

Giới thiệu Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn

Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn của tác giả Chanh Ngọt là câu chuyện xoay quanh cuộc sống của cô, một con người hiện đại giàu cảm xúc và rất thích đọc các tiểu thuyết ngôn tình...

Vừa mới đọc xong bộ Hoa Tư Dẫn của Đường Thất, vừa xúc động cho số phận của Tống Ngưng trong truyện thì cô lại đột nhiên xuyên vào bộ truyện ấy, tới lúc vừa mở mắt thì hay tin mình vừa mới sinh Thẩm Ngạn con trai của Thẩm Lạc, chẳng lẽ mình còn mơ ???

Cái gì ? Không phải mơ ? Vậy là mình trở thành một nhân vật của Tống Ngưng rồi sao ??? Vậy số phận của cô liệu có được định đoạt như trong nội dung truyện ?!!

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

“Phu quân, em trao Tống Ngưng cho chàng, trao hết cho chàng, chàng hãy trân trọng.” Câu nói đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi, dưới lớp khăn voan đỏ tôi đã mong chờ chàng đến dường nào, chỉ đợi chàng nhắc khăn voan tôi sẽ mỉm cười thật ngọt ngào nói với chàng “Phu quân, em trao Tống Ngưng cho chàng, trao hết cho chàng...” Ấy vậy mà tôi lại không có cơ hội đó, khi chàng nhắc chiếc khăn voan đỏ lên, tôi mỉm cười ngọt ngào với chàng để đôi lại là 1 ánh mắt lạnh lùng cùng giọng nói lạnh như băng :

“Chắc cô biết người ngồi trên chiếc giường này đêm nay vốn là ai chứ?”

Tôi ngỡ ngàng ngẩng đầu hỏi : “Sao?”

Đôi mắt chàng vẫn lạnh như băng : “Tôi nghe nói, đại huynh của cô thỉnh cầu Lê vương, muốn tôi cưới cô. Tại sao lại là tôi? Chỉ bởi một lần tôi từng thắng cô ở chiến trường ư? Tống Ngưng, lẽ nào trước đây cô chưa nghe nói, tôi đã có vị hôn thê?”

Tôi lắp bắp không thành tiếng: “Nhưng chàng đã nói muốn lấy tôi.”

Chàng cười lạnh lùng: “Rút cuộc tôi cũng chỉ là phận bè tôi, chủ lấy tính mạng ra để ép tôi. Sao tôi có thể không nghe. Có điều tôi không muốn được gì từ cô. Cũng phiền cô đừng yêu cầu gì ở tôi.”

“Tôi không mong được gì từ chàng, chỉ là...”

Chàng không nghe tôi nói, chàng ngắt lời tôi: “Vậy thì tốt.” Chàng nói rồi phẩy tay áo bước khỏi phòng tân hôn, mắt đất trước giường đầy ánh trắng vờ vụn.

Tôi nhìn theo bóng chàng, gào thét: “Thẩm Ngạn” tiếng gọi của tôi gọi chàng giống như khi ở trong địa ngục Tu La trên chiến trường Thương Lộc, tôi ôm chàng nghẹn ngào, dụi dụi gọi tên chàng. Nhưng chàng không dừng bước, tôi không khóc, có lẽ nước mắt tôi đã sớm cạn khô khi tìm được chàng trên cánh đồng hoang Thương Lộc ngày nào.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tôi là Tống Ngưng

Tôi bật người thức dậy, trên người toát đầy mồ hôi, đưa tay vệt mấy giọt mồ hôi đang lăn từ trán xuống má, đèn dầu trên bàn đã cháy hết, căn phòng giờ chỉ nhờ ánh trăng vàng vạc ngoài cửa sổ chiếu sáng.

Thẩm Lạc vẫn ngủ yên trong nôi, Lan Lan có lẽ cũng đã say giấc bên căn phòng nhỏ bên cạnh. Ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào làm sáng 1 góc phòng tối tăm, đêm nay lại là 1 ngày trăng tròn, trăng sáng như cái ngày tân hôn ấy, tôi sốc chần bước xuống giường, khi trời mùa thu se lạnh, tôi không mang giày đi chân trần đến bên cửa sổ, cái lạnh trên mặt đất thấm vào chân lan truyền khắp cơ thể tôi, từng bước từng bước chân đặt trên mặt sàn, cái lạnh như mũi dao nhọn cắm vào trong da thịt.

Cái lạnh làm cho tôi tỉnh táo hơn, để tôi có thể thoát khỏi cơn ác mộng vừa rồi. Tôi ngồi bên bậu cửa nhìn ra ngoài, bên ngoài đám cúc vàng Lan Lan trồng cuối hạ đã nở hoa vàng ươm cả 1 góc sân, xen vào đó là mấy đóa mẫu đơn mùa thu cũng nở rộ, được tắm ánh trăng chứng cang thêm mỹ miều.

Tôi từng hỏi Lan Lan tại sao đã trồng hoa cúc lại trồng thêm mẫu đơn, Lan Lan cười nói: “Chỉ có hoa cúc thôi thì quá đơn điệu, thêm mấy đóa mẫu đơn sẽ đẹp hơn.” Tôi chỉ: “À” như đã hiểu nhưng có thật chỉ có hoa cúc đơn điệu thì không tốt ư? Mẫu đơn đẹp như thế, khi nở rồi sẽ chẳng ai quan tâm đến hoa cúc nữa, cũng giống như Liễu Thê Thê, có cô rồi chẳng ai còn quan tâm đến Thẩm Phủ này còn có 1 vị chính thê là Tống Ngưng nữa.

À nhắc tới Liễu Thê Thê mới nhớ, Lan Lan nói hình như hôm qua Liễu Thê Thê vừa sinh cho Thẩm Ngạn 1 đứa con gái nhí, cả biệt viện nơi cô cùng Thẩm Ngạn ở hình như xôn xao cả lên, Thẩm lão phu nhân còn đặc biệt tặng rất nhiều đồ bổ đến. Tôi hơi tiếc cho cô ta là sao lại sinh con gái, mặc dù tôi không có cái quan niệm trọng nam khinh nữ, nhưng đây lại là cổ đại, mà người cổ đại thì quan niệm đó rất sâu, nếu Liễu Thê Thê sinh được 1 đứa con trai có lẽ sẽ được chia gia tài nhiều hơn 1 chút cũng không chừng. Nhưng mà tôi lại quên mất dù cho Liễu Thê Thê sinh con trai hay con gái thì Thẩm Ngạn đều yêu thương đứa trẻ đó, không như Thẩm Lạc của tôi.

Tôi đưa mắt liếc nhìn Thẩm Lạc đang ngáy ngủ trong nôi, trong ánh sáng mờ ảo của ánh trăng Thẩm Lạc đang say ngủ miệng còn chu chu nút 1 ngón tay, trông rất đáng yêu, tôi bất giác mỉm cười. Thẩm Lạc của tôi, Thẩm Lạc con trai yêu quý của tôi, tôi không mang nặng 9 tháng 10 ngày, nhưng tôi lại chết đi sống lại sinh ra nó, Thẩm Lạc là sinh mệnh của tôi, là tất cả những gì của tôi hiện giờ, duyên phận con người thật ra rất kỳ diệu, vài tháng trước đây tôi còn là 1 cô nàng độc thân không biết làm gì, suốt ngày trốn ở nhà đọc tiểu thuyết ngôn tình, ấy vậy mà chỉ sau 1 đêm tôi lại trở thành mẹ của 1 đứa trẻ.

À! Các bạn không nghe lầm. Tôi hiện tại không phải Tống Ngưng, tôi chỉ sống trong thân xác cô, cái ngày mà tôi đến cô đã tắt thở do kiệt sức vì sinh Thẩm Lạc. Tôi là người đã thay cô mang đến sinh mạng cho Thẩm Lạc và cũng chính Thẩm Lạc đã cứu lấy cuộc đời tôi ở cái giới hư ảo này. Thế giới trong sách của Hoa Tư Dẫn, lúc đầu tôi nghĩ mình là đang nằm mơ, do quá yêu câu chuyện Hoa Tư Dẫn, do quá thương tiếc cho số phận Tống Ngưng nên tôi đã nằm mơ, giấc mơ mình trở thành Tống Ngưng, nhưng cái cảm giác đau như xé gan đứt ruột sinh Thẩm Lạc, rồi cái cảm giác khi nó cắn vào núm ** ** sữa, rồi những ký ức của Tống Ngưng cứ vờn quanh trong những giấc mơ của tôi, cái cảm giác đau lòng đó thật đến nỗi tôi không cách nào xem mình như nằm mơ được nữa.

Tôi đã xem phát điên nếu không có Lan Lan và Thẩm Lạc bên cạnh, hiện tại tôi đã chấp nhận sự thật mình đã là Tống Ngưng, nhưng có hơi khác 1 chút là Tống Ngưng yêu Thẩm Ngạn đến lúc chết, đã chết. Tôi không yêu Thẩm Ngạn, à mà tôi cũng không biết khi gặp Thẩm Ngạn thì tôi có yêu hắn ta hay không? Tôi không rõ! Tôi cũng không hiểu rõ con tim Tống Ngưng, con tim yêu Thẩm Ngạn đến chết không thôi vẫn đập trong lồng ngực, nhưng hiện giờ con tim đó là của tôi, tôi rất sợ nếu như tôi gặp Thẩm Ngạn thì con tim này liệu có yêu hắn ta thêm 1 lần nữa hay không. Lý trí là của tôi, nhưng tim thì lại của cô ấy, người ta vẫn chẳng thường nói “Tình yêu lấn át lý trí” đó thôi.

Nhưng rất may, mọi chuyện diễn ra giống trong y như sách viết, sau khi Thẩm Ngạn đến thăm Tống Ngưng lúc sinh con xong, sau đó không đến nữa. Cơ hội để con tim tôi lỗi nhịp lần nữa vì anh không đến nữa.

Tôi còn nhớ lúc mới xuyên không đến, tôi nằm trên giường kêu gào đến kiệt sức, đau đớn cùng cực rồi cuộc sinh được Thẩm Lạc ra, đang nằm trên giường sinh thở không ra hơi mồ hôi ướt đầm người, thì Thẩm Ngạn đến, nhưng hắn đứng sau tấm bình phong tôi không nhìn thấy mặt, hắn lạnh lùng nói, đang là giữa ngày hè tháng sáu nhưng giọng hắn lạnh như băng giữa ngày đông: “Cô hận tôi?” Hắn dừng lại 1 chút lại nói tiếp giọng vẫn lạnh như vậy: “Tôi tưởng cô không muốn sinh nó ra.”

Lúc đầu tôi hơi ngớ ra, không biết phải trả lời như thế nào nhưng có lẽ tôi lo hão, vì đầu chưa kịp nghĩ thì miệng đã nói ra lời: “Sao lại không sinh, đó là đích tôn nhà họ Thẩm. Sau này khi chẳng chết đi, nó sẽ nối nghiệp nhà họ Thẩm.” Tôi cũng ngạc nhiên khi mình sao lại bật thốt ra câu nói đó, tôi thề mình không nghĩ sẽ nói như thế, nhưng sau này nghĩ lại có thể đó là ý thức Tống Ngưng còn sót lại nói không chừng. Tất nhiên sau đó mọi việc diễn ra y như trong sách, Thẩm Ngạn tức giận bỏ đi, trước khi đi không quên để lại 1 câu kinh điển giống y như trong sách viết: “Tống Ngưng, thiên hạ có người đàn bà nào một lòng mong chồng chết ở chiến trường?” rồi sau đó không xuất hiện nữa, nếu tính tới giờ cũng đã 3 tháng rồi nhì, trời cũng đã vào thu rồi còn đâu, tôi đến đây cũng 3 tháng rồi.

Tôi không phải là 1 người bị quan đầu nhế, tôi vốn là người rất lạc quan nữa là đằng khác. Chỉ là khó có ai có thể chấp nhận mình trở thành 1 người phụ nữ như Tống Ngưng, người phụ nữ mặc dù biết là đau khổ biết đó là không nên nhưng giống như thêu thân mà lao vào. Biết yêu Thẩm Ngạn là đau khổ thế nhưng vẫn yêu Thẩm Ngạn đến chết. Những giấc mơ ký ức cô cứ giằng xé tôi, khiến tôi cũng thêm mấy phần bi lụy.

Thẩm Lạc cũng đã được 3 tháng tuổi, cái tên Thẩm Lạc này tôi vốn không muốn đặt cho nó, tôi vốn muốn đặt một cái tên khác cơ, nhưng do tính thần tôn trọng nguyên tác cuối cùng tôi vẫn đặt tên cho con trai mình là Thẩm Lạc, Lan Lan từng hỏi tôi sau lại đặt tên là Thẩm Lạc, tôi thật ra cũng không biết sau Tống Ngưng lại muốn đặt tên cho con trai là Thẩm Lạc, tôi chỉ đành bịa đại 1 cái cơ là “Thẩm Lạc, Lạc Lạc, vui vui về về, bé con tên Thẩm Lạc vậy sẽ vui về sống cả đời.” Lan Lan khen cái tên tôi đặt rất hay, uhm tôi nghĩ nếu xét về mặt nghĩa đó thì cái tên này đúng là hay thiệt. Đối với 1 người phụ nữ chịu nhiều đau khổ như Tống Ngưng ước nguyện con trai mình sẽ vui về sống cả đời chắc là ước nguyện mang đến hạnh phúc còn sót lại của cuộc đời cô, nhưng cô nào đâu có ngờ rằng, hạnh phúc rất dễ có lại cũng rất dễ mất đi.

“Tiểu thư, sau người lại ngồi ở đây, còn mặc ít áo như vậy?”

Tôi mãi mê suy nghĩ mà không để ý là Lan Lan đã thức, cô bé còn mang 1 cái áo choàng đến khoác lên vai tôi, tôi xoay đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của cô bé bất đắc dĩ phải mỉm cười trấn an: “Ta không lạnh, ta ngủ không được nên muốn ngắm trăng.”

“Tiểu thư còn nói không lạnh, người xem người lạnh đến nỗi run run đây này.” Lan Lan nhún mày khó chịu trách cứ, tôi cũng chỉ đành cười khổ nhìn cô, làm sau tôi có thể nói với cô, tôi thực sự không lạnh, người tôi run chỉ là vừa này tôi nghĩ đến việc chỉ ít năm nữa thôi Thẩm Lạc sẽ chết, còn tôi lại sợ hãi điều đó như thế nào!

“Lan Lan, chuyện ta nhờ em làm, đã có tin tức gì chưa?” Không nghĩ đến thì thôi vừa nghĩ đến chuyện số phận Thẩm Lạc phải mất vào mùa đông năm nó 4 tuổi người tôi lại càng run lên dữ dội, tôi nắm lấy tay Lan Lan, nghe giọng mình run run hỏi cô, Lan Lan nhìn thấy biểu hiện kỳ quái của tôi thì mày nhíu càng chặt, bắt buộc tôi phải trở lại giường, còn bản thân mình vừa đóng cửa sổ để tránh gió lùa, còn không quên châm 1 ngọn đèn dầu khác để thấp sáng thay cho ánh trăng ngoài cửa sổ kia.

Tôi trước đây không sợ tối nhưng từ ngày đến đây trong phòng ban đêm lúc nào cũng được thắp đèn sáng, nếu không tôi không tài nào ngủ được, từ lúc biết mình là Tổng Ngưng những kỷ ức trước đây cứ hành hạ tôi trong những giấc mơ, những lúc như vậy tôi rất muốn ngắm nhìn Thẩm Lạc, nó giúp tôi bình tâm lại giúp tôi kiên cường hơn, nếu trong phòng tối thì tôi không cách nào thấy bé. Lan Lan tuy có thắc mắc chuyện tối nào tôi cũng thắp đèn nhưng vẫn rất là nghe lời đêm nào cũng giúp tôi thắp, bây giờ cũng thế, mãi thắp đèn, thắp xong cô bé mới trả lời tôi.

“Vẫn chưa ạ, người tiểu thư muốn tìm hành tung bất định, người chúng ta phải đi vẫn chưa có tin tức.”

Tôi thất vọng thờ dãi, ngã người nằm lại trên giường, “À, vậy tiếp tục tìm đi, tốn bao nhiêu tiền, cũng phải tìm bằng được, càng nhanh càng tốt.” Tôi nói rồi cũng nhắm mắt ngủ, Lan Lan đợi 1 hồi lâu chẳng thấy tôi lên tiếng nữa cũng trở về căn phòng nhỏ bên cạnh đi ngủ.

Thật ra người tôi muốn tìm không ai khác hơn là thánh được Bách Lý Việt, tôi đã đọc Hoa Tư Dẫn biết rất rõ Bách Lý Việt y thuật cao cỡ nào, nếu như tìm được ông thì chuyện Thẩm Lạc chết do sốt cao sẽ không xảy ra, ông là hy vọng cuối cùng của tôi, nên toàn bộ tiền của hồi môn của Tổng Ngưng tôi đều dùng vào việc này, cũng may Tổng Ngưng là đứa em gái mà đại tướng quân Lê quốc Tổng Diễn yêu thương nhất, cô lại được phong là Kính Vô công chúa nên của hồi môn tương đối nhiều, từ lúc đến đây cô cũng chẳng chi xài gì, giờ dùng số tiền đó để cứu con trai chúng tôi chắc cô không trách tôi đâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nhật ký nuôi con của Tổng Ngưng

Trước đây tôi rất hay ngủ trễ, thích nhất là thức khuya đọc tiểu thuyết ngôn tình, giờ tuy đã đến đây không có tiểu thuyết đọc nhưng thói quen đó đã lâu năm nhất thời không bỏ được. Tối nào tôi cũng nằm ngửa mặt nhìn nóc giường, đến tối muộn mới ngủ được. Thẩm Lạc không hay khóc đêm nên không ảnh hưởng đến giấc ngủ của tôi, mà dù cho có khóc đêm thì Lan Lan và vú già cũng lo liệu chẳng đến phiên tôi, nếu không phải rất hay nằm mơ thấy những chuyện trước kia của Tổng Ngưng có lẽ đêm nào tôi cũng ngon giấc. Sáng nào cũng dậy muộn, nhưng buổi tối thì rất khổ sở, không ngủ được buồn chán vô cùng nên tôi bèn viết nhật ký. Thẩm Lạc lại ngày 1 lớn, niềm vui cùng nỗi lo lắng của tôi cũng ngày 1 tăng, nghĩ đi nghĩ lại nên viết luôn 1 cuốn nhật ký trưởng thành của Thẩm Lạc vậy, à tức nhiên quyển nhật ký đó chỉ mình tôi đọc hiểu. Đại loại trong nhật ký sẽ ghi như thế này:

Ngày...tháng...năm...

Thẩm Lạc hôm nay vừa tròn 5 tháng tuổi, người dài khoảng 3 gang tay của tôi, nặng ước chừng cỡ 7,5 kg, cả người nổi đốm sữa, trên tay chân cũng có ngắn thịt nhìn rất dễ thương, với thân hình như vậy tôi nghĩ bé phát triển rất tốt, người rất sở sở, à mà hình như Thẩm Lạc bắt đầu mọc răng thì phải, lúc ** cắn núm vú tôi rất đau, lúc này cũng rất hay cho ngón cái vào miệng mút, lâu lâu lại chảy nước miếng và khó ngủ hơn bình thường, tôi đã nhìn ngó miệng bé mấy lần nhưng chỉ thấy núm toàn là núm vẫn chưa có cái răng nào, khiến tôi rất lo lắng, tôi vẫn chưa tìm được Bách Lý Việt.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay tôi mang Thẩm Lạc ra sân ngắm hoa, trời vào xuân nên khí trời trở nên ấm áp hơn rất nhiều, mấy cây mai tôi chăm sóc cũng nở hoa, từng đóa từng đóa vàng tươi, đỏ thắm nở đầy khắp sân Lâm Nhã viện, mấy lúc có gió thổi qua làm mấy cánh mai rơi lá tả trong sân, có vài cánh đậu trên đầu Thẩm Lạc nhìn rất vui mắt. Thẩm Lạc hình như rất thích cảnh đó, mỗi lần gió thổi qua là bé lại cười khanh khách, bé còn đưa bàn tay nhỏ lên không trung quơ quơ như chụp cái gì đó, tôi cũng đùa với bé, đưa 1 ngón tay cho bé chụp, “Lạc Nhi nắm tay mẹ này, nắm lấy tay mẹ này.” Bé sắp chụp được tôi lại rút đi, khiến bé càng vui vẻ, cười híp mắt, lộ hai lúm đồng tiền. Tôi chưa tìm được Bách Lý Việt.

Ngày...tháng...năm...

Thẩm Lạc nửa đêm hôm qua bị sốt cao, cả người nóng ran khóc đến tê tâm liệt phế, miệng luôn chảy nước giải tôi sợ đến nỗi nửa đêm còn bắt Lan Lan chạy đi gọi đại phu rồi cuộc phải trả cho ông ta hai thù vàng, ông ta nói Thẩm Lạc chỉ sốt mọc răng đến sáng sẽ hết, nhưng tôi vẫn lo sốt vó cả đêm ngồi canh chừng bé, còn liên tục kêu Lan Lan đem nước mát đến để tôi đắp khăn cho bé hạ nhiệt, đến sáng quả nhiên bé hạ nhiệt còn vui chơi như mọi ngày còn tôi và Lan Lan thì ngủ gà ngủ gật bên cạnh. Tôi vẫn chưa tìm được Bách Lý Việt.

Ngày...tháng...năm...

Thẩm Lạc dạo này đang tập đi, à mà nói đúng hơn bé muốn chạy nhiều hơn đi, hai cái chân ngắn ngủn của bé vừa được tôi đặt xuống đất là lại hoạt động hết công suất, lướt trên sân nhưng đi thì nhanh mà chẳng được bao xa lại cũng chẳng được bao lâu, chốc chốc lại té nhào ra đất, tôi rất là sốt nhưng lại không dám đến đỡ. Có nhà khoa học nói như thế nào nhỉ? Phải để cho trẻ con tự đứng dậy sau mỗi lần té ngã như thế mới học được cách tự lập. Tôi tuy trong lòng nguyên rủa nhà khoa học đó không có con nên không hiểu nỗi lòng cha mẹ, nhưng không hiểu sao tôi vẫn làm theo lời ông, đúng là con người ta thường rất hay mâu thuẫn với chính mình.

Thẩm Lạc quả thật không làm tôi thất vọng, bé té ngã nhưng lại rất nhanh đã đứng lên, lại thêm bé mặt mày dù bị đau mếu như muốn khóc nhưng chưa từng khóc lần nào, 1 giọt lệ cũng chưa từng rơi. Những lúc thấy khuôn mặt méo mó vì cổ nén đau của bé làm lòng tôi trùng xuống một nhịp. Tôi chưa tìm được Bách Lý Việt.

Ngày...tháng...năm...

Thôi nôi tròn 1 tuổi của Thắm Lạc, cha mẹ Thắm Ngan đến gặp tôi tỏ ý muốn tổ chức 1 bữa tiệc thật long trọng cho cháu đích tôn nhà họ Thắm, nhưng tôi nghĩ Thắm Ngan chắc không thích mà tôi cũng không muốn phiền phức nên bảo thôi, chỉ tổ chức tiệc đơn sơ là được rồi. Nói đơn sơ thật ra đối với Lâm Nhã viện của tôi thì thật ra rất long trọng mặc dù người dự tiệc chủ yếu chỉ có tôi, Lan Lan cùng mấy nha đầu trong viện cùng 1 bà vú già, cha mẹ Thắm Ngan cũng có qua 1 chút rồi đi, nhưng tôi hầu như đã bận rộn cả 1 buổi sáng còn lán sang bữa trưa 1 canh giờ để chuẩn bị 1 bàn thức ăn, tất cả thức ăn đều là đích thân tôi làm cho bé. Tôi còn mang rất nhiều các món nào giấy, nào bút, nào grom gỗ, nào trống, nào gương, nào lược, nào kéo... Nói chung tất cả những thứ tôi có thể nghĩ ra trong lễ “bốc đồ” đặt hết lên bàn.

Thắm Lạc được di Lan Lan tắm rửa sạch sẽ còn mặc 1 cái áo mới cũng chính tay tôi may đấy nhé. À! Mặc dù cũng nhờ Lan Lan giúp chút đỉnh, vô cùng ngay ngắn rồi trên bàn, bé bốc 1 cây bút và 1 cây grom quơ quơ nhìn tôi cười kêu “Me! Me!”. Mấy nha đầu trong viện cùng Lan Lan thì la ầm lên “Tiểu thiếu gia sau này lớn lên chắc chắn văn võ toàn tài!”, bà vú già thì mắt ngân ngân lệ kích động cầm tay tôi mà lách “Chúc mừng thiếu phu nhân, chúc mừng thiếu phu nhân.” Tôi trong lòng cũng nở đầy hoa hồng. Thắm Ngan không đến. Tôi vẫn chưa tìm được Bách Lý Việt.

“Me!” Giọng trẻ con non nớt của Thắm Lạc vang lên bên tay, tôi đặt bút xuống bàn, gấp lại quyển nhật ký, cuối đầu thấy bé hai tay đang ôm chân tôi, đầu ngước cao nhìn tôi, hai con mắt đen tròn xoe chớp chớp, tôi bất giác thấy lòng mình ngọt ngào vô cùng, chìa tay kéo bé ôm vào lòng.

Thắm Lạc cọ cọ cái đầu nhỏ vào ngực tôi nũng nịu “Me, Lạc Nhi muốn ngủ với mẹ.” À bé lại là làm nũng nữa đây mà, tôi rõ ràng đã dỗ bé ngủ lúc nãy rồi mới đến bàn viết nhật ký ấy vậy mà quay qua quay lại bé lại chạy ra đây, “Được, mẹ với Lạc Nhi đi ngủ thôi.”

Tôi ôm bé hướng cái giường sau bình phong mà bước, hai tay múp míp của bé ôm lấy cổ tôi, đầu cọ cọ, nũng nịu nói “Đi ngủ thôi!”

Ánh trăng ngoài cửa sổ cùng với ánh đèn dầu trong phòng hắt bóng, 1 lớn 1 nhỏ nằm ôm nhau trên giường lên tường, ánh trăng ngày hè vẫn sáng như thế, đám hoa nguyệt huê tỏa ánh trắng tỏa hương thơm ngào ngạt trong đêm, cảnh lá bị gió thổi rì rào đung đưa như đang đệm 1 khúc nhạc ru hai mẹ con ngủ.

Tôi thức dậy thì đã là giờ Thìn (khoảng 8, 9 giờ sáng), bên cạnh trống trơn, Thắm Lạc không biết đã dậy từ lúc nào, có lẽ bé đã theo Lan Lan đi ăn sáng cũng không chừng. Tôi giương mình ngáp 1 cái, hôm nay trời trong xanh, tôi nghĩ mình ăn sáng xong cũng nên ra vườn ngắm hoa 1 chút, mấy khóm hồng tôi trồng chắc cũng sắp nở hoa rồi.

À, thật ra xuyên không đến đây cũng hơn 1 năm rồi, ngoài việc chăm sóc Thắm Lạc cuộc sống của tôi cũng rất nhàn tản, ngày ngày hết ăn lại ngủ, không ngủ thì tìm cái gì để làm, chẳng hạn như trồng hoa. Trong Lâm Nhã viện này tôi sai Lan Lan làm giúp mình 1 mảnh vườn nhỏ, trong vườn đặt 1 cái xích đu, cùng 1 bộ bàn ghế nhỏ. Rảnh rồi tôi sẽ trồng vài loại hoa, dâm dây bầu, ít dây dưa, có thể nói theo kiểu của Lan Lan là “Vườn hoa không ra vườn hoa, vườn quả không ra vườn quả.” À thì khu vườn của tôi hơi đa chủng loại chút nhưng nhìn chung tôi rất thích, thần kỳ hơn là cách đây vài tháng Lan Lan còn kiếm được cho tôi 1 dây nho nữa, nho ở đây rất hiếm, chỉ có ở vùng sa mạc mới trồng được.

Mặc dù mới trồng không biết nó có cho ra trái không nhưng nếu có thể kết trái Thắm Lạc chắc sẽ thích lắm đấy. Nghĩ là làm tôi liền gọi “Tiểu Hồng!” Tiểu Hồng nghe tiếng tôi, đáp “Dạ!” 1 tiếng, nhưng tiếng dạ thì đã vang lên 1 lúc còn người thì không thấy đâu. Sau khoảng thời gian khoảng 2 ly trà cỏ nhóc Tiểu Hồng đó mới lách lách cái mông ôm chậu nước cùng khăn mặt đi vào, nhìn thấy tôi mặt mày nhăn nhó ngồi trên giường nhịp chân thì cười ngọt ngào nói “Thiếu phu nhân, an!”

Tôi liếc cô bé 1 cái, “Riêng rồi không xem thiếu phu nhân này ra kí lô nào nhỉ?” Cô bé cười khi 1 cái, đưa chậu cùng khăn mặt đến xong lại chạy biến, thật là mấy cái nha đầu này tôi dễ giải với chúng quá riêng chúng chẳng xem tôi ra gì, tôi chửi với theo “Tiểu Hồng! Ta sẽ trừ lương của em!” nhưng nói thì nói vậy thôi chứ tôi nào có bao giờ trừ lương ai, đúng là con người luôn thích nói trái lòng mình.

Tôi làm vệ sinh xong, thay 1 bộ đồ. Lan Lan dắt tay Thắm Lạc cũng về tới, Thắm Lạc vừa thấy tôi liền bỏ tay Lan Lan chạy ào tới, ôm chân tôi như mọi khi, đầu ngước lên chớp chớp đôi mắt đen to tròn, má lúng liếng đồng tiền cười gọi “Me!”. Tôi cúi người xuống bế bé lên hun chụt 1 cái vào má bé, Thắm Lạc không chịu thua kém cũng hun chụt 1 cái thật kêu vào má tôi, khiến má tôi dính đầy nước bọt của bé. Lan Lan thấy thế thì cười khi 1 cái, sau lại bước đến chào tôi, “Tiểu Thư!”

Tôi à 1 cái lấy lệ, sau lại hun chụt thêm 1 cái vào má còn lại của bé, Lan Lan lúc này lại lên tiếng “Tiểu thư, có tin tức.” Tôi ngó ra 1 hồi, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tươi như hoa nở của Lan Lan tôi liền nhớ, cái tin tức mà Lan Lan nói không phải là tin về Bách Lý Việt sau? Cái tin tôi chờ đợi suốt hơn 1 năm nay còn gì?

Tôi kích động bỏ Thắm Lạc xuống lao đến níu chặt hai bà vai Lan Lan hỏi dồn, “Có tin tức? Thật sự có tin tức rồi sao? Người đâu? Ông ta đang ở đâu? Có mời được về không?”

“Tiểu thư, người bình tĩnh!” Lan Lan nhìn tôi cười khò, đẩy nhẹ tôi khỏi người cô ấy nhìn ngó xung quanh 1 chút, nói: “Vẫn chưa có tin tức của Bách Lý Việt, nhưng người của chúng ta tìm được cháu trai của ông ta ở thành Tứ Phương, đã đánh ngất và mang về đây, chắc chẳng mấy ngày nữa là tới.”

Tôi hơi thất vọng 1 tý, vì người chúng tôi tìm được không phải là Bách Lý Việt, mà là cháu ngoại duy nhất của ông Bách Lý Tấn, nhưng đã là cháu trai của 1 dòng họ thánh được thì chắc chắn cũng có y thuật cao minh đi, thời thì cứ dùng tạm vậy khi nào tìm được Bách Lý Việt rồi tính tiếp. Quả như Lan Lan đoán, chẳng mấy ngày mà đám người tôi phải đi đã mang Bách Lý Tấn trở về, lúc đám người đó xuất hiện là đêm mùa hè nóng bức, tôi do không ngủ được nên mang Thắm Lạc ra vườn ngắm trăng, thuận tiện ngắm mấy đám nguyệt quế tỏa hương, Lan Lan thì đứng bên phe phẩy chiếc quạt 14 nan quạt mát cho tôi cùng Thắm Lạc.

Thắm Lạc ngồi trên đất đùa nghịch 1 tổ kiến, tôi cắn 1 miếng lê mà Lan Lan đã gọt sẵn để trên bàn, đột nhiên từ trên trời 1 đám người mặc đồ đen xì xì xuất hiện, chúng quăng phịch 1 bọc gì đó to đùng đến trước mặt tôi, rồi quỳ mọp xuống, tôi bị nghẹn miếng lê trong cổ họng, ho sặc sụa 1 hồi 1 hồi,

khiến Lan Lan và Thẩm Lạc lo sốt vó 1 phen. Họ mang Bách Lý Tấn trở về, cái bọc đó tức nhiên là đựng Bách Lý Tấn. Có điều khiến tôi hơi ngạc nhiên 1 chút, nghĩ ngờ 1 chút không biết có phải thật sự cái tên đang nằm trên đất này là Bách Lý Tấn – cháu ngoại của thánh được Bách Lý Việt hay không? Hay là đám người này bắt đại 1 tên nào đó về đây nói là Bách Lý Tấn.

Bởi lẽ tôi nhìn như thế nào cũng không thấy được cái gọi là “con cháu dòng họ thánh được” ở chỗ nào trên người hắn ta, toàn thân hắn vận 1 bộ y phục không biết là màu gì, cũng có thể nguyên bản màu của nó là màu trắng như hắn đã nói nhưng hiện tại tôi nhìn không thấy chỗ nào là màu trắng, đầu tóc thì bù xù như đã lâu lắm chưa gội gội, mặt mày lem nhem đất, chỗ trắng chỗ đen, mắt đỏ ngầu, người ốm nhom, miệng thì ngáp liên tục, hình ảnh hắn hiện giờ chỉ khiến tôi liên tưởng đến 1 tên nghiện xì ke đang lên cơn đói thuốc.

“Người là Bách Lý Tấn, là cháu của thánh được Bách Lý Việt?”

Tôi hỏi rằng, hắn như có vẻ rất bất mãn, ngáp 1 cái, lật người xoay lưng lại với tôi, than vãn “Này cô gì đó, tôi đã trả lời cô hết thấy 5 lần rồi, thật ra làm như thế nào cô mới tin đây, nếu không tin thì dứt khoát quăng tôi ra đường đi, còn nếu tin thì làm ơn cho tôi ăn 1 bữa cơm, tôi nhịn đói mấy bữa nay, đã đói đến nỗi bụng đánh vào lưng rồi.”

Gân xanh trên trán tôi giật giật, nhưng rốt cuộc tôi vẫn sai người đem đồ ăn đến cho hắn ta, nhìn Bách Lý Tấn ăn như rồng cuộn lại khiến gân xanh trên trán tôi giật giật lên liên hồi. Hồi ra mới biết thì ra hắn trong lúc đi hái thảo dược chẳng may sảy chân rơi xuống 1 cái hố sâu, lúc đám người tôi tìm được hắn thì hắn đã mắc kẹt trong hố 3 ngày rồi. Trong hố không thức ăn không nước uống, lại ẩm thấp do đang mùa hè nên hắn mới thành ra bộ dạng như vậy. Hắn nói như thế nào cũng không chịu theo về Nhạc thành, đám thuộc hạ của tôi hết cách đây đành đánh vác đi, thế là hắn lại phải chịu đói thêm 2 ngày nữa.

Sau khi Bách Lý Tấn ăn uống no nê, tôi cũng bàn vào việc chính với hắn. “Chỉ cần anh ở lại đây đến năm Thẩm Lạc được 5 tuổi thì tôi sẽ để anh đi!”

Tôi nhìn hắn ta bộ dạng bê bết nằm dài trên bàn mà chướng mắt, hắn nghe tôi nói giữa đầu hí mắt nhìn tôi, miệng mở to ra có vẻ như ngạc nhiên lắm, nói “Tại sao lại muốn tôi ở lại đây, không lẽ cô thích tôi rồi hả?”

Trán tôi xuất hiện 3 vạch đen, Bách Lý Tấn ngồi bật dậy hai tay ôm má gào lên: “Tôi biết tôi đẹp trai, nhưng cô không phải mẫu người tôi thích.”

Trán tôi lại xuất hiện thêm 3 vạch đen, hắn lại dùng cặp mắt đầy thương tiếc nhìn tôi, thờ dài thườn thượt rồi lại nằm úp sấp xuống bàn tiếp tục than vãn: “Cô rất đẹp, chắc chắn là sẽ kiếm được người thích hợp, đừng vì tôi không thích cô mà bày ra bộ mặt xanh lét như thế kia, cô...”

Như nghĩ ra gì đó hắn lại bật dậy, trừng mắt chỉ tay vào tôi gào lên: “Cô không phải muốn tự sát đấy chứ?”

Tôi phát điên, tôi thật sự phát điên, không cách nào kìm chế được bản thân mình, nếu không có Lan Lan trở về kịp thời ngăn cản tôi nghĩ mình đã bóp chết Bách Lý Tấn, tôi còn nghe lúc đó mình gào lên là: “Anh mới muốn tự sát, cả nhà anh muốn tự sát, 18 đời tổ tông nhà anh muốn tự sát.”

“Cô ... cô ... làm cái gì vậy?” Bách Lý Tấn được cứu thoát khỏi tay tôi, ngồi trên đất thở hổn hển trách cứ, “Đúng là yêu quá, quá rõ mà!”

Tôi lại muốn xông lên bóp cổ hắn lần nữa, tất nhiên tôi không thể, bởi vì Lan Lan đã kéo chặt lấy tôi, tôi chẳng nhớ là đêm đó tôi bàn chuyện chính sự với Bách Lý Tấn như thế nào dùng cách gì để khiến hắn đồng ý ở lại Thẩm Phủ. Sau này nghe Lan Lan kể lại, Bách Lý Tấn liên tục lái nhai chuyện tôi thích hắn, tôi cuối cùng phát điên toàn diện vùng ra khỏi sự khống chế của Lan Lan, hai tay đập mạnh lên mặt bàn khiến đám bát đĩa trên bàn nảy lên 1 cái, tôi hét lớn “Câm miệng!” Tôi 1 bộ dạng lưu manh, hai tay chống bàn, 1 chân đạp ghế, mắt trừng trừng nhìn Bách Lý Tấn đang run run dưới đất, miệng gằn từng chữ “Nếu không ở lại thì chết!” Sau tôi bỏ đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3

“Thẩm Ngạn, chàng biết đấy, ngoài tôi ra, không ai đủ tư cách sinh đích tôn cho nhà họ Thẩm.”

Tôi không ngờ câu nói vui của tôi lại khiến cho chàng kích động. Tôi nhìn thấy con sóng phần nộ trong mắt chàng. Tôi nghĩ tình yêu của mình gần như sắp chết, ngày trước tôi nhìn chàng chỉ mong mọi việc với chàng đều suôn sẻ. Bây giờ, lúc nào cũng muốn chàng không vui. Nhưng chàng không vui, tôi cũng không vui, nó giống như con dao hai lưỡi, làm tổn thương người khác, cũng làm tổn thương chính mình.

Tôi cảm thấy thanh kiếm của chàng sắp xuyên qua tay tôi đâm vào huyệt mình. Nhưng phán đoán của tôi đã sai. Thanh kiếm của chàng không tiến thêm 1 phân nào nữa, mà rút khỏi tay tôi, nó dính 1 vệt máu tươi, đầu thanh kiếm áp vào ngực tôi, khẽ hất, những chiếc khuy đứt tung.

Phu quân của tôi đang đứng trước mặt tôi, dùng 1 thanh kiếm nhuộm máu hất toạc áo ngoài của tôi, sóng hận trong mắt chàng biến thành nụ cười trên môi, giọng nói cợt nhả ghê người: “Tổng Ngung, tôi chưa từng gặp người đàn bà nào độc ác như cô.”

Tôi và chàng rốt cuộc cũng động phòng hoa chúc, lần động phòng này chậm đúng chín tháng. Tôi nhớ rõ mình đã ra sức vùng vẫy giãy giụa ra sao? Nếu đối phương là 1 nho sinh, tôi không những có thể vùng ra được mà còn đánh cho hắn 1 trận. Nhưng đây lại là 1 tướng quân, võ nghệ vào bậc nhất nước

Khương, lại có sở trường đánh giáp lá cà, tôi đành bó tay. Tôi lạnh run người nhìn bức bình phong trước giường vẽ 1 đầm nước, trên có vàng trắng lạnh, dưới có mấy con vịt trời gợn nước. Hai tay tôi ôm chặt lưng chàng. Máu ri ra từ vết thương trên tay, nhuộm đỏ 1 vùng da màu kiêu mạch trên lưng chàng, giống như đóa hoa hồng nở trên kê đá trên cánh đồng hoang.

Cuối cùng tôi không thể giả cười được nữa, nước mắt đã tích tụ rất lâu chảy dài xuống má. Tiếng tôi giống như 1 con thú nhỏ bị thương rên rỉ vang lên bên tai chàng, nhưng có lẽ chàng chẳng để tâm. Tôi đau đến tận tim, nặng nề thở dốc, mũi ửng đỏ, giọng thì thảo van nài chàng: “Thẩm Ngạn, chàng ghét tôi như vậy, chàng ghét tôi như vậy. Thẩm Ngạn, buông tôi ra, xin chàng buông tôi ra.”

Tôi u ớ, muốn thoát khỏi giấc mơ, nhưng không cách nào thoát ra được, tiếng Thẩm Ngạn cứ vang vọng trong đầu tôi: “Tổng Ngưng, cô muốn gì, tôi sẽ cho cô, chỉ cần chúng ta từ nay rõ ràng, cô có biết rõ ràng là thế nào không?”

“Tôi không muốn! Thẩm Ngạn! Tôi không muốn!” Tôi gào lên trong vô vọng, tiếng gào của tôi lại vô tình đánh thức Lan Lan và Thẩm Lạc đang nằm ngủ cạnh bên, bé ôm chặt lấy tôi vừa khóc vừa gọi “Mẹ!”

Tôi như được kéo ra khỏi giấc mơ đáng sợ kia. Tôi bật người thờ hồn hèn nhìn bức bình phong, nó vẫn là bức bình phong vẽ đầm nước có đôi vịt gợn nước kia, Lan Lan chạy đến lo lắng hỏi han nhưng cô bé nói gì tôi không nghe rõ, mọi chú ý của tôi đều chìm đắm trên bức bình phong, tôi cũng không rõ sau mình không thay đi bức bình phong đó nữa?

“Tiểu thư, cô không sao chứ? Tiểu Thư!” Giọng Lan Lan vẫn vang lên bên tay, tiếng khóc cùng tiếng gọi “Mẹ!” của Thẩm Lạc vẫn vang vọng trong màn đêm, tôi cố gắng trấn tĩnh lại tinh thần, xoay người ôm chặt lấy Thẩm Lạc vỗ vãnh “Ngoan ngoan, Lạc Nhi ngoan, mẹ không sao.”

Được trấn an Thẩm Lạc mới thôi khóc, dùng đôi mắt đỏ hoe ngập nước nhìn tôi, rồi cuối người ôm siết lấy cổ tôi không buông, tôi khó khăn lắm mới có thể xoay đầu nhìn Lan Lan 1 cái, thấy khuôn mặt cô đã giãn ra, tôi cười gượng nhìn cô nói: “Ta không sao, chỉ là gặp ác mộng thôi, em đi ngủ đi!” Lan Lan ngáp ngừng như muốn nói gì đó lại thôi, xong vẫn là xoay người đi về căn phòng nhỏ. Tôi vỗ vãnh Thẩm Lạc ngủ lại, còn bản thân lại ngăn người nằm trên giường mở mắt nhìn tấm bình phong. Đêm nay lại là 1 đêm mất ngủ nữa đây, tôi thở dài ngao ngán.

Sáng sớm tôi đã bị tiếng ồn ào tỉnh giấc, tôi nhú mồm khó chịu, cái tiếng ồn ào này không phải do Bách Lý Tấn gây ra thì còn ai vào đây nữa. Bách Lý Tấn ở lại Thẩm Phủ đã được nửa tháng, trừ cái ngày đầu tiên hấn gặp tôi là nói chuyện không ngừng còn sau đó mỗi lần gặp tôi hấn đều rất nghiêm túc, cũng rất ít nói, lúc đầu tôi cũng thấy lạ nhưng tôi thấy hấn như vậy thật ra rất tốt, đỡ phải làm tôi phát điên. Nhưng đó chỉ là khi gặp tôi thôi, còn những lúc hấn ở cùng người khác thì...Chỉ có thể dùng 1 câu 5 chữ để hình dung “Ồn ào như cái chợ.”

Chẳng hạn như lúc này, hấn là đang tám chuyện với đám Tiểu Hồng đây mà. “Tiểu Hồng, cô xem tay cô bị khô hết tron rồi, này này đừng lo, dùng cái này thoa lên mỗi buổi tối trước khi ngủ đảm bảo với cô chỉ 2 tuần thôi tay cô sẽ mịn màng như lụa.”

Bách Lý Tấn khoác lác. “Thật sao, Tiểu Bách Lý có thật không?”

Tiểu Hồng kích động nói. “Tất nhiên là thật, Bách Lý Tấn này là ai chứ.”

Bách Lý Tấn vỗ ngực xưng tên. “Nhưng...Tiểu Bách Lý, tôi không có tiền.”

Tiểu Hồng sợ sệt nói. “Không tiền? Ai muốn tiền của cô, cái này là tôi tặng cho cô, không cần tiền.”

Bách Lý Tấn ngạc nhiên nói. “Thật sao, Tiểu Bách Lý, anh thật tốt.”

Tiểu Hồng e lệ đỏ mặt. Mấy nha hoàn Tiểu Mai, Tiểu Đào, Tiểu Thanh cũng nhao nhao lên vây lấy Bách Lý Tấn: “Tiểu Bách Lý, tôi cũng muốn!” Bách Lý Tấn cười nhăn nhó vẹo má nhìn cô 1 cái, sao lấy trong ngực ra mấy lọ sứ trắng đưa vào tay mỗi người. Lan Lan đang dắt tay Thẩm Lạc đi phía xa thấy cảnh náo nhiệt cũng chạy đến xem, Thẩm Lạc tò mò nên cũng đi nhanh theo Lan Lan đến, Bách Lý Tấn nhắc thấy bóng dáng hai người bọn họ thì miệng cười tươi, vẫy tay gọi: “A! Lan Lan, Lạc Nhi mau đến đây, mau đến đây.”

Tôi do thiếu ngủ, lại chứng kiến thêm 1 màn này khiến đầu xuất hiện 1 bầy quạ đen, cái tên Bách Lý Tấn này còn bắt người khác gọi mình là “Tiểu Bách Lý” đúng là không biết xấu hổ, à mà đừng ai hỏi tôi sao hấn ta có thể ở Thẩm Phủ, nói đúng hơn là ở Lâm Nhã viện này của tôi tự tung tự tác như thế mà không sợ Thẩm lão tướng quân, Thẩm lão phu nhân, cùng Thẩm Ngạn nói gì? Cái này cũng phải nhờ phước đức của Tổng Ngưng để lại. Thẩm Ngạn vốn chẳng quan tâm xem tôi làm gì, dù cho có đem 1 người đàn ông đến ở trong Lâm Nhã viện này hay không. Còn Thẩm lão tướng quân, cùng Thẩm lão phu nhân vốn cảm thấy có lỗi với tôi nên cũng không quản đến những việc tôi làm, nên cái tên Bách Lý Tấn đó mới có thể tự do tự tại như thế, thật khiến cho người khác giận sôi gan.

Tôi húng hắng ho khan 1 chập, nhưng chẳng ai để ý đến tôi, tôi lại cố gắng ho khan lên 1 chập, nhưng cũng chẳng ai để ý đến tôi. Tôi giận điên, hét lên: “Cháy nhà!” Nhất thời quang cảnh càng trở nên hỗn loạn, xúng vởi câu “gà bay chó sủa”, Lan Lan ôm lấy Thẩm Lạc chạy tán loạn. Đám Tiểu Hồng la um lên cũng chạy tứ tán, Bách Lý Tấn quăng mấy bình thuốc nhảy cần lên la oai oái.

Tôi nhìn thấy mà không nhịn nổi cười rộ lên, tiếng cười vừa cất lên đột nhiên 7 cặp mắt như tia laser phóng nhanh về phía tôi. Tôi lạnh người, nhìn bọn họ người nào người nấy nét mặt đen như đất nòi đang trừng trừng nhìn mình, đành cười khan hai tiếng: “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi!”

Người phản ứng đầu tiên lại lời nói của tôi là Bách Lý Tấn, hấn liếc tôi 1 cái, bùi môi, hừ mũi đầy khinh bỉ, sau lại ngồi phịch xuống đất, nhặt 1 cái võ bình sứ trắng bị vỡ mà gào khóc: “Ôi! Thuốc của ta ơi, các người chết thật thảm!”

Sau tiếng gào khóc của hấn mấy nha đầu Tiểu Hồng, Tiểu Thanh cũng ngồi xuống kêu gào: “Ôi! Thuốc của ta!” Rồi nhất loạt bắn ánh mắt hình viên đạn về phía tôi sau tiếp tục kêu gào, tôi bó tay, bắt lực vỗ trán.

“Mẹ!” Thắm Lạc đi đến ôm lấy chân tôi như mọi khi, tôi cúi người bế bé lên, bé vui vẻ gọi thêm 1 tiếng “Mẹ!” sau lại hỏi : “Hôm nay Lạc Nhi vẫn phải ngâm trong cái thứ nước đen xì đó nữa sao mẹ?”

Tôi hơi nhũn mày nhưng vẫn mỉm cười gật đầu đáp trả bé, rồi ngược mắt nhìn Lan Lan đang đứng bên, cô bé hiểu ý xoay người bước đi. Tôi nhìn bóng Lan Lan khuất dần sau dãy hành lang, lại nhìn cái đám ô hợp Bách Lý Tấn đang kêu gào giữa sân, nói to : “Bách Lý Tấn, anh còn muốn ngồi đó khóc than đến bao giờ?”

Bách Lý Tấn nghe tiếng tôi gọi ngẩng phát đầu nhìn, rồi đứng lên đi đến bên cạnh tôi, giơ tay đón lấy Thắm Lạc, Thắm Lạc rất ngoan ngoãn mặc cho hấn bế. Bách Lý Tấn bế được Thắm Lạc rồi, xoay người định đi nhưng như nghĩ ra gì đó xoay lại nhìn tôi 1 cái rồi nói: “A Ngưng, cô vẫn chưa rửa mặt kìa.” Sau xoay người đi mất. Mây đen đột nhiên vẫn vù đầy trời.

Ngày...tháng...năm...

Thắm Lạc đã ngâm nước thuốc được 3 tuần, ngày nào bé cũng phải ngâm 2 canh giờ trong cái bồn thuốc đen ngòm mà Bách Lý Tấn pha chế, lúc đầu khiến da bé gộp lên trong rất đáng thương, tôi đau lòng nhiều lần cãi nhau với Bách Lý Tấn, nhưng dạo này bé không bị gộp da khi ngâm thuốc nữa, người thấy cũng khỏe hơn trước rất nhiều, giờ tôi mới tin cách ngâm nước thuốc này của Bách Lý Tấn là có công hiệu, nên vẫn mặc hấn, miễn sau Thắm Lạc có thể vui vẻ khỏe mạnh, sống không bệnh hoạn gì hết là được rồi. Chỉ có điều cái mùi thảo dược trên người bé thật khiến tôi không tài nào chịu nổi. Tôi vẫn chưa tìm được Bách Lý Việt, à mà Bách Lý Tấn nói không cần tìm Bách Lý Việt, có hấn ta là đủ rồi, tất nhiên tôi không tin.

Tôi gấp quyển nhật ký lại, liếc nhìn Thắm Lạc ngủ say trên giường 1 cái, sau đứng lên đẩy cửa bước ra ngoài. Trời hôm nay rất trong, sao rất sáng, ngồi nhìn mấy ngôi sao lấp lánh bên cửa sổ tự nhiên tôi rất muốn ngắm sao, nên bước chân ra vườn, lúc này ngồi trên xích đu vừa đung đưa vừa hưởng gió mát vừa ngắm sao thì tuyệt biết mấy, đầu giờ này cũng còn sớm.

Tôi nương theo ánh trăng đi trên con đường mòn lát đá nhỏ, đi 1 lúc đã đến khu vườn của tôi, thế nhưng lúc này trên chiếc ghế tròn bên bộ bàn ghế tôi đặt giữa vườn có 1 người đang ngồi, hấn mặt y phục trắng, tóc đen không buộc để xóa tung ra rơi rớt trên bả vai trên lưng, hấn nằm phủ phục trên bàn không động đậy. Tôi nhìn thấy mà giật người, không phải mình gặp cái gì không sạch sẽ đấy chứ? Hiện tại tôi chỉ có 1 mình lại đứng trong đêm tối trong 1 khu vườn, trước mặt còn xuất hiện 1 vật thể lạ chưa xác định là người hay quỷ.

Tôi nghe giọng mình lắp bắp hỏi: “Người...Người nào?” Vật thể lạ không lên tiếng chỉ phát ra 1 tiếng thờ dài “Hoi!”.

Tôi càng lạnh người, hầu như da gà da vịt gì đều nổi lên hết, hai chân tôi run rẩy, lắp lại câu hỏi lúc nãy: “Người...Người nào?”

Hấn vẫn không lên tiếng, chỉ phát ra thêm 1 tiếng thờ dài “Hoi!”

Tôi run bắn người, sau 3 giây run rẩy, tôi xoay người toan chạy đi, nhưng chân vừa nhấc tiếng “vật thể lạ” lại phát ra từ sau lưng: “A Ngưng!”

Tôi nghe “vật thể lạ” gọi tên mình thì hoàn toàn sập đồ, người phủ phục trên đất. OZG! Không phải chứ, hấn còn biết tên tôi, à tên của cơ thể tôi đang trú ngụ, hấn không phải là quỷ đến bắt hồn tôi đấy chứ?

“A Ngưng, cô định nằm trên đất đến khi nào? Đang là mùa hè nhưng nếu nằm trên đất vào ban đêm vẫn sẽ bị bệnh đấy.”

Vật thể lạ lại lên tiếng, nhưng hấn nói gì nhỉ, không không vấn đề đó không quan trọng, cái quan trọng là giọng nói này nghe rất quen, chẳng phải cái giọng eo ** này là của Bách Lý Tấn sau? Tôi bình tĩnh suy nghĩ lại, biết mình đã bị Bách Lý Tấn chơi khăm, lập tức vùng khỏi mặt đất xoay người hướng “vật thể lạ” lao đến, tay còn không quên giơ ra thủ thế. Bách Lý Tấn như cảm nhận được sát khí, ngẩng phát đầu lên, tôi nhìn thấy ánh mắt hấn tóe lên sự ngạc nhiên, xong từ ngạc nhiên đổi sang sợ hãi, vội xua tay luôn miệng nói: “A Ngưng, khoan khoan, cô đừng lại đây...AAAAA...”

Trong màn đêm yên tĩnh của ngày hè, bầu trời đầy sao sáng, còn tô điểm thêm 1 nửa vầng trăng, dưới dàn mướp mới ra bông của tôi tỏa hương thơm mát, Bách Lý Tấn bị tôi hành hung kêu la thất thanh, giọng hấn lan ra vang xa mãi trong đêm. “Anh khóc cái gì, tôi chỉ đám có 1 cái.” Tôi bĩ môi khinh thường nhìn Bách Lý Tấn, hấn từ lúc này đến giờ cứ ôm mặt khóc thút thít, đàn ông con trai gì đâu mà.

“Chỉ đám có 1 cái, cô nói vậy mà nghe được à, 1 cái đám của cô trúng ngay con mắt tôi đây này...Ồi, mặt của tôi...Hức...”

Hấn trừng mắt nhìn tôi, sao lại ôm lấy mặt tiếp tục nức lên nghẹn ngào, tôi bó tay, vỗ vỗ bả vai hấn trấn an : “Được rồi, cùng lắm sau này tôi không đánh mặt anh nữa, được chưa?”

“Thật sao?” Hấn ngẩng phát đầu hỏi, tôi gật đầu như trả lời,

“Thật!” “Vậy được rồi, coi như lần này tôi bỏ qua cho cô. Nhưng sao giờ này cô lại ở đây? Lạc Nhi ngủ rồi sao?”

“Uhm, ngủ rồi, tôi định ra đây ngắm sao, nhưng nào ngờ gặp anh, còn tưởng đâu là gặp quý nữa chứ.”

“Cái gì? Cô nói xem trên đời này làm gì có con quỷ nào đẹp như tôi hả?”

Bách Lý Tấn hét ầm lên, nhìn điệu bộ phùng mang trợn má của hấn khiến tôi bật cười, “Phải phải, anh đẹp hơn quỷ nhiều.”

Đêm đó tôi ngồi nói chuyện với Bách Lý Tấn đến tối muộn, hấn nói rất nhiều chuyện, kể cho tôi nghe rất nhiều điều lý thú lúc hấn đi hái thuốc. Tôi cũng đem câu chuyện của Tống Ngưng và Thắm Ngạn kể cho Bách Lý Tấn nghe. Bách Lý Tấn hỏi tôi sao lại kể cho hấn nghe, lúc đó tôi còn nhớ mình nói

như thế này: “Con người ta sống trên đời rất mong 1 ai đó mở lòng với mình, dù cho những câu chuyện họ kể với bạn có 2/3 là giả nhưng bạn chắc chắn sẽ rất vui vì cảm thấy mình có thể trở thành chỗ dựa cho họ, và tất nhiên nếu muốn người khác mở lòng với mình thì mình phải mở lòng với họ trước. Anh đã mở lòng với tôi, kể cho tôi nghe nhiều chuyện của anh như thế, tôi nghĩ để công bằng cũng nên kể lại cho anh nghe chuyện của mình.”

Bách Lý Tấn sau khi nghe tôi nói xong thì ôm tôi khóc, vừa khóc vừa nói: “A Ngưng, tôi sẽ là tri kỷ của cô, cô cứ xem tôi như cái hồ phân, muốn nói gì cứ kiếm tôi mà nói, tôi đảm bảo sẽ giữ bí mật, không nói cho ai nghe.” Tôi rất nghi ngờ với lời hứa của Bách Lý Tấn, vì cái miệng của hắn ta cứ như chưa kéo da non, tôi nghĩ có 1 ngày nào đó khi hết chủ đề hắn cũng sẽ lòi vãi cái gọi là “bí mật” đó ra làm chủ đề mất. Giữa tôi và Bách Lý Tấn sau đêm đó đã có 1 cái gì rất khác này sinh, chỉ có điều cái gì rất khác lạ đó là gì thì tôi không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

Cứ như vậy tôi cho Thẩm Lạc ngâm thuốc mỗi ngày hai canh giờ, mỗi ngày cũng lấy thú vui cãi nhau với Bách Lý Tấn ra làm vui, à nói đến đây thì tôi đã biết cái khác giữa tôi và hắn là gì rồi!! Là hắn không còn làm mặt nghiêm với tôi như trước nữa. Mà rất hăng hái tranh luận với tôi dù chỉ là 1 việc còn con như hôm sau ăn sáng là ăn mỳ hay ăn cháo.

Ngày cứ trôi qua thật nhàn nhã, hết hè sang thu, hết thu lại sang đông. Thẩm Lạc càng ngày càng lớn, càng ngày càng thông minh lanh lợi. Mà càng thông minh lại càng giống ông cụ non, ít cười giòn hơn trước, khi té ngã trước đây mặt còn mếu như muốn khóc, giờ ngay cả cái nháu mày cũng không, chỉ lấy tay xoa xoa rồi lại đứng lên như trước. Thẩm Lạc suốt ngày đi theo Bách Lý Tấn học chữ, đọc thơ. Bách Lý Tấn ngoài việc chăm sóc sức khỏe cho Thẩm Lạc hắn còn kiêm luôn chức danh gia sư, hắn dạy Thẩm Lạc rất ân cần, rất tận tụy, tôi nhìn thấy Thẩm Lạc mỗi ngày cùng hắn học tập rất vui vẻ, nó giờ có thể đọc chữ rất rành, đôi lúc còn đọc được mấy câu tục ngữ, tuy chữ viết còn hơi siêu vẹo 1 chút nhưng đối với 1 đứa trẻ 18 tháng như thế thì đã là quá đủ rồi. Nhiều lúc có mấy chữ khó bé không đọc được cũng nhất định không muốn ai nhắc, chỉ ngồi yên, chống hai tay bụ bẫm dưới cằm, trầm ngâm cố nhớ lại.

Mùa đông, mặc áo bông dày, cử động khó khăn, nhưng tính bướng bỉnh, bé nhất định không chịu thay đổi tạo hình, cố chống tay vào cằm. Tôi mấy lần nhìn thấy Bách Lý Tấn dạy Thẩm Lạc đọc chữ cũng mon men đến gần, sau mấy lần đề ý hắn gọi tôi lại hỏi, tôi ấp úng trả lời: “Tôi, tôi cũng muốn ... học ... học chữ.” Đáng lý tôi cũng không muốn thú nhận mình không biết chữ, nói đúng hơn là không biết chữ ở thời không này, chữ quốc ngữ của tôi vẫn rất tốt đấy nhé. Nhưng thú nhận thì cũng thú nhận rồi, bị Bách Lý Tấn cười suốt mấy ngày cũng bị cười rồi, những lúc như thế tôi đành lách liếm: “Tôi từ nhỏ học thương đao, đánh giặc trên sa trường, không được học nhiều chữ nghĩa.”

Thế nhưng hắn cười thì cười nhưng vẫn giúp tôi giấu nhem, vẫn dạy chữ giúp tôi. Tôi giờ đã có thể đọc được 1 cuốn tiểu thuyết dày rồi nhé. À! Thì cái mục đích chính của tôi học chữ cũng chỉ để có thể đọc tiểu thuyết giải khuây thôi, tất nhiên sau khi nhận biết mặt chữ tôi quyết không học nữa, ấy vậy mà Bách Lý Tấn không chịu, hắn cứ bắt ép tôi học viết chữ cho đàng hoàng, mấy lúc dạy học hắn nghiêm túc khác hẳn ngày thường, tôi nghĩ hắn rất có tố chất để làm 1 thầy giáo hơn là làm 1 thầy thuốc. “Nghĩ cái gì? Trời ơi cô xem cô viết cái gì đây?”

Đang suy nghĩ vẫn vơ thì ăn ngay 1 cái ký vào đầu đau điếng của Bách Lý Tấn, tôi cảm hận trừng mắt nhìn hắn, nhưng không thể làm được gì bởi vì lúc này Thẩm Lạc đang giương mắt tròn xoe nhìn tôi. Tôi nhìn thấy ánh mắt bé, cười khan: “Haha, Lạc Nhi mau luyện chữ, mẹ cũng phải luyện chữ, hahaha.”

“Mau viết, nếu hôm nay con không viết hết mấy chữ đó, thúc không cho con ngủ.” Bách Lý Tấn trừng mắt nhìn Thẩm Lạc, Thẩm Lạc nghe tiếng liếc nhìn Bách Lý Tấn 1 cái, rồi nhìn lại về mặt nhăn nhó của tôi 1 cái, sau lại cầm cuôi xoay bút, cái cách cầm bút của bé xem ra còn thành thạo hơn cả tôi. “A Ngưng, cô mau viết lại chữ này cho tôi.”

Bách Lý Tấn đã đặt 1 tờ giấy khác đến trước mặt tôi, tôi nuốt lệ nhìn hắn, đàm phán: “Bách Lý Tấn, Tiểu Bách Lý, giờ cũng đã đến giờ ăn rồi, hay là chúng ta ăn trước rồi...”

Tôi chưa nói hết câu thì Thẩm Lạc đã ngắt lời: “Mẹ, không viết xong không được ăn cơm.” Tôi nuốt lệ nhìn bé, con trai tôi có thật mới 18 tháng hay không, có khi nào cũng là xuyên không đến đây không trời? Vì thế tôi đành bấm bụng cố sống cố chết viết cho hết mấy cái chữ ngoằn ngoèo như giun kia, tuy Bách Lý Tấn và Thẩm Lạc không hài lòng với mấy chữ tôi viết cho lắm nhưng rốt cuộc vẫn cho tôi được ăn cơm, nhưng đã qua bữa làm sao mà tôi ăn cho nổi, vì thế tôi đem bụng trống rỗng leo lên giường ngủ trưa.

Đến lúc tỉnh dậy đã là giờ Dậu, bên ngoài đã tối hẳn, hôm nay lại không có trăng, trong phòng lại không thắp đèn, nên rất tối. Bụng trống rỗng kêu lên như đánh trống. Tôi thả chân xuống đất, ngồi trên giường, gọi thử mấy tiếng: “Lan Lan. Lan Lan” Nhưng chẳng ai trả lời tôi, tôi lại càng lo lắng, gọi to thêm mấy tiếng: “Lan Lan, Lan Lan, em đâu rồi?” Ngoài trời đang mưa rì rả. Toàn thân tôi phát lạnh, tôi rất sợ cái cảm giác này, cái cảm giác ám ảnh trong tâm trí Tống Ngưng, tôi có gọi như thế nào cũng không ai trả lời tôi, giống như cái đêm hôm đó, cái đêm tay phải của tôi trở nên tàn phế.

Cửa đột nhiên “Cạch!” 1 tiếng kêu lên, hình như có người vừa đẩy cửa đi vào, tôi như người chết đuối vớ được cọc gỗ, tôi lao về hướng cửa, người đâm sầm vào bờ ngực rộng lớn của 1 ai đó, trên người hắn có 1 mùi trầm hương, thoang thoang hơi nước, có lẽ hắn vừa đi dưới mưa. Tôi ôm chặt lấy hắn gào khóc, “Ta sợ quá, rất sợ, mau mau đốt đèn lên đi.”

Người hắn ta hơi cứng lại, 1 lát sau hắn mới thả lỏng người, đưa tay ôm lấy cơ thể đang run lên vì khóc của tôi, tay vỗ nhẹ, nhẹ lên lưng tôi. Tôi cũng không biết rốt cuộc cái người mà tôi ôm đêm đó là ai. Bởi vì khi tôi ôm lấy hắn khóc đã đời thì lại ngủ thiếp đi, cái tật khóc đã rồi ngủ vì mệt của

tôi mãi không sửa được. Nếu trước đây không phải vì ngủ thiếp đi do khóc mệt thì có lẽ tôi đã không xuyên không đến thế giới hư ảo này, giờ cũng vì cái tật đó mà tôi lại 1 lần nữa cảm thấy vô cùng xấu hổ vì lúc tôi thức dậy đã là sáng ngày hôm sau.

Bụng đã dính lưng, Lan Lan thì đang loay hoay bên bàn làm gì đó, thấy tôi thức dậy thì mang đến cho tôi 1 bát cháo loãng, tôi đón lấy 1 hơi húp hết, tôi có hỏi thử cô bé mấy lần nhưng cô bé không trả lời, mặt mày lại xanh lét chốc chốc lại liếc nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại không nói. Điều bộ này của cô càng khiến tôi xấu hổ, không phải là hôm qua cô bé thấy cảnh tượng tôi ôm cái tên kia khóc sụt sùi đó chứ? Mà cái người tôi ôm đó càng đừng nói lại là Bách Lý Tấn đó nha?

Tác giả: đồ các bạn, người mà Tổng Ngưng ôm là ai? Kekeke....

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, vừa nghĩ đến Bách Lý Tấn thì hắn đã chạy đến trước cửa, Thẩm Lạc thì bước chậm rãi phía sau. Mắt Bách Lý Tấn thấy 1 bàn đầy thức ăn thì sản lại gần, chẳng kiên dè gì mà ngồi xuống tự mình mút cho mình 1 bát cháo đầy, rồi ngồi húp xì súp. Lan Lan thấy Thẩm Lạc thì bước đến bế sóc bé lên, cũng mút cho bé 1 bát cháo, rồi dứt từng muỗng.

Tôi đỏ mặt nhìn Bách Lý Tấn, nếu cái người hôm qua quả thật là hắn thì xấu hổ quá đi, tôi ngượng ngập hỏi: “Bách Lý Tấn, tối qua...” Nhưng chẳng cách nào thoát thành lời, trước đây tôi tự cho mình là 1 người miệng lưỡi lanh lẹ, có gan to cùng mình, mấy câu khó nghe hơn thế, ngay cả mấy cái chuyện coi GV tôi còn hùng hồn khí thế bàn tán với bạn bè xem Công nào là đẹp trai nhất, Thụ nào đạt chuẩn nhất. Ấy vậy mà chỉ 1 việc nhỏ như hôm qua mãi không nói ra lời được.

Tôi khinh bỉ bản thân, ngược mắt nhìn bộ mặt ngạc nhiên của Bách Lý Tấn chỉ đành cười khỏ, nói: “Không có gì!” Hôm nay lại là 1 ngày trong xanh hiếm có vào mùa đông, trên trời ánh mặt trời không quá gắt, mây cũng không đặc biệt nhiều, gió cũng không quá lớn, trời cũng không có tuyết rơi, hoa mai, hoa đào cũng đặc biệt nở rộ, hương thơm cũng đặc biệt thơm hơn hôm qua. Nói chung hôm nay là 1 ngày hoàng đạo, thích hợp cưới gả, ma chay, xuất hành, xây nhà, tân gia, đi xem mắt. Trong cái ngày hoàng đạo này Thẩm Ngạn đến tìm tôi. Hắn đứng ở bậc cửa, nhíu mày nhìn tôi đang tranh 1 cái đùi gà với Bách Lý Tấn, khuôn mặt hắn vẫn anh tuấn lạnh lùng như ngày nào, vẫn như cái ngày hắn đánh bại Tổng Ngưng trước ải Ngọc Lang. Tôi vẫn còn nhớ như in hình ảnh ngày đó. Thẩm Ngạn vịn 1 bộ giáp bạc cưỡi trên mình 1 con chiến mã khoan thai đi đến trước mặt Tổng Ngưng, khuôn mặt anh tuấn đến lạ lùng, thanh kiếm lạnh như nước trong tay lóe sáng. Chỉ trong vòng 5 chiêu đã đánh bại Tổng Ngưng khiến cô ngã khỏi ngựa, còn hắn mặt không đổi sắc hất tung mũ giáp cô, khi nhìn thấy mái tóc dài xỏa tung của cô mới nhíu mày ngạc nhiên thốt lên: “Thì ra là 1 tiểu thư.” Rồi cúi người xuống, dùng mũi kiếm chớp mắt hất lên cây thương buộc lụa đỏ của Tổng Ngưng tung lên rồi cầm phập bên cạnh cô, giọng dừng dừng nói: “Cây thương của tiểu thư.”

Cũng chính từ giây phút đó, trong mắt Tổng Ngưng chỉ có hình bóng Thẩm Ngạn, cũng chính từ giây phút đó cuộc đời cô và tôi thay đổi như con quay tảo vùn. Thẩm Ngạn hôm nay cũng như ngày đó, hắn đứng bên cửa sổ, ánh nắng yếu ớt của ngày đông gác lên người hắn 1 tầng sáng, hắn đẹp 1 cách lạ lùng, làm tim tôi nảy loạn 1 nhịp. Khi ý thức được mình đang ngăn người nhìn Thẩm Ngạn, tôi tự cốc vào đầu mình 1 cái thật đau, cố cho cái suy nghĩ điên rồ là hắn thật đẹp đó văng ra khỏi đầu nên tôi cực lực lắc đầu. Đến lúc dừng lại thì mấy ánh mắt tròn xoe đầy ngạc nhiên của Lan Lan, Thẩm Lạc, Bách Lý Tấn không biết đã nhìn tôi bao lâu, Thẩm Ngạn vẫn nhíu mày đứng ngoài cửa.

Tôi cảm thấy cứ như thế mãi cũng không ổn, đành mở miệng nói 1 câu gì đó: “A! Thẩm tướng quân, đến thật đúng lúc, vừa kịp bữa sáng, hay là vào cùng ăn cái gì đi.” Tôi cũng không biết mình đã nói sai chỗ nào chỉ thấy Thẩm Ngạn nhìn tôi nhíu mày càng chặt hơn. Lan Lan thì mặt mày xanh mét. Bách Lý Tấn còn khoa trương hơn đánh rơi cả cái đùi gà, miệng há hốc. Chỉ có Thẩm Lạc là ngoan nhất, vẫn ngoan ngoãn tự múc cháo ăn. Tôi cứ tưởng đã khiến Thẩm Ngạn tức giận hẳn sẽ lập tức rời đi, không ngờ hắn lại theo lời mời của tôi thật, hắn bước vào rất tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện tôi, Lan Lan luống cuống tay chân múc cho Thẩm Ngạn 1 bát cháo. Hắn vậy mà ăn thật. Không nhận ra lời nói của tôi chỉ là lời thôi sao trời?!

Không khí trong phòng càng trở nên tồi tệ, tôi nghĩ nếu ăn uống trong tình trạng này sẽ khiến người ta đau bao tử mất, nên lại mở miệng nói thêm 1 câu: “Thẩm tướng quân, ngọn gió nào thổi anh đến đây vậy?”

Tôi thề là tôi không có ý châm chọc, đó chỉ đơn thuần là 1 câu xã giao, tôi nhớ lúc mình nói còn không quên khoe 32 cái răng ra cười nói, ấy vậy mà lại chọc giận Thẩm Ngạn, hắn đặt bát cháo đang ăn dở xuống, liếc mắt nhìn tôi, giọng rất lạnh: “Tổng Ngưng, cô không muốn gặp tôi đến thế sao?” Tôi cười khan hai tiếng định đáp không phải, nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì Thẩm Ngạn đã đi mất rồi.

Sau khi Thẩm Ngạn đi, Thẩm Lạc có hỏi tôi 1 câu thế này: “Mẹ, thúc thúc hồi nãy là ai mà lại khó chịu với mẹ như vậy?” Tôi nghĩ mình nên nói rõ cho bé biết, cái thúc thúc khó chịu mà bé nói chính là cha của bé nhưng giờ chưa phải là lúc, nên tôi đành cười khan lấp liếm, cũng may bé không truy hỏi. Tôi chưa từng nghĩ là sẽ chia cắt tình cha con hai người bọn họ chỉ có điều là Thẩm Ngạn tự muốn như thế thôi, nói cho cùng đến hiện tại bây giờ hắn cũng chỉ gặp Thẩm Lạc 2 lần, à mà cũng không thể gọi là 2 lần mà chỉ là 1,5 lần mà thôi, lần thứ 2 đến liếc hắn còn không liếc thẳng bé nữa là. Nếu nói với Thẩm Lạc, Thẩm Ngạn là cha bé, với trí thông minh và sự lớn trước tuổi của bé, bé chắc chắn sẽ không tin, nói đúng hơn, nếu tôi nói Thẩm Lạc không có cha mà do tảng đá với tôi sinh ra chắc bé lại tin hơn, hay đại loại như Bách Lý Tấn là cha bé chắc bé sẽ gật gù cho là đúng cũng không chừng?! Tôi thật rất đau đầu vì chuyện này.

Bách Lý Tấn từng hỏi tôi: “Nếu đau khổ như vậy sau không dứt khoát bỏ đi cho xong chuyện, còn ở lại đây làm gì?”

Tôi thật ra cũng mấy lần muốn bỏ đi, mặc kệ cái mình ước giữa hai nước Khương Lê gì đó, nó nào có liên quan tới tôi và Thẩm Lạc, nhưng nghĩ rồi lại thôi. “Đi rồi thì sao, sẽ sống như thế nào?” Tôi trả lời Bách Lý Tấn như vậy, mà thật như thế, tôi cũng chẳng biết mình khi rời khỏi Thẩm Phủ rồi sẽ đi đâu, tôi từng nghĩ mình sẽ về Lê quốc, về để Tống Diễn bảo bọc mình, nhưng nếu tôi đi rồi thì mình ước hai nước Khương Lê bị phá vỡ, lúc ấy lại xảy ra chiến tranh, tôi chính là cái cờ tuyệt vời nhất. Mà 1 khi chiến tranh bùng nổ chỉ vì 1 cô gái như tôi, thì liệu Tống Diễn có bảo vệ được tôi và Thẩm Lạc dưới cường quyền của Lê vương. Tôi nghĩ Lê vương sẽ không vì tôi mà đánh đổi giang sơn của mình. Nhưng có lẽ tôi đã nghĩ quá nhiều, đến sau này tôi mới biết được, Thẩm Phủ mất đi hay còn 1 chính thể là tôi thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến thời cuộc chính trị giữa hai nước Khương Lê. Mà cuộc chiến Khương Lê sau này là định trước phải có.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

Ngày...tháng...năm...

Thẩm Lạc ngày 1 lớn hơn, chớp mắt 1 cái bé đã 3 tuổi, càng lớn lên Thẩm Lạc càng hiểu chuyện, bé cũng biết Thẩm Ngạn là cha mình, nhưng không hiểu sao mấy lần gặp Thẩm Ngạn bé cũng chỉ kêu là thúc thúc như kêu Bách Lý Tấn. Tính tình bé cũng trở nên khó hiểu hơn. Hôm qua bé còn học thuộc 1 bài thơ rất khó còn rất vui vẻ đọc cho tôi nghe, khiến tôi cũng rất vui vẻ, ấy vậy mà sáng nay khi Thẩm Ngạn đến, tôi vì để làm giảm nhiệt không khí kêu bé đọc lại bài thơ đó, bé lại bảo quên rồi không nhớ, rồi cứ thế giữ mặt lầm lì cả ngày hôm nay. Bách Lý Tấn gọi đó là “thời kỳ trẻ nổi loạn”. Tôi công nhận là Thẩm Lạc phát triển sớm hơn mấy đứa trẻ khác 1 chút, nhưng cái gọi là “thời kỳ trẻ nổi loạn” như Bách Lý Tấn nói tôi không cách nào chấp nhận, nếu tôi nhớ không lầm cái thời kỳ đó chỉ xảy ra khi trẻ dậy thì khoảng 15, 16 tuổi thôi. Nên tôi đã đánh cho Bách Lý Tấn 1 trận, vì đã hứa không đánh mặt nên tôi chỉ tập trung vào phần ngực và chân, khiến Bách Lý Tấn la oai oái, vậy mà lại khiến Thẩm Lạc cười rất vui vẻ. Đã có 1 chút tin tức của Bách Lý Việt.

Viết xong dòng cuối cùng của nhật ký, tôi sắp quyển sổ lại đặt gọn ở 1 góc bàn. Thế là lại 1 ngày nữa trôi qua, Thẩm Lạc lại càng gần cái ngày định mệnh đó, tuy lúc nào Bách Lý Tấn cũng vỗ ngực xưng tên nói là “Có tôi ở đây, không việc gì phải sợ!” Nhưng tôi không sợ mới là lạ ấy chứ, nếu chẳng may Thẩm Lạc có chuyện gì tôi nghĩ tôi cũng sẽ gặp Quan Phát để đi dẹt mõng mất thôi. Cũng may hôm trước Lan Lan vừa báo tin là đã có tung tích của Bách Lý Việt, có người thấy ông ở nước Trịnh, còn ở chỗ nào trên lãnh thổ nước Trịnh thì chưa rõ, điều sai lầm lớn nhất cuộc đời tôi là khi xưa không xem hết cuốn Hoa Tư Dã, mà phải nói đúng hơn là không kịp xem thì đã xuyên không đến đây. Nếu trước đây tôi xem hết quyển sách có lẽ công cuộc tìm kiếm của tôi sẽ nhanh chóng hơn rất nhiều, tôi nghĩ vậy, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của tôi mà thôi.

Thật ra điều sai lầm lớn nhất cuộc đời tôi là không tính đúng thời gian. Đến tận sau này tôi mới biết được. Bách Lý Tấn đã đi Trịnh quốc, hẳn ta bảo nếu tìm được Bách Lý Việt cũng chưa chắc mời được ông về đây, tính tình ông hơi kỳ quái một chút, nên hẳn sẽ tự thân đi tìm nếu gặp sẽ mời về đây. Tôi nghĩ tính tình Bách Lý Việt có kỳ quái cực kỳ cũng không có gì là lạ, bởi lẽ cao nhân thường như thế, 1 người chẳng giống cao nhân chút nào như Bách Lý Tấn mà còn kỳ quái là thế kia mà. Cũng may 1 tháng được như Bách Lý Việt chưa có những thói hư của mấy cao nhân trong tiểu thuyết hay viết như là: “Muốn ta cứu người thì phải dùng mạng đổi mạng”, hay “Người chết ta cứu, người sống ta không cứu” như vậy đã là tốt lắm rồi. Nếu tính nhầm thì Bách Lý Tấn đi Trần quốc cũng được 10 ngày 4 canh giờ rồi nhỉ, chẳng hiểu sao có hẳn ở bên thì tôi như cầu kinh khùng, mà hẳn không ở bên tôi lại buồn chán kinh khùng, muốn kiếm người phát tát con giận cũng chẳng biết kiếm ai, Lan Lan thì ngoan ngoãn hiền lành thế tôi không nỡ nổi câu, đám Tiểu Hồng, Tiểu Thanh tuy hơi nghịch ngợm nhưng tôi cũng không thể vô duyên vô cớ trách phạt, đối với Thẩm Lạc thì thôi khỏi phải nói, bé chỉ xứng để người khác yêu thương thôi. Trước đây xoay qua xoay lại mỗi lần tôi muốn xả stress thường đều là kiếm Bách Lý Tấn, hơi... Có lẽ lâu ngày dần lại trở thành thói quen rồi không chừng.

Tôi nhớ có 1 lần vô tình đi ngang hậu hoa viên Thẩm Phủ, nơi đó hòn non núi giả được xếp đầy hai bên đường đi, có những núi giả còn để ngay giữa đường, chia con đường thành những con đường nhỏ, mà người đi trên con đường nhỏ đó thường sẽ chẳng thể nào thấy được những gì xảy ra trên con đường nhỏ bên kia núi giả. Những nơi như thế lại vô cùng thích hợp để xảy ra những chuyện như: gian tình, nói xấu kẻ khác, giết người diệt khẩu. Tôi lại là người may mắn chứng kiến 1 trong 3 kỷ án đó là “nói xấu kẻ khác”.

Mà nhân vật chính trong câu chuyện nói xấu đó lại là tôi – chính thê của Thẩm Ngạn – Thẩm thiếu phu nhân. Chuyện đó muốn nói rõ ràng thì phải quay ngược lại cách đây 2 tháng, vào 1 ngày đẹp trời, trăm hoa đua nở, tôi bình thường rất ít khi ra khỏi Lâm Nhã viện, nếu muốn ngắm hoa có cây lá cũng chỉ là đến mảnh vườn nhỏ sau hậu viện của mình thôi. Ấy vậy mà hôm đó không biết có phải ngày hoàng đạo hay không nữa, tôi lại hứng chí dắt tay Thẩm Lạc cùng Lan Lan đi dạo hậu hoa viên Thẩm Phủ, à còn có 1 tên rảnh rỗi không việc gì làm cũng đi theo.

Thế là đoàn 4 người gồm: tôi, Thẩm Lạc, Lan Lan, Bách Lý Tấn, dung dăng dung dè đi trên con đường nhỏ trong truyền thuyết, đi đến giữa đường thì bên kia núi giả truyền đến 1 giọng nữ thanh thanh như thế này: “Linh Chi, tỷ nói xem cái à Tổng Ngưng đó suốt ngày ra vào vào với tên mặt trắng Bách cái gì Lý...” cô gái kia dừng lại 1 lát như đang suy nghĩ. Cô gái tên Linh Chi lập tức chen vào như nhắc nhở: “Bách Lý Tấn!”

Cô gái kia chột reo lên: “Đúng đúng chính là cái tên mặt trắng Bách Lý Tấn. Tỷ nói xem hai người họ không phải là có gian tình với nhau đó chứ?”

Bách Lý Tấn nghe thế mày xoan tít lại, mặt đen xì, xoắn tay áo muốn xông qua, tôi kéo tay hắn lại khẽ nói: “Không được mạnh động!” Rồi xoay sang Lan Lan và Thẩm Lạc làm bộ dáng đưa ngón tay lên miệng, bảo họ giữ im lặng. Bách Lý Tấn tuy mặt vẫn đen nhưng đã kiềm chế không xông qua túm cổ hai cô gái kia. Tôi tiếp tục lắng tai nghe tiếp.

Cô gái tên Linh Chi lên tiếng: “Gian tình? Cũng có thể lắm chứ, tự nhiên ở đâu mang 1 tên không rõ lai lịch về, đã thế còn ở trong Lâm Nhã viện của cô ta, nhưng biết làm sao được tướng quân và thiếu phu nhân nhà chúng ta không để tâm thì chúng ta có quyền gì để nói.”

Cô gái kia lên tiếng như rất bức xúc: “Sau thiếu phu nhân nhà chúng ta lại hiền như thế chứ, bản thân mình phải chịu uất ức ở biệt viện, còn à Tổng Ngưng thì lại ở Thẩm Phủ tự tung tự tác, cũng may tướng quân hết mực yêu thương thiếu phu nhân.”

Tôi nghe đến đây thì không thể nghe thêm được nữa, lập tức xắn tay áo xông qua, ấy vậy mà lại bị Bách Lý Tấn kéo tay ngăn lại, hắn tròn mắt nhìn tôi, khẽ nói: “Sao thế, không phải cô bảo tôi không được mạnh động mà?”

Tôi trừng mắt nhìn hắn, cũng khẽ đáp lại: “Đã đến lúc mạnh động rồi.” Nói rồi vùng tay ra lao đi. Những chuyện sau khi tôi lao đi thì như thế nào à? Thật

ra tôi lao đi rồi cũng chẳng làm gì cả, chỉ là đường hoàng hiên ngang xuất hiện trước mặt hai nha hoàn kia thôi, hai nha hoàn này là người của biệt viện Liễu Thê Thê, hôm đó được cô ta sai về Thẩm Phủ dâng lễ vật gì đó. Khi hai nha hoàn nhìn thấy tôi, mặt hết xanh lại trắng, lắp bắp không nên lời, tôi cũng chẳng chú ý gì mà chỉ nhìn hai cô mỉm cười, “nụ cười còn sắc hơn dao” theo cách Bách Lý Tấn nói.

Hỏi thăm chủ nhân các cô 1 tiếng: “Ta nghe nói Liễu Thê Thê sống ở biệt viện dạo này chịu rất nhiều uất ức, thân làm thiếu phu nhân Thẩm Phủ nếu người ở Thẩm Phủ chịu uất ức ta nghĩ ta nên đề tâm 1 chút, cứ về nói với chủ nhân các người nếu ở biệt viện có thiếu thốn thứ gì thì sai người đến nói với ta.”

Chỉ nói 1 câu hết sức tình nghĩa thế mà khiến hai nha hoàn sợ nhũn chân quỳ sụp xuống đất, dập đầu luôn miệng xin tha tội. Nhưng tôi lại càng không ngờ tới mọi việc diễn ra ngày hôm đó lại dẫn đến 1 hậu quả mà khiến tôi hối hận vô cùng. Người ta vẫn thường nói không có nguyên nhân làm sao có kết quả, mà tôi vẫn canh cánh trong lòng mình kết quả đó là do nguyên nhân ngày đó tôi thị uy với hai nha hoàn của Liễu Thê Thê. Khoan nói đến nguyên nhân kết quả đó, chúng ta trở về câu chuyện sau khi tôi thị uy với hai nha hoàn của Liễu Thê Thê do vẫn còn bức tức nên tôi bị stress, mà tôi bị stress thì Bách Lý Tấn bị thương, ngày hôm đó tôi đánh 5 cái vào ngực hắn, đá 2 cái vào chân hắn, khiến hắn phải đi cả nhấc mất 1 tuần.

Sau đó mọi việc đối với tôi tưởng chừng như vô cùng thuận buồm xuôi gió, Thẩm Lạc vẫn rất ư khỏe mạnh, không bệnh không hoạn, tôi có tin tức Bách Lý Việt. Bách Lý Tấn đề nghị tự mình đi đón Bách Lý Việt về đây cũng không có gì bất hợp lý, mọi ngày đều trôi qua hết sức bình yên, để rồi đến tận bây giờ mọi việc đối với tôi vẫn rất thuận lợi, thuận lợi đến nỗi cái dây nho mà tôi trồng đã lâu lắm hôm nay cũng đã ra mấy trum quả.

Quả nho xanh mướt li ti treo lơ lửng trên dàn nho, Thẩm Lạc nhìn thấy còn cười rất vui vẻ nói với tôi rằng: “Mẹ, khi nho chín con muốn là người thử đầu tiên.” Tất nhiên khi nho chín Thẩm Lạc của tôi sẽ là người thử đầu tiên rồi, dàn nho này tôi trồng là cho bé, tôi nghĩ chắc cũng chẳng mấy ngày là nho sẽ chín, tôi thật mong chờ cái ngày trái nho xanh mọng nước đó được hái xuống, chắc bé sẽ vui lắm đây.

Mọi việc cứ yên bình trôi qua, đến ngày thứ 13 khi Bách Lý Tấn rời khỏi Thẩm phủ, lại là 1 ngày hoàng đạo. Hôm đó trời lạnh đến nỗi tôi chỉ muốn ôm Thẩm Lạc cuộn tròn trong chăn ngủ không muốn dậy, nhưng tiếc là Thẩm Lạc phải đi ngâm thuốc, dù cho trời có ghét căm căm, nhưng ngày nào cũng như ngày nào Thẩm Lạc vẫn phải ngâm mình trong đồng nước thuốc đen xì đó. Lan Lan đến đánh thức Thẩm Lạc rồi mang bé đi, tôi vẫn cuộn người trên giường không muốn dậy, nhưng đã nói là ngày hoàng đạo thì tất nhiên có lý của nó, bởi vì Thẩm Ngạn thường trở về Thẩm phủ vào những ngày hoàng đạo như thế. Mà đặc biệt hơn lần này hắn còn mang Liễu Thê Thê và đứa con gái nhỏ Thẩm Thanh của bọn họ về cùng. Khi tôi nghe được tin này từ Tiểu Hồng, tôi vẫn chưa nghĩ ra, chỉ ồ lên: “Lại là ngày hoàng đạo à?”

Đám nha hoàn trong Lâm Nhã viện này rất quen với việc nói đùa như thế của tôi, biết tôi nói “ngày hoàng đạo” là có ý gì, cô bé Tiểu Hồng cười khúc khích trả lời tôi: “Phải, là ngày hoàng đạo, còn là 1 ngày hoàng đạo đặc biệt lớn.” Tôi cũng cười rồi cuộn chân nằm ngủ tiếp. Nhưng mọi người có nhớ tôi đã từng nói điều sai lầm lớn nhất cuộc đời tôi là không tính đúng thời gian không? Quả thật tôi không tính đúng thời gian, nên trong cái ngày hoàng đạo đặc biệt lớn đó Thẩm Lạc gặp cô bé Thẩm Thanh nhỏ hơn bé 3 tháng tuổi.

Rồi mọi việc diễn ra như trong định mệnh định sẵn của Thẩm Lạc. Thẩm Lạc cùng Thẩm Thanh rơi xuống nước, trong ngày đông giá rét ấy, bé rơi xuống nước dù thân thể mỗi ngày đều được ngâm nước thuốc, chưa 1 lần mắc bệnh suốt từ năm 1 tuổi đến nay, nhưng ngay cái ngày hoàng đạo đặc biệt lớn đó Thẩm Lạc bị sốt cao mê man. Lúc bé được vớt lên từ dưới hồ nước thì đã hôn mê bất tỉnh. Tôi nhìn thân hình nhỏ nhắn của Thẩm Lạc nằm im lìm trên giường, cả người đỏ lên vì nóng, trán lấm tấm mồ hôi, môi nhấp nháy gọi mấy tiếng thì thảo không nghe được: “Mẹ! Mẹ!”

Tìm tôi như ngừng đập, tôi ngã quỵ bên bậu cửa, nước mắt sớm đã chảy dài trên má, từng giọt từng giọt nhỏ tí tách xuống nền đất rồi biến thành những mảnh băng mỏng, Thẩm Lạc con trai tôi, bao nhiêu năm cố gắng, bao nhiêu năm sợ hãi cái ngày định mệnh này. Cái làm cho người ta đau khổ nhất không phải là không có tia hy vọng nào, mà cái làm cho người ta đau khổ nhất là những tưởng mình có hy vọng để rồi thất vọng. Tôi những tưởng tôi sẽ cứu được Thẩm Lạc. Tôi những tưởng cái ngày định mệnh đó sẽ xảy ra vào mùa đông năm Thẩm Lạc 4 tuổi nhưng tôi lại quên mất 1 điều, người cô đại tính tuổi thường tính luôn tuổi trong bụng mẹ, tính tuổi âm. Thẩm Lạc của tôi đã 4 tuổi rồi. Nếu tôi nghĩ ra sớm hơn tôi sẽ không để Bách Lý Tấn đi, tôi có chết cũng không tách rời khỏi Thẩm Lạc dù chỉ 1 bước. Nhưng mọi việc đã muộn, Thẩm Lạc vẫn hôn mê bất tỉnh, Bách Lý Việt không có ở đây, Bách Lý Tấn cũng không. Nhìn đám đại phu loay hoay bên giường, khói thuốc bốc đầy phòng, Thẩm Lạc lại vẫn nằm im như thế, tôi phát điên, thật sự không cách nào kiềm chế được lòng mình.

Tôi cũng không nhớ rõ mình sau đó đã làm gì, sau này nghe Lan Lan kể lại tôi mới biết. Lúc đó tôi phát điên gào lên như 1 con thú hoang bị thương, đôi mắt vẫn những tia máu, môi bị rách toạc đang rỉ máu, có vẻ như tôi đã tự cắn rách môi mình, tôi vùng lên khỏi bậu cửa lao đến đám đại phu trong phòng đánh đuổi bọn họ cùng mấy nha hoàn đi hết, đập đổ hết tất cả các siêu thuốc, đóng kín cửa phòng nhốt mình và Thẩm Lạc lại, ngồi cứ thế tôi ngồi trên giường ôm lấy Thẩm Lạc vào lòng, hát cho nó nghe rất nhiều bài ca thiếu nhi mà mình nhớ được. Trước đây tôi cũng muốn dạy cho bé mấy bài hát thiếu nhi mà tôi thuộc, nhưng lần nào cũng bị Bách Lý Tấn phá rối, còn những lúc không có Bách Lý Tấn khi tôi gọi ý sẽ dạy cho bé, bé đều nhũn mày lắc đầu, còn không sẽ bịt tai lại xoay người đi mất. Thẩm Lạc giờ hãy làm như mọi khi đi, con mau thức dậy lắc đầu nói với mẹ là không muốn nghe đi. Nhưng tôi dù có hát đến khản cổ bé vẫn không động đậy.

Thẩm Lạc đã hôn mê 1 ngày 1 đêm. Đến ngày hôm sau khi Lan Lan đến, cô bé kể tôi lúc đó nhìn vô cùng đáng sợ, hai má gầy sọp đi, mắt sưng húp, mặt thì trắng bệch, chỉ sau 1 đêm mà tôi tiêu tụy đi ghê ghớm. Khi tôi thấy Lan Lan thì đột nhiên bỏ Thẩm Lạc lại vùng chạy mất, làm cô bé hoảng sợ không biết phải làm gì, mặc dù rất muốn đuổi theo tôi, nhưng còn lo cho Thẩm Lạc nên cô bé đành ở lại. Thì ra lúc đó tôi là chạy đi kiếm Thẩm Ngạn. Nghe mấy nha hoàn khác kể lại. Tôi lúc đó tay cầm kiếm, mặt vô hồn, mặt lạnh như băng, đi tìm Thẩm Ngạn. Tôi gặp Thẩm Ngạn ở hoa viên Thẩm Phủ, hắn đang sai bước đi cùng mấy tùy tùng, tôi không hỏi không rằng cầm kiếm lao vút về phía Thẩm Ngạn, tiếng xé gió làm rung cả cánh hoa. Tôi nghĩ là mình đã nhắm rất chuẩn vị trí tìm Thẩm Ngạn, chỉ cần 1 nhát kiếm này sẽ kết thúc mọi ân oán tình thù, chỉ có điều... Trước giờ tôi không mấy tự tin về môn thể dục của mình cho lắm, trước đây khi học thể dục với sức khỏe dồi dào, tinh thần sung mãn mà môn thể dục của tôi chỉ đạt mức trung bình. Còn hiện giờ thân thể suy nhược, tinh thần bán loạn, lại nói thêm về cái tay phải đã tàn phế phân nửa của tôi, tàn phế vào cái đêm Thẩm Ngạn mang Thẩm Lạc đến cho tôi, nên tôi đâm huyệt. Thẩm Ngạn thấy kiếm tôi lao đến nhưng lại đứng im bất động, cơ hội tốt như thế chỉ 1 kiếm thôi, 1 kiếm xuyên qua tim hắn thì sẽ kết thúc tất cả, nhưng kiếm tôi lại đâm chệch sang 1 bên, hắn tự bạo loạn choạng hai bước rồi đứng lại, nắm lấy bàn tay cầm kiếm của tôi, kêu: “A Ngung!”

Tôi ngẩng đầu nhìn hân : “Tại sao con trai tôi xảy ra chuyện, mà các người không sao, anh và Liễu Thê Thê vẫn không có chuyện gì.” Thanh kiếm sượt qua ống tay áo Thẩm Ngạn, thấm ra 1 vệt máu. Tôi nhìn vết thương của hân, muốn rút kiếm khỏi tay hân, nhưng không được, cuối cùng, bao nhiêu uất nghẹn của tôi, của Tống Ngưng tích tụ trong tim trào ra, tôi phun ra 1 ngụm máu nhuộm đỏ chiếc áo trắng muốt của Thẩm Ngạn. Hân ôm chặt lấy tôi, còn tôi khụy xuống trong tay hân.

Đó là những gì tôi nghe mọi người kể lại, còn tôi hoàn toàn không nhớ bất cứ chuyện gì xảy ra sau đó, tôi cũng không biết mình về phòng bằng cách nào, cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu chỉ biết khi tôi tỉnh dậy đã là 4 ngày sau đó. Lúc mới tỉnh lại tôi những tưởng mình đang ở địa ngục. Nếu không có Bách Lý Tấn nói cho tôi biết mình vẫn còn sống có lẽ tôi thật sự đã tưởng mình chết cùng Thẩm Lạc rồi. Thì ra trong 4 ngày tôi hôn mê đã có rất nhiều chuyện xảy ra, Bách Lý Tấn kể lại cho tôi nghe từng chuyện từng chuyện, chuyện đầu tiên là ngày thứ 7 hân rời đi, hân đã gặp được Bách Lý Việt – ông ngoại hân, lúc đó ông đang chữa bệnh cho Trịnh vương – Dung Viên. Sau mấy ngày ở Trịnh quốc, hân mới được Bách Lý Việt đến Nhạc Thành. Đến tối ngày thứ 13, hân cùng thánh được Bách Lý Việt đã tới ngoại ô Nhạc Thành, thì lúc đó gặp người của Lan Lan phải đi đưa tin cho hân, hân mới được biết Thẩm Lạc xảy ra chuyện, nên vội vã trở về Thẩm phủ. Đến trưa ngày thứ 14, hân trở về Thẩm phủ vô tình chứng kiến cảnh tôi cầm kiếm đâm Thẩm Ngạn bất thành, rồi phun máu bất tỉnh. Bách Lý Tấn cùng Bách Lý Việt lập tức chạy chữa cho hai mẹ con tôi. Thẩm Lạc sau mấy ngày dưỡng bệnh giờ đã khỏi hân, mà ngược lại tôi lại hôn mê lâu đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Mọi chuyện cứ như 1 giấc mơ, Thẩm Lạc của tôi không chết, bé vẫn sống khỏe mạnh trên đời, mà tôi lại mắc bệnh lạ. Căn bệnh mà ngay đến thánh được Bách Lý Việt cũng không biết là bệnh gì. Bởi vì cái ngày tôi cầm kiếm đi tìm Thẩm Ngạn đó tôi phun ra máu, đến lúc tôi gặp Thẩm Lạc nhìn thấy bé gọi tôi 1 tiếng “Mẹ!” Tôi cũng phun ra máu, rồi sau đó mấy lần nữa tôi vẫn phun ra máu, cả người suy yếu hân.

Bách Lý Việt bắt mạch cho tôi, nhưng mạch tượng hỗn loạn ông đến giờ vẫn chưa tìm ra nguyên nhân. Tôi lại phun ra máu, nói đúng hơn là ho ra máu. Nhìn vết máu đỏ tươi trên chiếc khăn lụa trắng, nó loang ra như 1 đóa mầu đơn đang nở, vô cùng xinh đẹp, vô cùng quyến rũ. Tôi nghĩ có lẽ do tôi cái mệnh trời, sửa đổi số mệnh của Thẩm Lạc nên giờ ông trời trách phạt tôi không chừng. Mà cũng có thể tôi hiện giờ giống 1 bệnh nhân mắc bệnh tim vừa được thay tim mới, mới đầu có vẻ như cơ thể rất hòa hợp với quả tim mới này, hoạt động vô cùng tốt, nhưng 1 thời gian sao lại xuất hiện dấu hiệu loại trừ (thuật ngữ trong y học), cơ thể bắt đầu bài xích dị vật là quả tim mới kia.

Có lẽ cơ thể Tống Ngưng đang bài xích linh hồn tôi cũng nên. Cũng có thể cuộc đời con người như 1 giấc mộng Trang Tử hóa bướm, khi giật mình tỉnh giấc mới hay tất cả chỉ là ảo mộng của bản thân. Nếu tôi ở thế giới này chết đi, biết đâu ở thế giới kia sẽ trở lại là Trần Hương Liên, cô gái 24 tuổi, thất nghiệp, không tiền không tình, suốt ngày ôm tiểu thuyết ru rú ở nhà cũng nên.

Tôi có mấy lần hỏi Bách Lý Tấn : “Nếu con người ta chết đi thì linh hồn sẽ đi về đâu?” Nhưng chẳng lần nào hân trả lời tôi. Lần nào mắt cũng đỏ hoe vịn vai tôi nghẹn ngào nói: “A Ngưng, cô đừng nghĩ bậy, cô nhất định sẽ không sao, hãy tin tưởng tôi và ông ngoại.”

Tôi nào có nghĩ bậy gì đâu chứ, tôi là người ham sống sợ chết, nhất là mỗi lần nhìn thấy nụ cười như mếu trên mặt Thẩm Lạc, đã lâu lắm rồi tôi mới nhìn thấy vẻ mặt đỏ của con trai mình, cũng từ cái ngày khi Thẩm Lạc biết Thẩm Ngạn là cha thân sinh của bé cách đây 1 năm trước. Chỉ là hơi tò mò 1 chút thôi, không biết nếu con người ta ở thế giới này chết đi thì linh hồn họ sẽ đi về đâu, hay chỉ là vài chữ trên 1 trang giấy trong sách như quyền sách Hoa Tư Dẫn tôi đã đọc. Kể từ ngày tôi ngã bệnh, Lan Lan, Tiểu Hồng, Tiểu Thanh... Chăm sóc tôi rất kỹ. Thẩm Lạc thì thôi khỏi phải nói, mọi sinh hoạt ăn, uống, ngủ, nghỉ, tắm rửa, ngâm thuốc, học bài đều diễn ra ở nơi có thể nhìn thấy tôi, hầu như 1 ngày 12 canh giờ đều ở bên cạnh tôi. Ngay cả 1 người vốn không ruột rà thân thích như Bách Lý Tấn cũng ngày ngày đến chăm sóc tôi, thay tôi bắt mạch sắc thuốc, kể cho tôi nghe mấy câu chuyện mà hân nghe được ở đầu trên sớm dưới, giúp tôi giải sầu.

Ấy vậy mà cái người mang danh nghĩa phu quân của tôi lại không đến. Thẩm Ngạn chưa 1 lần đến thăm tôi. Căn bệnh của tôi cứ kéo dài vô hạn định, người tôi ngày 1 suy yếu, đến bây giờ thì đã không thể xuống giường, tàn suất ho ra máu của tôi lại ngày 1 tăng, gần đây bị thương xuyên hơn. Lúc mới bệnh tôi còn dám soi gương, xem sắc mặt mình tều tụy đến dường nào nhưng dạo gần đây tôi đã sai Lan Lan cất hết gương đi, tôi rất sợ, sợ nhìn thấy 1 cái xác chết chỉ còn da bọc xương ở trong gương. Mỗi lần nhìn ánh mắt đỏ hoe khi nhìn tôi của Lan Lan lòng tôi lại trùng xuống 1 nhịp, có lẽ diện mạo tôi đã khó coi lắm rồi, ấy vậy mà ngày nào cô bé cũng bắt buộc đến để ngắm nhìn tôi, thật là làm khó cho cô bé. Mấy lần tôi cười hỏi Bách Lý Tấn: “Có phải tôi nhìn đáng sợ lắm không?” Hân không trả lời tôi, nhưng Thẩm Lạc lại trả lời thay hân, bé nắm lấy tay tôi, cười hiện hai lúm đồng tiền đáng yêu vô cùng nói: “Mẹ rất đẹp, mẹ là người đẹp nhất thiên hạ.”

Thẩm Lạc nói thế nên Bách Lý Tấn cũng phải phụ họa nói theo như thế, bắt hân nói trái lòng mình, thật khổ cho hân. Có 1 hôm, vẫn như thường lệ Bách Lý Tấn đến bắt mạch cho tôi, rồi tiện thể kể cho tôi nghe 1 câu chuyện, à mọi người hỏi sao Bách Lý Việt không đến bắt mạch mà lại là Bách Lý Tấn đến phải không, về chuyện này tôi cũng có hỏi Bách Lý Tấn, hân bảo: “Ông đã bế hoang rồi, dẫn tôi đến theo dõi tình hình của cô. Cô yên tâm, nhất định ông sẽ nghĩ ra cách.”

Tôi cũng rất mong những lời hân nói là thật nhưng cho dù có là thánh được Bách Lý Việt thì cũng không cứu được tôi. Bởi vì căn bệnh của tôi lại thuộc 1 lĩnh vực khác với y thuật. Tạm thời không nói đến chuyện đó, chúng ta trở về câu chuyện của Bách Lý Tấn, hôm đó hân kể cho tôi nghe câu chuyện về 1 cô công chúa, cô công chúa tuần tiết theo quốc gia trong ngày nước mất. Cô công chúa đó chính là Văn Xương công chúa của Vệ quốc, cũng chính là Diệp Trăn. Bách Lý Tấn kể lại rằng : “Diệp Trăn chết khi mới 17 tuổi, ngày cô chết cả Vệ quốc hạn hán đã lâu bỗng đổ mưa. Diệp Trăn thân vận 1 bộ trường phục màu trắng hoa lệ đứng trên tường thành cao trăm trượng, mắt nhìn đắm đắm về xa tắc giang sơn Vệ quốc lần sau cuối, rồi gieo mình xuống

tường thành giống như 1 con chim trắng, cô nằm trên đất, chiếc váy trắng nhuộm đỏ màu máu, hàng ngàn binh lính bên dưới ào khóc lên tiếc thương. Nghe nói Diệp Trần vô cùng xinh đẹp, lại trí tuệ tài hoa, là 1 giai nhân tài mạo vẹn toàn ấy vậy mà lại chết khi còn xuân sắc.”

Nói xong Bách Lý Tấn còn không quên thờ dài tiếc nuối 1 phen, nhưng cái chính trong câu chuyện mà hắn kể không phải là việc Diệp Trần chết như thế nào mà là gian tình giữa cô và thế tử Tô Dữ của Trần quốc. Bách Lý Tấn còn bày ra bộ mặt vô cùng nghiêm túc hỏi tôi rằng: “A Ngưng, cô nghĩ xem liệu Tô Dữ với cô công chúa Diệp Trần kia có gì hay không?”

Tôi nghe đến đây thì phì cười, nói: “Có, hai người họ có gian tình, còn là có gian tình từ rất lâu rồi.”

Bách Lý Tấn nghe tôi nói thế thì kích động ghê ghớm: “Tôi đã biết mà! Cái chết của cô công chúa đó không đơn giản, chắc là thế tử Trần quốc lợi dụng cô ta để cướp nước Vệ xong rồi lại bỏ rơi, giữa yêu và hận cô ta chịu không nổi nên mới nhảy tường thành tự vẫn đấy mà.”

Đến lúc đó tôi mới biết được thì ra Bách Lý Tấn còn có khả năng trở thành tiểu thuyết gia hơn hẳn làm thầy giáo hay là thầy thuốc. Sau khi tôi biết được tin tức về Diệp Trần tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ: “À! Thì ra Diệp Trần đã nhảy tường thành, chắc là lúc này đã được Quân sư phụ cứu sống bằng viên giao châu rồi nhỉ!” Nhưng sau nhiều đêm suy nghĩ, nghĩ rồi lại nghĩ nếu quả thật tôi chẳng sống được bao lâu nữa, vậy chi bằng cứ để mọi chuyện diễn ra như trong chuyện, để người con gái mang viên giao châu trong người dệt cho tôi 1 giấc mộng đẹp, để tôi thong khoái mà ra đi, đỡ phải chịu dày vò của bệnh tật. Như vậy không tốt hơn sao?

Nghĩ là làm, sáng ngày hôm sau tôi liền gọi Lan Lan đến giao cho cô bức thư tôi đã viết đêm trước, bảo cô giúp tôi tìm 1 người rồi giao bức thư đó cho người đó. Người tôi tìm là Quân sư phụ, giáo chủ Quân Vu giáo, có lẽ lúc này đang ở núi Quân Vu đi. Chuyện tôi nhờ Lan Lan giúp tôi tìm Quân Phát (tên sau này của Diệp Trần) để dệt mộng, tôi không cho Bách Lý Tấn biết, ngay cả Lan Lan cũng không biết. Mọi việc đều diễn ra âm thầm, khi người Lan Lan phái đi được 3 tuần, trở về báo tin nói là đã gặp được người cần gặp, thư cũng đã đưa, người đó còn hỏi âm lại cho tôi, tôi run run mở bức thư hồi âm, trong thư chỉ vồn vện vài chữ: “Thời gian chưa tới, đợi tin ta.” Mấy chữ tuy ngắn nhưng lại bao hàm đầy đủ ý nghĩa, lời yêu cầu của tôi được chấp thuận, chỉ có điều vẫn chưa phải lúc này mà thôi, tôi tính toán trong đầu, nếu đúng như sách viết có lẽ tôi còn phải đợi nửa năm nữa đi. Như vậy cũng tốt. Nếu trong nửa năm đó, bệnh tình tôi trở nặng chết đi thì cũng coi như xong, còn nếu nửa năm nữa vẫn chưa chết lúc đó để Quân Phát dệt cho tôi 1 giấc mộng đẹp cũng coi như là viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 7

Thời gian chớp mắt như thời đưa, nhোáng đó mà nửa năm đã qua, vào cái ngày hè năm tôi 24 tuổi đó tôi gặp Quân Phát. Vài ngày trước khi Quân Phát đến, Bách Lý Tấn đã rời đi. Trước khi đi còn cãi nhau với tôi 1 trận rổ to, còn lý do cãi vả là bức thư Quân sư phụ gửi đến cho tôi báo tin Quân Phát đến vô tình bị Bách Lý Tấn đọc được, nội dung thư như thế này: “Người Thâm phu nhân muốn gặp, vài ngày nữa sẽ đến Nhạc Thành, như phu nhân đã biết cái giá phải trả của người muốn Hoa Tư Dẫn dệt mộng rồi chứ? Mong Thâm phu nhân không hối hận!”

Bách Lý Tấn khi đọc được nội dung thư thì rất tức giận, hỏi tôi đang giấu diếm cái gì, bắt buộc tôi phải nói ra “cái giá phải trả” đó. Tôi chưa bao giờ thấy sắc mặt Bách Lý Tấn như thế, tôi đành nói ra ý nghĩ muốn chết trong mộng đẹp của mình, khi Bách Lý Tấn nghe xong sắc mặt xa xăm, nghiêng răng nhìn tôi nói: “Tổng Ngưng, cô điên rồi. Tại sao cô không tin tôi.”

Tìm tôi lúc đó trùng xuống 1 nhịp, với biểu hiện đó của Bách Lý Tấn tôi chỉ đành cười khò: “Tôi không phải không tin anh, nhưng tôi đã bệnh 2 năm rồi. Mặc cho anh với ông có chạy chữa thế nào chẳng phải vẫn không thuyên giảm sao, tôi ngày 1 suy yếu, tôi không muốn tiếp tục như thế này. Bách Lý Tấn, Quân Phát có thể giúp tôi, cô ấy sẽ dệt cho tôi 1 giấc mộng đẹp, thà chết trong giấc mộng đó còn hơn khổ sở sống qua ngày như thế này.”

Tôi còn nhớ lúc đó sắc mặt Bách Lý Tấn nghe tôi nói xong thì trắng bệch, hắn cắn chặt môi, mày nhíu chặt nói: “Thế Lạc Nhi thì sao? Lan Lan thì sao?”

Tôi nghe đến tên hai người họ lòng lại trùng xuống 1 nhịp, tim rất đau, 1 lát lâu sau mới bình ổn lại tâm tình, cười gượng nhìn Bách Lý Tấn nói: “Nhờ cả vào anh vậy!”

Sau đó, Bách Lý Tấn tức giận đập đổ tấm bình phong bên cạnh, xoay người bỏ đi, đêm đó hắn rời khỏi. Khi đi không mang theo gì cũng không để lại bất cứ thứ gì, cả 1 phong thư tạm biệt cũng không có. Trở lại việc tôi gặp Quân Phát, tôi cố tình chọn 1 nơi rất đẹp là đình thủy tạ giữa hồ sen, đang giữa hè nên sen nở rộ, nhìn rất vui mắt, hương cũng rất thơm. Hương của nó không nồng nàn như hoa hồng, nẫu đơn, mà nó thanh mát nhàn nhạt như hương sương, làm con người ta thư thái đi rất nhiều. Tôi rất thích hồ sen này. Tôi quyết định dọn đến biệt viện này ở cũng bởi vì nó.

À, có lẽ tôi chưa nói qua, khi tôi ngã bệnh vào 2 năm trước tôi đã dọn ra khỏi Thâm phủ, đến sống ở biệt viện thanh tịnh này, ý này thực ra là của Bách Lý Tấn, hắn bảo: “Thâm phủ đâu gì cũng là nhà cha mẹ Thâm Ngạn, nếu cô ở lại đó chắc chắn cũng có đôi lần chạm mặt. Như cô hiện tại nếu kích động không tốt cho sức khỏe, thôi thì dứt khoát dọn ra ngoài ở, như vậy sẽ tốt hơn.”

Tôi nghĩ hắn nói thế cũng đúng, nên tôi dọn ra ngoài, người Thâm phủ lại không phản đối gì, vì thế công cuộc chuyển đi của tôi vô cùng chóng vánh, lúc dọn đi tôi cũng chẳng tiếc nuối gì, nếu có tiếc, chỉ tiếc đàn nho đã ra trái của mình. Nhưng nỗi tiếc nuối đó rất nhanh được bù đắp. Biệt viện này có hồ sen rất đẹp, mà chẳng mấy ngày khi rời khỏi Thâm phủ, Bách Lý Tấn không biết dùng cách gì mà búng cả đàn nho về cho tôi, ấy vậy mà đàn nho không chết. Khiến tôi cùng Thâm Lạc vui vẻ khá lâu. Năm trong đình đội 1 lúc, thì lão bộc già đã dẫn Quân Phát đến, tôi nằm trên giường mây đặt quyển sách

đang đọc dở trên tay xuống liếc nhìn cô. Quả như lời đồn, cô xinh đẹp vô cùng, 1 nét đẹp ma mị, có lẽ bởi chiếc mặt nạ bạc che khuất nửa bên mặt cô càng làm nét đẹp đó trở nên bí hiểm, Tôi ngây ra nhìn cô 1 lúc, sau đó mắt tôi mới liếc nhìn sang con hồ tên là Tiểu Hoàng đang nằm phục bên cạnh cô.

Tôi có chút hơi sững người khi nhìn thấy Tiểu Hoàng, đây là lần đầu tôi thấy 1 con hồ ngoài đời mà không có dây xích hay lồng sắt nhốt nó lại, đã thế nó còn to đến thế, có khi nào nó đột nhiên phóng lên vỗ lấy tôi không nhỉ? Tôi nghĩ, rồi lại thấy không đúng, nếu nó có vỗ lên thì cùng lắm là chết dù gì chút nữa đây tôi cũng phải chết, chỉ có điều nếu chết dưới móng vuốt của nó thì hơi đau 1 chút mà thôi. Nghĩ thế tôi trấn định lại tinh thần, khen vu vơ 1 câu: “1 con hồ thật hiền, lúc chưa xuất giá, ở quê nhà ta cũng nuôi 1 con sói nhỏ.” Tôi giờ tay diễn tả: “To bằng ngần này”. Tôi chưa bao giờ nuôi sói, chó nhỏ thì có nuôi mấy con, nhưng trong ký ức của Tống Ngưng thì hình ảnh con sói sấm nhỏ đó chạy vờn quanh dưới chân tôi vẫn cứ hiện lên rõ mồn một, tôi nghĩ rồi lắc đầu, cười khẽ.

Sau lại liếc nhìn Quân Phát, hỏi: “Cô nương chính là Quân Phát? Người mà Quân sư phụ nói có thể giúp tôi thực hiện tâm nguyện bấy lâu?” Tôi hỏi chỉ để xác định lại 1 chút, thật ra tôi có hơi sợ cô ta 1 chút bởi vì nếu tôi nhớ không lầm, cô gái trước mặt tôi có khác nào 1 cương thi đâu nhỉ? Cô trả lời tôi: “Dạ phải.”

Tôi khẽ gật đầu, xem ra tôi nghĩ hơi nhiều, nếu nói cô ta là cương thi, thì tôi là gì đây?! Nghĩ thế bất giác khiến mặt tôi ửng hồng, tôi cười khẽ: “Quân Phát, tôi muốn có 1 giấc mơ, cô có biết tôi muốn có giấc mơ thế nào không?”

Cô ta ngồi lên lưng con hồ trả lời tôi. Bản thân tôi cảm thấy cô ta thật can đảm. Cô ấy nói: “Tôi không biết, nhưng phu nhân cần nói cho tôi biết.” Cô ta dừng 1 chút lại nói: “Tuy vậy, không phải tôi tới giúp phu nhân, chỉ là đến làm 1 cuộc trao đổi. Tôi không cần núi vàng núi bạc, mấy ngày lưu ở Nhạc thành này chỉ xin phu nhân bữa cơm. Tôi có thể cho phu nhân 1 giấc mơ đẹp, phu nhân muốn 1 giấc mơ thế nào, tôi sẽ cho phu nhân giấc mơ như thế. Phu nhân có thể tự lựa chọn, ở lại trong giấc mơ đó, hay thoát ra ngoài.”

Tôi bất ngờ hỏi: “Sao?”

Cô gật đầu nói: “Nếu phu nhân lựa chọn thoát ra khỏi giấc mơ, tôi không cần 1 xu tiền công, nhưng nếu phu nhân lựa chọn ở lại trong mơ...”

Điều bộ của cô khiến tôi thấy buồn cười già bộ khó hiểu, neho mắt hỏi: “Nếu tôi chọn ở lại trong mơ, Quân cô nương, cô sẽ thế nào?”

Cô nhìn vào mắt tôi nói: “Nếu phu nhân lựa chọn ở lại trong giấc mơ, hãy trả thù lao cho tôi bằng tính mệnh của phu nhân trên trần thế, phu nhân thấy thế nào?”

Tôi tất nhiên là đồng ý, tôi là cầu còn không được nữa là, hôm đó mặt hồ sen đầy nắng ngày hè tháng 5. Tôi uống 1 ly trà được pha huyết dịch của Quân Phát, sau khi uống máu của cô thì điều kỳ diệu đã đến với. Viên giao châu trong người Quân Phát có 1 sức mạnh kỳ diệu, 1 khi uống máu của người mang giao châu thì tất cả quá khứ của người uống máu trở thành những nốt nhạc nó gọi là Hoa Tư Điệu, Hoa Tư Điệu là hiện thân của cõi lòng, giai điệu của tính mệnh. Viên giao châu đó còn 1 sức mạnh khác còn kỳ diệu hơn. Còn điều kỳ diệu đó là gì thì chúng ta sẽ nói sau.

Mặt trời lặn dần về tây, dư quang ánh lên mặt hồ sen. Quân Phát gật đầu nói: “Cho tôi thời gian 2 ngày, phu nhân xem liệu có đủ để phu nhân lo liệu những việc còn lại không. Hai ngày sau, chúng ta vẫn hẹn gặp trên hồ này, tôi sẽ cố hết sức giúp phu nhân.”

Hai ngày sau, như đã hẹn tôi nằm đợi Quân Phát trong thủy đình, tới giờ thì đoàn 4 người thêm 1 con hồ đến như đã hẹn. Tôi cũng là lần đầu tiên được diện kiến Mộ Ngôn và Quân Vỹ, hai người họ ngọc thụ lâm phong, khi tôi nhìn thấy điều đầu tiên tôi nghĩ đến là: “Cổ đại thật nhiều soái ca.” Hôm nay tôi diện cho mình 1 bộ xiêm áo lụa trắng, tóc cũng kêu Tiểu Hồng vấn lên rất gọn gàng, mặt còn trang điểm nhẹ. Đặt biệt lôi từ trong gương ra 1 cái băng lụa trắng có mảnh ngọc bích hình trăng khuyết đã cắt rất lâu, cột lên ngang trán, bộ dáng tôi hiện giờ giống hệt cái ngày tân hôn của Tống Ngưng, 7 năm trước.

Quân Phát thấy tôi thì hơi ngạc nhiên, cô nói: “Phu nhân như thế này...” Tôi nhìn cô cười nói: “Trong cái ngày thiên liên như thế này, cũng nên sửa sang 1 chút, coi như để tự tổng tiến mình đi.”

Quân Phát liền giờ cây đàn ra, an ủi tôi: “Tôi đến đây là giúp cô, phu nhân cô hãy ngủ 1 giấc say, thì ước nguyện sẽ được thực hiện.”

Tôi nhắm mắt lại, cố bắt buộc mình phải ngủ nhưng có lẽ cũng không cần bắt buộc, bởi lẽ do thân thể suy yếu. Hôm nay tôi lại có thức thật sớm để chuẩn bị. Nên chẳng mấy chốc mà tôi ngủ thiếp đi. Âm thanh tôi nghe cuối cùng là tiếng đàn của Quân Phát, tiếng đàn âm trầm như nước chảy, đều hiu thê lương xé gan xé ruột, như nỗi lòng của Tống Ngưng. Trong ngày hè tháng năm, hồ sen nở tràn những đóa sen hồng thắm, ánh nắng mặt trời dát 1 lớp vàng mỏng lên hoa, lên mặt hồ.

Xa xa trong mờ hơi nước dưới ánh mặt trời còn xuất hiện 1 cầu vồng bảy sắc rực rỡ. Thủy đình giữa hồ, sau khi Quân Phát đi khỏi, chỉ còn 1 mình Tống Ngưng nằm đó, ngọn lửa bốc lên bốn phía, ngọn lửa như 1 con mãnh thú đang há hàm răng to nuốt chửng lấy tất cả. Gió thổi mon man trên mặt hồ nhưng lại như tiếp thêm sức cho con mãnh thú. Chẳng mấy chốc thủy đình bị ngọn lửa nuốt chửng. Sắc lửa đỏ rực cả 1 vùng trời. Đám nha hoàn, cùng mấy gia đình trong biệt viện nhìn thấy mà gào khóc, họ cố sức dập tắt ngọn lửa bằng những thùng nước nhỏ mức nơi hồ sen nhưng chỉ như muối bỏ biển chẳng ích gì. Những lúc như thế này đáng lý trời sẽ đổ 1 cơn mưa, nhưng hôm nay trời nắng gắt, 1 giọt mưa cũng chẳng có, đến khi cháy hết, ngôi thủy đình vốn được xây dựng kiên cố trên mặt hồ, 4 trụ làm bằng đá tảng, giờ chỉ còn trơ lại cái nền đất, cùng 1 đám tro tàn, bị gió thổi bay tán loạn trong không trung. Xa xa, 1 bóng trắng lao đến, hần có hết sức lao đến thủy đình như muốn níu kéo gì đó nhưng tất cả đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8

Tôi vén tấm màn trúc bên cửa sổ lên nhìn ra ngoài. Màn trúc vừa vén lên gió mang theo không khí lùa vào, làm không gian chật hẹp trên xe ngựa lập tức trở nên thoáng đãng hơn. Tôi thật sự không thích ngồi xe ngựa, nó cứ nảy lên nảy xuống như là đi thú nhún, cái cảm giác này chẳng khác nào lúc trước tôi đi tàu lượn siêu tốc, cứ muốn nôn, sức khỏe tôi lại chỉ mới hồi phục được có 1 chút càng khó chịu, nhưng biết làm sao được nếu không đi xe ngựa thì chỉ còn cách cưỡi ngựa hoặc là đi bộ. Mà cưỡi ngựa thì tôi không biết, nếu giả dụ như tôi ngồi trên lưng 1 con ngựa mà không bị nó hất văng xuống đất thì đã là phước đức 3 đời, chứ đừng nói đến việc rong ruổi trên lưng nó. Còn đi bộ...Haha, nếu tôi có đồng ý thì Lan Lan và Thẩm Lạc cũng không chịu.

“Tiểu thư, đã đến rồi.” Giọng phu xe vọng vào trong.

Tôi thôi ngẩn ngơ, liếc nhìn Lan Lan đang ngủ gà gật bên cạnh, “Lan Lan, dậy thôi, tới rồi.”

Cô bé giật mình chớp chớp đôi mắt mơ màng, ngẩng đầu hỏi tôi, “Tiểu thư, tới rồi sao?”

Tôi gật đầu đáp lại, sao lại cúi đầu lay nhẹ người Thẩm Lạc. “Lạc Nhi, dậy đi con, chúng ta tới rồi.”

Thẩm Lạc cọ cọ mấy cái trên đùi tôi, rồi cũng thức giấc. Lan Lan dịu tôi rời xe ngựa, chúng tôi trả cho phu xe 1 thù vàng, ông có vẻ rất vui vẻ còn liên tục cảm ơn rồi rít. Tôi thở dài không biết là trả như thế có hơi nhiều không, mặc dù tiền bạc tôi kêu Lan Lan chuẩn bị mang theo rất nhiều, nhưng tôi thân gái 1 mình còn mang theo 1 đứa nhỏ và 1 cô gái, 3 miệng ăn lang thang tứ xứ thế này, nếu hết tiền thì chúng tôi phải làm sao.

Tôi nghĩ nên kiếm 1 công việc gì đó để nuôi sống bản thân cùng mọi người mới được. Ngược nhìn cái cổng thành đồ sộ ghi 3 chữ “Thành Tứ Phụng” kia, tôi thở dài ngao ngán, không biết mình lựa chọn nơi này có đúng hay không, tôi trước đây lựa chọn rất nhiều thành trấn để dừng chân nhưng chọn đi chọn lại không biết sao lại chọn thành Tứ Phụng – quốc đô của Trịnh quốc này, có thể vì câu nói của phu xe kia không chừng, hẳn nói sao như: “Trịnh quốc cách đây mấy năm có nội chiến, nhưng hiện nay lại là quốc gia bình yên nhất.”

Tôi chọn thành Tứ Phụng là nơi dừng chân, vậy trước tiên phải nghĩ xem mình phải làm cái gì ở đây, ổn định sự nghiệp thì mới kiếm sống lâu dài ở đây được. Tôi cùng Lan Lan, Thẩm Lạc vào thành, quá trình xuất trình giấy tờ cũng thuận lợi, tôi giờ không còn là Tống Ngưng mà là Trần Hương Liên 1 quá phụ người Hạ, chồng chết, thân bơ vơ cho nên cùng nha hoàn và con trai trở về nhà mẹ ở Trịnh quốc nương nhờ, con trai Thẩm Lạc cũng đổi tên thành Đường Lạc. Cái lý lịch giả này ngón của tôi 20 thù vàng chứ chẳng ít. Thời buổi bây giờ đừng nói đến lý lịch, quốc tịch ngay cả chồng còn có thể dùng tiền để mua, tiền thật quá vạn năng. Nhưng thật sự tiền vạn năng đến vậy sao?

Mấy ngày đầu đến thành Tứ Phụng tôi chẳng biết làm gì, nên trước kiếm 1 khách điểm trọ tạm rồi mới tính tiếp, à mà cũng tại khách điểm đó tôi nghe được rất nhiều tin tức, bởi lẽ khách điểm tôi trọ vốn còn kinh doanh cả tửu lâu, là khách điểm lớn nhất thành. Thường vào buổi sáng và trưa có rất nhiều khách đến ăn điểm tâm uống trà, để nâng cao doanh thu chủ quán còn đặc biệt thuê 1 lão tiên sinh mồm mép lanh lẹ đến kể chuyện góp vui, những câu chuyện lão kể thường là chuyện tình nhi nữ, thư sinh tiểu thư, hay hồ yêu và thư sinh, cũng có đôi khi sẽ là vài tin tức nóng hổi về tình hình các quốc gia, hay vài mảnh bí mật cung đình.

Tôi chọn tửu lâu này không phải vì tôi muốn phun phí tiền bạc, mà ở những nơi như thế này, có mọi loại người, mọi loại tăn lộp xuất hiện, có thể nghe được tin tức mà mình không ngờ tới. Tôi nhớ vào cái buổi trưa hôm ấy, tôi ngồi bên bậu cửa sổ trên lầu 2, cùng Lan Lan và Thẩm Lạc (mình không muốn sửa tên bé Lạc nên để nguyên nhé) ăn cơm. Lão tiên sinh bên dưới đang kể sùi bọt mép về đoạn kết của câu chuyện hồ yêu và chàng thư sinh. “Hồ yêu Lăng Cơ sau khi đưa viên nguyên đan sang người Đồng Thất thì yêu lực mất hết, người tan biến vào hư không. Khi Đồng Thất tỉnh lại chàng có đi tìm Lăng Cơ mấy lần nhưng mái nhà tranh trên Vân Tung Sơn đã không còn. Đồng Thất rất thất vọng nghĩ là Lăng Cơ đã bỏ rơi mình, nên trở về nhà, sau mấy đêm mất ngủ Đồng Thất quyết tâm học hành, cuối cùng chàng đỗ trạng nguyên.”

Lão tiên sinh kể đến đây thì đập bàn 1 cái, mắt liếc nhìn khắp đại sảnh, xong lại cao giọng kể tiếp: “Trong ngày Đồng Thất vinh quy bái tổ chàng vô tình cứu được 1 cô tiểu thư, cô tiểu thư lại là con gái viên ngoại ngay trước từ hôn chàng, đúng là duyên phận, sau cùng chàng lại vẫn kết hôn với vị hôn thê đã được định sẵn cho mình, còn hồ yêu Lăng Cơ có lẽ chỉ là 1 lữ khách trong cuộc đời Đồng Thất.”

Lão tiên sinh kể xong câu chuyện, mắt nhìn đăm đăm về phương xa như tiếc nuối điều gì. Câu chuyện này tôi nghe qua rất giống câu chuyện cổ tích nàng tiên cá, nàng tiên cá vì hoàng tử mà biến thành bọt biển, còn hoàng tử lại cùng công chúa sống hạnh phúc bên nhau, như vậy có đáng không? Nghĩ đi nghĩ lại nàng tiên cá đó rất giống Tống Ngưng, chẳng phải trên lý thuyết cô cũng tan thành tro bụi rồi, còn Thẩm Ngạn vẫn sống vô cùng tốt với Liễu Thê Thê đó sao? Tôi lắc đầu cười khổ.

Giọng lão tiên sinh lại cất lên: “Đã nghe xong 1 câu chuyện tình buồn của hồ yêu Lăng Cơ rồi, giờ lão cũng xin góp vui bằng vài tin tức ngoài lề.” Lão tiên sinh dừng lại 1 lát, hắng giọng rồi lại nói tiếp: “Các người có nghe nói cách đây 7 năm, vì hòa bình giữa hai nước Khương Lê mà Lê vương đã gả Kính Võ công chúa cho đại tướng quân của Khương quốc là Thẩm Ngạn?!” Lão nói rồi dừng 1 chút xem phản ứng của mọi người trong đại sảnh.

Tôi nghe đến đây thì ly trà trong tay run lên sảng ra ngoài 1 ít, mặt mày Lan Lan xanh mét. Thẩm Lạc cũng hơi nhú cặp mày bé của mình. Lão tiên sinh hắng giọng rồi lại nói tiếp: “Cô Kính Võ công chúa đó tên là Tống Ngưng, vừa chết cách đây không lâu, nghe nói là chết cháy, trận lửa đó rất to cháy phừng phực suốt 3 ngày 3 đêm, ngọn lửa cao đến chục mét, làm sáng rực cả 1 góc trời Nhạc thành. Đến lúc lửa tắt, thì xương cốt cũng không còn, tất cả đều tan thành tro bụi, lúc mọi người định hốt đám tro ấy mang đi mai táng thì 1 ngọn gió lớn thổi đến cuốn trôi hết tro bụi đi. Mọi người có biết sao lại như vậy hay không? Bởi vì ông trời tiếc thương cho thân phận cô không muốn người đàn ông máu lạnh như Thẩm Ngạn đụng đến dù chỉ là 1 chút tro cốt của cô nên mới nổi gió lớn. Thật ra khi Tống Ngưng đến làm dâu Thẩm Phủ thì không được phu quân yêu thương, cô bị đối xử ghê lạnh, phu quân cô còn nạp thiếp, nghe nói Thẩm Ngạn rất yêu thương cô thiếp này, còn vì cô ta mà dọn ra khỏi Thẩm phủ. Tống Ngưng tuy rất đau lòng nhưng không nói

gì, cứ ở vậy mà nuôi con, sau vì buồn thương mà bệnh nặng. Rồi tự thù mình mà chết.” Lão tiên sinh kể đến đây thì thở dài, có vẻ còn tiếc thương chuyện của tôi hơn cả hồ yêu lúc này. Mọi người trong tửu lâu cũng thở dài tiếc thương cho số phận cô gái trong truyện, nhất thời cả tửu lâu chìm vào im lặng.

Đột nhiên 1 giọng nói vang lên: “Nhưng không phải tôi nghe nói Tổng Ngưng có quan hệ bất chính với 1 tên thư sinh mặt trắng sao? Nghe nói còn dọn ra ngoài ở riêng với hắn nữa mà?”

Ngưng trà tôi vừa hớp lập tức vọt qua kẻ răng, phun ra ngoài, toàn bộ đều dính lên người Thẩm Lạc, tôi cuốn quạt dùng tay áo lau mặt cho bé: “Lạc Nhi, con không sao chứ?”

Thẩm Lạc tự tay lau mặt mình, sau ngước mặt nhìn tôi, vẻ rất nghiêm túc hỏi: “Mẹ với Bách Lý thúc thúc có gian tình thật hả?”

Lần này đến phiên Lan Lan phun trà, còn tôi trực tiếp té từ trên ghế xuống sàn nhà, sau 1 hồi lồm cồm bò lên lại, tôi véo hai cái má bầu bĩnh của Thẩm Lạc, cười khò nói: “Tất nhiên là không phải, mẹ với Bách Lý thúc thúc làm sao mà có gian tình cho được, không thể nào.”

“Con thấy như thế cũng rất ổn mà.” Thẩm Lạc nhả thêm 1 câu, rồi tiếp tục ăn cơm của mình, không nói gì thêm nữa, đầu tôi xuất hiện 1 đàn họa đen cứ bay vòng quanh vòng quanh kêu “Quạ! Quạ! Quạ!”

Khi tôi đang cố giải thích chuyện của mình với Bách Lý Tấn cho Thẩm Lạc, bên dưới đại sảnh lão tiên sinh đã giải thích hộ tôi cho mọi người. Lão tiên sinh rất bất bình, đập bàn nói to: “Ồ đâu ra cái tin đồn ác nghiệt đó, chắc chắn là có người gấp tâm *** hại. Tên thư sinh mặt trắng mà các người nói vốn là đại phu chữa bệnh cho Tổng Ngưng, với lại hắn ta với Tổng Ngưng làm sao có thể nảy sinh tình cảm cho được, hắn vốn là 1 người đoạn tụ.”

Người kia không chịu thua nói: “Sao ông biết hắn là đoạn tụ?” Lão tiên sinh cũng gần cố lên cãi: “Sao ta lại không biết, cái tên thư sinh đó chính là Bách Lý Tấn, ở thành Tứ Phương này ai mà không biết Bách Lý Tấn, ta mới đầu cũng nghĩ như người nhưng cách đây mấy ngày ta gặp hắn ở quán trọ gần thành, hắn còn đang nói chuyện yêu đương với 1 tên con trai, lúc đó ta mới biết là hắn vậy mà bị đoạn tụ. Sau tin tức Kính Võ công chúa chết lan truyền khắp nơi, ta mới biết hắn có 1 thời gian rời khỏi thành là vì đi chữa bệnh cho cô ta. Hơi thật là đáng tiếc dòng họ Bách Lý thế mà lại bị tuyệt tự.” Lão tiên sinh lại thở thêm 1 hơi ngao ngán.

Muốn biết thực hư câu chuyện Bách Lý Tấn là đoạn tụ, chúng ta sẽ chiếu lại 1 đoạn phim, diễn ra cách đây vài ngày: Cách đây không lâu, sau khi Bách Lý Tấn rời khỏi Nhạc thành, hắn trở về nhà hắn ở thành Tứ Phương, lại nói đến cuộc kỳ ngộ của hắn cùng Quân Phất, Quân Vỹ và con hồ Tiểu Hoàng. Ngày hôm đó khi mặt trời vừa xuống núi, Bách Lý Tấn lên núi hái thuốc trở về, khi đi trên đường hắn thấy 1 đám đông người tụ tập, tính tò mò, hắn lách người chen vô xem. Kết quả hắn thấy một màn 1 con hồ to bị cột chặt vào thân cây đang khô sè lép bép nhai 1 củ cà rốt, nông dân chặt lưỡi khen lạ. Bên cạnh con hồ còn có hai người 1 nam 1 nữ đang hò hét phụ họa. Hắn lại chẳng cảm thấy có gì lạ bởi vì lực chú ý của Bách Lý Tấn lúc đó đều tập trung vào đồng củ cái trắng lớn trước mặt con hồ. Hắn nghĩ, nếu chiều nay ăn chút canh củ cái cũng không tệ, thế là hắn đi nhanh đến phía đám củ cái, cúi xuống rất tự nhiên lấy 1 củ cái trắng to nhất trong đám rau củ, ngẩng đầu nhìn người nam: “Này, củ cái bán thế nào?”

Người nam ngẩng người nhìn hắn. Bách Lý Tấn ngắm nghía 1 hồi, không thể lý giải nổi biểu hiện của người nam, lại cúi đầu lựa chọn 1 hồi, lấy ra 1 củ cà rốt: “Này, tôi mua hai củ cái, anh có thể tặng thêm 1 củ cà rốt không?” Người nam không đáp mà nhướn mày nhìn người nữ, người nữ nhìn người nam sau lại chỉ tay về phía con hồ đang gặm củ cà rốt bên cạnh.

Bách Lý Tấn cũng theo hướng chỉ nhìn theo, nhìn thấy con hồ thì sửng sốt, nhảy dựng lên: “Chao, mua củ cái còn được tặng hồ ư?”

Người nữ liếc nhìn người nam 1 cái lại nói: “Không tặng hồ, không tặng hồ.”

Bách Lý Tấn hiểu ý giờ củ cà rốt ở tay phải lên: “Ồ, không sao, không tặng hồ thì tặng tôi 1 củ cà rốt vậy.”

Người nam lúc này lại lên tiếng: “Củ cà rốt cũng không tặng!”

Bách Lý Tấn ngạc nhiên giờ củ cái ở tay trái lên: “Tôi không để anh cho không đâu, tôi trả tiền, tôi mua nhiều không phải để anh kiếm tiền, mà là muốn anh cho thêm 1 củ cà rốt nhỏ...”

Có điều lời Bách Lý Tấn chưa nói hết thì người nam đã nổi điên. Từ trong đám đông chúng ta có thể thấy 1 bóng trắng xám xám bay ra khỏi vòng người. Người nam nhìn theo hướng bóng người vừa bay đi, phui tay vãi cái rồi lau lên áo người nữ. Cứ tưởng mọi việc như thế là kết thúc, nhưng vẫn chưa đâu, muốn biết chúng ta tiếp tục xem 1 đoạn phim khác:

Chập tối cùng ngày hôm đó, địa điểm tại quán trọ duy nhất ngoại ô thành Tứ Phương. Tình trạng: do quán trọ quá nhỏ hôm đó lại có nhiều người tới trọ nên chỉ còn 1 phòng trống duy nhất. Mà vô tình hôm đó Bách Lý Tấn trọ ở đó, hai người, nam nữ gặp ban chiều cũng đến trọ ở đó.

Bách Lý Tấn vừa nhát thấy bóng hai người bọn họ liền sấn tới: “Này? Cô không phải là người bán củ cái sau? Các người sao vậy?”

Ông chủ quán trọ, người nép vào tủ quần vừa chú ý động tĩnh con hồ vừa giải thích với Bách Lý Tấn. Thì ra 1 nam, 1 nữ nhưng lại chỉ có 1 phòng, vì vẫn đề danh tiếng nên không thể nào ở chung. Bách Lý Tấn mất đảo 1 vòng, sau đó vòng qua người nam đến trước mặt người nữ: “Thì ra là thiếu phòng? Phòng tôi rất rộng, hay là cô ở tạm 1 đêm, tiền phòng chúng ta chia đôi, hi hi hi.” Bách Lý Tấn cười rất gian, cái tật này mãi không bỏ được.

Thế nhưng người nam không biết dùng thân pháp gì, đã lặng lẽ đứng chen giữa hai người, hiền hậu mỉm cười với Bách Lý Tấn đang nhăn nhó: “Được, chúng ta chung phòng.” Bách Lý Tấn thôi nhăn nhó. Mọi người ăn chung bữa cơm, vậy là quen nhau, thì ra 2 người đó là Quân Phất và Quân Vỹ. Sau đó sau đó, chúng ta tua nhanh 1 chút. Đến lúc chia tay, Quân Vỹ và Quân Phất rời đi trước, Bách Lý Tấn không biết vì lý do gì còn nấn ná ở cửa quán trọ. Quân Vỹ thì liên tục ngoái đầu nhìn lại phía sau. Rồi sau đó truyền trong tiếng gió là giọng nói lanh lảnh của Quân Phất: “Có phải huynh thích anh

chàng Bách Lý Tấn kia ~ ~ ~ Huynh liên tục ngoái lại như thể là lưu luyến, không muốn xa anh ta ~ ~ ~ Nếu huynh làm vậy, Quân sư phụ sẽ cho huynh như đòn.”

Xung quanh đột nhiên yên lặng, người qua lại đều dồn ánh mắt nhìn về phía Quân Phát và Quân Vỹ, mặt Quân Vỹ hết xanh lại trắng, sau lại nghiêng răng nói từng chữ: “Quân Phát muội đang ngứa da phải không?” Quân Phát lùi lại phía sau vài bước, Bách Lý Tấn ở cách đó mấy bước, sung sướng chạy lại, sau đó sau đó tua nhanh thêm 1 chút, trong không gian lại lan truyền thêm chất giọng thanh thanh của Bách Lý Tấn: “Muốn kiếm cơ cũng nên kiếm cái cơ hay một chút, không cần giải thích, cũng không cần giấu giếm, huynh thích tôi...” Mọi người sững sờ, lại sững sờ, sau đó lại sững sờ. Trong số người sững sờ đó vô tình cũng có lão tiên sinh kể chuyện. Thế là có câu chuyện ngày hôm nay. Thanh danh Bách Lý Tấn từ đó bị hủy.

Tôi nghe xong lại té từ trên ghế xuống đất thêm lần nữa, Bách Lý Tấn đang ở thành Tứ Phương, mà hắn lại còn đoạn tụ. Trời ạ, tôi không nghe nhầm đây chứ, hèn gì tính tình hắn lại kỳ quái như thế, còn nói nhiều như thế, thì ra...? Mà nói đến mới nhớ tôi đã bao lâu không gặp Bách Lý Tấn rồi nhỉ, chắc cũng có 1 tháng đi. Kể từ cái đêm hắn rời khỏi biệt viện đó tôi cũng chẳng có tin tức gì của hắn, tôi nghĩ tin tôi chết hắn chắc cũng nghe rồi, không biết hắn có vì người bạn tri kỷ này mà khóc thương hay không? Nếu hắn gặp tôi không biết có la lên như gặp ma không nhỉ? Tôi thật rất muốn biết, nghĩ, đã đến đây rồi, thì cũng nên đến gặp hắn, biết đâu hắn có thể giúp ích được cho tôi. Lão tiên sinh dưới lầu đã kể đến đoạn đại tướng quân Tống Diễn của Lê quốc vì hay tin em gái chết, mà phản nộ dẫn binh đánh Khương.

Thật ra chiến sự đã nổ ra, nhưng vẫn chưa có trận chiến nào, hai quốc gia mới gửi thư thăm hỏi nhau mà thôi. Tôi thật ra rất mâu thuẫn không biết là mong muốn trận chiến này, hay là không mong muốn, vì tôi biết trận chiến đó sẽ cướp đi sinh mạng của Thẩm Ngạn, cái mạng mà Tống Ngưng ngày đó mặc cho gió cát quất vào đến chảy máu da thịt vẫn phi ngựa suốt ngày đêm, rồi đến chiến trường Thương Lộc lật 2700 xác chết cứu về. Ngày đó khi tôi uống máu Quân Phát, cô thấy có đến 2 linh hồn tồn tại cùng trong cơ thể tôi, nhưng lại riêng lẻ không cách nào hòa hợp lại được, thì ra Tống Ngưng không chết, tiềm thức cô chỉ ngủ say. Tôi lại vô tình nhập vào thể xác cô, thần thức của tôi lại quá lớn, nó giúp tôi có thể điều khiển cơ thể Tống Ngưng chứ không phải cô. Nhưng 1 cái máy tính không thể chạy 2 hệ điều hành, nó sẽ quá tải. Cơ thể Tống Ngưng lại chứa đến 2 linh hồn của tôi và cô ấy cho nên nó suy yếu dần, trước không thấy điều gì khác lạ bởi vì chưa đến lúc.

Lúc Thẩm Lạc hôn mê thần thức Tống Ngưng bị chấn động mạnh, nó tương tác với thần thức của tôi tạo ra sự đối lập, như 1 cái công tắc đã được mở, sự đối lập đó ngày càng lớn dần, cơ thể Tống Ngưng không chịu nổi, càng ngày càng suy yếu. Quân Phát đã giúp tôi hòa hợp giữa hai linh hồn trong cơ thể, đó là điều kỳ diệu mà viên giao châu trong người cô mang lại, cũng may cô không đòi hỏi ở tôi cái gì, cô giúp tôi vô điều kiện. Tôi được sống, Tống Ngưng cũng sống.

Trước đây tôi nghĩ, Tống Ngưng đã chết, tôi chỉ là tôi Trần Hương Liên sống tạm trong cơ thể Tống Ngưng nhưng giờ tôi là Tống Ngưng, Tống Ngưng cũng là tôi. Hai chúng tôi hòa làm 1, những gì cô trân trọng tôi cũng trân trọng, những gì cô yêu thương tôi cũng yêu thương. Bởi lý do đó nên tôi đã dùng 1 ngọn lửa để trốn tránh Thẩm Ngạn, tôi sợ không kìm được lòng mình khi ở bên anh. Nhưng anh chẳng yêu tôi, dù cho tôi có chết đi anh vẫn không yêu tôi. Tôi không nghĩ khi nói ra chuyện mình cứu anh ngày đó ở cánh đồng hoang Thương Lộc sẽ khiến anh yêu mình, nếu đơn giản như thế thì suốt 7 năm anh hết mực yêu thương Liễu Thê Thê phải nói như thế nào, suốt 7 năm anh không ngó ngang đến tôi phải nói làm sao? Thẩm Ngạn là 1 người chung tình, anh quá chung tình với người anh yêu, đáng lẽ anh có thể hòa hợp được giữa tôi và Liễu Thê Thê nếu anh có 1 chút nể mai nào với tôi. Nhưng suốt 7 năm qua anh chưa hề. Lúc đầu có lẽ tình yêu anh dành cho Liễu Thê Thê dựa trên ân tình mà tôi đã cứu sống anh ngày nào. Nếu mọi chuyện được nói rõ ràng sớm hơn, tôi nghĩ cũng rất có khả năng anh sẽ yêu tôi. Nhưng anh và Liễu Thê Thê ở bên nhau lâu như thế tôi không tin là anh hiện giờ ở bên cô ấy chỉ vì ân nghĩa?! Nhưng nếu thật sự anh có thể hòa hợp giữa Liễu Thê Thê và tôi thì sao? Liệu tôi có thể chấp nhận được chuyện đó hay không? Tôi cũng không rõ. Không nghĩ đến thì thôi, nghĩ đến thì lại đau lòng.

Tôi đã không nuốt nổi cơm, thấy Thẩm Lạc và Lan Lan cũng ăn xong cơm, tôi tính tiền rồi rời khỏi từ lâu, trước khi đi không quên hỏi lão tiên sinh kể chuyện về phương hướng nhà Bách Lý Tấn. Hiện giờ tâm trạng tôi không tốt, đi gặp hắn cũng là 1 điều hay. Thật ra về phương diện phương hướng tôi rất tệ, cũng may Lan Lan trí nhớ rất tốt, sau mấy lần lạc đường do sự kiên trì làm người dẫn đường của mình tôi đành phó mặc lại cho Lan Lan. Dưới sự dẫn dắt của Lan Lan theo lời chỉ dẫn của lão tiên sinh kể chuyện, đến giờ mùi tôi đã đến được nhà Bách Lý Tấn.

Không ngờ hắn lại ở 1 ngôi nhà to đến thế, nếu nói theo lời lão tiên sinh kể chuyện thì: “Nhà hắn ở trong cái sân lớn nhất trong ngõ Tâm Thủy ở thành Tứ Phương này.” Quả thật là 1 cái sân rất to, trong sân còn phơi la liệt thuốc, mùi thuốc bắc nhan nhản trong không khí, đi cách nhà Bách Lý Tấn cả 3 con hẻm vẫn có thể ngửi thấy cái mùi này. Ngõ Tâm Thủy mà chúng tôi đến là 1 con hẻm chuyên bán dược thảo, được thảo gì ở đây cũng có, từ loại rẻ và dễ tìm nhất như cầu tử, cho đến loại hiếm và mắc nhất như tuyết liên ngàn năm. Ngõ Tâm Thủy thật ra rất giống 1 khu thuốc bắc Chợ Lớn ở nước tôi, mỗi lần đi ngang đó mùi thuốc bắc cứ sộc vào mũi.

Tôi nghĩ đến đây thì bật cười. Tôi bước vào trong sân thì thấy ngay 1 cảnh. Bách Lý Tấn hắn ngồi bệt trên đất quay lưng lại với chúng tôi cặm cụi lựa thảo dược, miệng thì không thôi lầm nhảm gì đó. Bộ dạng Bách Lý Tấn vẫn như ngày nào, hắn vẫn khoác trên người bộ bạch y “phiêu dật” lấm tấm chỗ trắng chỗ đen, đầu bù tóc rối, bộ dạng lờ lờ lết lết. Tôi từng hỏi hắn: “Anh ở dơ vậy sau không dứt khoác mặc đồ đen đi?”

Hắn ngạc nhiên 1 hồi rồi trả lời tôi với vẻ mặt đương nhiên là phải thế: “Không mặc đồ trắng sao có thể thể hiện được phong thái của 1 bậc thiếu niên anh tài như tôi chứ” Tôi đành bó tay. Giờ nhìn lại bộ dạng hắn tôi nghĩ Bách Lý Tấn quả thật là bậc thiếu niên “anh tài”: ở dơ mà thích mặc đồ trắng.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du* – *Hoa Tư Dân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 9

Tôi rón rén đến gần, thì ra hán đang mắng tôi, Bách Lý Tấn đang lầm bầm: “Tổng Ngưng, cô giỏi lắm”, “Tổng Ngưng cô chết hay lắm”, “Tổng Ngưng cô chết rồi đúng là khí trời cũng thoáng đảng đi rất nhiều. Tôi lại chẳng phải vì cô mà chạy đôn chạy đáo.”, “Tổng Ngưng cô có biết vì cô mà xém chút nữa hủy đi thanh danh 1 đời anh mình của tôi không hả?!” , “Tổng Ngưng dính vào cô thật là phiền phức.” Miệng nói tay nhặt, mỗi lần nhặt 1 miếng thảo được như rễ cây bỏ vào rổ tre thì phát ra 1 câu có hai chữ “Tổng Ngưng” làm chủ ngữ.

Tôi nghe mà gân xanh trên trán giật liên hồi. Thảm Lạc cùng Lan Lan bên cạnh thì lắc đầu ngao ngán. Bách Lý Tấn anh giỏi lắm, dù gì cũng đã làm bạn 4, 5 năm vậy mà tôi “chết” đi không khóc cho tôi 1 giọt nước mắt nào còn ngồi nguyên rủa tôi như thế này. Tôi hôm nay không sử anh thì không làm mẹ Thảm Lạc. Tôi điên tiết hét lên bên tai Bách Lý Tấn: “Bách Lý Tấn, anh muốn chết?”

Bách Lý Tấn bị tôi làm giật mình, người run bắn lên, té ngã sang bên, hán hai tay chống sau lưng để giữ lại thân thể, ngồi trên đất ngẩng đầu nhìn tôi. Tôi nghĩ khi Bách Lý Tấn gặp tôi biểu hiện hán là 1 trong những trường hợp sau: 1 – la toáng lên “Quý!” , sau đó bỏ chạy; 2 – kích động ôm lấy tôi gào khóc “Tổng Ngưng, cô còn sống, cô quả thật còn sống!”; 3 – đánh cho tôi 1 cái thật đau, hét lên “Cô dám lừa tôi!”, sau giận giữ bỏ đi; 4 – tổng hợp cả 3 trường hợp trên. Nhưng hiện giờ hán lại chẳng giống trường hợp nào.

Bách Lý Tấn vẫn ngồi im trên đất, ngẩng đầu nhìn tôi, mắt nhìn chăm chăm vào mắt tôi, không nói tiếng nào. Hán cứ nhìn như thế khiến tôi rất ngượng ngùng. Ngượng ngùng đến nỗi ngay cả cái ý định sẽ đập cho hán 1 trận như từ cũng quên mất. Thời gian cứ dần trôi qua, Bách Lý Tấn giữ nguyên tư thế ngẩng đầu nhìn tôi đó cũng đã 10 phút, còn tôi cũng giữ tư thế chồm người đến trước, tay đưa lên cao như muốn đánh xuống cũng được 10 phút.

Hán không mồi nhưng tôi thì rất mồi, tôi thấy nếu cứ thế này thì không ổn đành đứng thẳng dậy, nhìn hán ho nhẹ 1 cái, nói: “Bách Lý Tấn, anh định ngồi trên đất đến bao giờ, bạn cũ đến thăm nhà không gà cũng vịt chứ?”

Bách Lý Tấn không trả lời, hán vẫn duy trì tư thế ngửa đầu nhìn tôi đó, tôi lại ho thêm 1 tiếng, bước 1 bước lại gần hán hơn: “Bách Lý Tấn, anh không phải không muốn tiếp chúng tôi chứ...” Tôi chưa nói hết câu đã bị Bách Lý Tấn nắm lấy cái tay tôi chia ra để kéo anh ta dậy, hán kéo mạnh tay tôi 1 cái, khiến tôi mất đà, té nhào vào lòng ngực hán, không biết từ lúc nào hán đã bỏ tư thế hai tay chống sau người, mà ngồi thẳng lưng đón lấy tôi, ôm siết vào lòng.

Tôi bị Bách Lý Tấn ôm đột ngột, cả người căng thẳng không động đậy, đầu tôi hiện tại đang áp vào lòng ngực hán, nghe tiếng tim hán đập, ngửi được mùi cơ thể hán, 1 mùi thảo được thoang thoảng, không phải mùi trầm hương. Tim tôi đập lồi 1 nhịp, tôi tuy không nhìn thấy mặt mình lúc này nhưng biết chắc hiện giờ nó đỏ như *** khi. Tôi cũng không rõ trong đầu mình nghĩ gì mà lại để cho hán ôm, đến khi giọng Thảm Lạc vang lên tôi mới thức tỉnh, đẩy hán ra. “Thế mà mẹ bảo không có gian tình với Bách Lý thúc thúc.”

“Aaaaa, Lạc Nhi không phải như con nghĩ đâu. Bách Lý Tấn anh nói gì đi chứ?” Tôi cuộn quýt quay qua quay lại giữa Thảm Lạc và Bách Lý Tấn giải thích, nhưng người ta vẫn thường nói “Càng tỏ càng đen, càng giải thích càng khiến hiểu lầm thêm trầm trọng.” Ngay đến Lan Lan cũng hiểu lầm tôi, cô bé bật thốt: “Tiểu thư người định tái giá cùng Bách Lý đại phu sao?”

Tôi giờ có nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, mà không biết ở thế giới này có sông Hoàng Hà không nữa. Thật khổ cho thân tôi. Ấy vậy mà cái tên gây ra chuyện lại ung dung xem như chẳng có chuyện gì. Sau khi ôm tôi, hán thấy tôi cuộn quýt giải thích, bản thân lại chẳng nói nửa câu, còn ung dung đứng dậy phiu bụi bặm trên quần áo đến lúc mở miệng lại nói 1 câu không ăn nhập: “Vào nhà đi, tôi làm gà cho mấy người ăn.” Nói rồi xoay người đi mất tiêu.

Ông trời của tôi ơi, ông sao không giáng sét đánh chết cái tên Bách Lý Tấn đó đi kia chứ?! Bách Lý Tấn quả nhiên nói được làm được, hán thật sự mần gà đãi bọn tôi ăn chiều, đã thế còn mần tận 2 con, con nào cũng béo nức. Hán làm 1 bàn đầy ắp đồ ăn, đủ các loại gà: nào là gà hầm đương quy, gà nướng lá sen, gà sốt dầu mè, gà xào cầu tử, gà hấp, gà chiên rượu... .

Nói chung tôi ăn đến nỗi bụng no căng. Bách Lý Tấn tay nghề nấu bếp không tệ, tôi lại nghĩ hán thích hợp làm đầu bếp hơn là làm tiểu thuyết gia, thầy giáo và thầy thuốc. Chúng tôi nhanh chóng giải quyết hết mọi thứ. Trên bàn chỉ còn tro mấy cái đĩa trống dính đầy nước sốt cùng dầu mỡ, trong tô canh gà còn khoảng 1/3 cùng với 2 cái đầu gà và 1 cái phau câu không ai ăn còn sót lại. À mọi người thắc mắc tại sao 2 con gà mà chỉ có 1 cái phau câu có phải không, bởi lẽ 1 cái đã nằm gọn trong bụng Lan Lan. Cô bé ấy vậy mà lại thích ăn phau câu.

Từ lúc dọn đồ ăn lên bàn cô bé Lan Lan đó cứ đăm đăm nhìn mấy cái phau câu, mắt phát sáng, nhưng không biết do ngượng hay sao mà chẳng hề đụng tới. Đến gần lúc tàn tiệc, có lẽ do kiểm chế không nổi, hay do thấy không ai ăn thì tiếc nên đã giải quyết 1 cái, lúc cô bé gắp tay chụp cái phau câu trong tô canh gà, tôi xém chút mắc nghẹn miếng xương gà trong cổ họng. Sống với cô bé mấy năm, giờ mới biết thì ra cô bé còn có sở thích đó, chẳng lẽ trước giờ tôi không thấy cô bé ăn lý do là cô bé luôn tìm chỗ không người giải quyết. Hèn gì trước giờ trong món gà tôi không hề thấy phau câu, tôi lại không ăn nên nghĩ Lan Lan biết nên không để vào. Thì ra là thế! Lúc dọn chén bát, Lan Lan ghé sát vào tai tôi thì thầm: “Tiểu thư, người có thấy Bách Lý đại phu rất kỳ lạ không?”

Tôi liếc nhìn hán 1 cái, thờ dài, ngay cả tâm hồn ngây thơ thuần khiết như Lan Lan ấy vậy mà cũng nhận ra Bách Lý Tấn có điều khác thường, sao tôi lại không biết được cơ chứ. Có lẽ Bách Lý Tấn vẫn còn giận tôi đi. Tôi là 1 người rất hiểu đạo lý, à thì đôi chút cũng có những lúc hơi ngang tàn, nhưng nói chung vẫn rất là hiểu đạo lý. Tôi biết mình sai, mặc dù cuối cùng tôi không tự kết liễu đời mình nhưng nói thế nào cũng làm cho Bách Lý Tấn rất tức giận đến nỗi phải bỏ đi, nói đúng hơn là hán trở về nhà của hán. Nhưng tôi vẫn nên xin lỗi hán.

Đêm nay trăng sáng, gió mát thổi hiu hiu, ngoài sân nhà Bách Lý Tấn có trồng 1 cây ngô đồng, do đang mùa hè nên lá cây trên cành xanh mướt, bên dưới gốc cây Bách Lý Tấn có đặt 1 bàn uống trà bằng cây nho nhỏ, tôi nghĩ hán cũng thật văn nhả. Vào những ngày hè như thế này mà ngồi trên cái bàn trà dưới tán cây đó, miệng nhâm nhi 1 tách trà, tránh cái nóng thì thật tuyệt. Nhưng cái văn nhả đó chỉ áp dụng được vào ban ngày thôi. Ban ngày cây thải ra oxi rất tốt, rất mát, nhưng ban đêm cây toàn thải ra khí cacbonic, ngồi bên dưới tán cây rất khó chịu, chưa nói đến việc có rất nhiều muỗi, còn có ban đêm chim hay ngủ trên cây nếu ngồi bên dưới tán cây có thể vô tình được tặng vài bãi phân chim. Nhất là vào những ngày hè có nhiều mưa như thế này, nếu chẳng may có 1 đám mây chứa sét đi qua, vô tình lôi công gia gia thấy bạn thuận mắt sẽ giáng vài đòn lôi điện đem bạn về điện lôi công làm tiên đồng.

Ấy vậy mà Bách Lý Tấn lại cứ muốn ngồi dưới tán cây ngô đồng đó để làm gì cơ chứ, còn bài ra bộ mặt táo bón đó nhìn tôi. Không phải là cũng muốn tôi đến đó ngồi đấy chứ. Tôi đắn đo, đầu tranh tư tưởng không biết có nên đến đó ngồi xuống hay không, nhưng cuối cùng lòng ái ngại đã chiến thắng lý trí. Tôi vẫn bước đến ngồi xuống cạnh hắn. “Bách Lý Tấn...” Tôi không biết nên nói cái gì với hắn ta, cái vẻ mặt hắn sao vẫn táo bón như thế chứ. Đàn ông con trai gì mà hẹp hòi, giận tôi thì cứ nói thẳng ra đi có gì cứ im giữ trong lòng như thế, không sợ bị bẻ bụng à?

Bách Lý Tấn im lặng nhìn tôi hồi lâu, rồi cuộc như đã nhịn hết nổi, ngón cái tay phải chà chà ngón trỏ tay trái, mày hoi như muốn, nhìn tôi, nói: “Chiến tranh giữa hai nước Khương Lê sắp nổ ra rồi.”

Tôi nghe mà giật thót tim 1 cái, sau 1 lát cứng người, tôi cười gượng “Ha ha” 2 tiếng, vò vò vạt áo nói 1 câu vô nghĩa mà đến bản thân tôi còn khinh bỉ mình: “Đứng nha... Vậy là sắp có chiến tranh rồi... Ha ha... Không biết nước nào thắng nhỉ... Ha ha...”

Bách Lý Tấn lại im lặng, nhìn chằm chằm tôi 1 lúc, không hiểu sao nhìn thấy ánh mắt hắn như thế lại khiến sống lưng tôi phát lạnh, không khí trở nên ngưng trọng. 1 giọt mồ hôi lạnh chảy từ trán dần xuống gò má, sao lại trôi tuột khỏi cằm tôi, rơi xuống đất “tách” 1 tiếng.

“Bên Khương quốc là do Thẩm Ngạn dẫn binh, bên Lê quốc lại là Tống Diễn, ca ca của cô. Cô thật sự không quan tâm sao?” Bách Lý Tấn vỗ tay lên trán 1 cái, thờ dài, hắn lại trở về bộ dáng lười biếng như trước đây, nằm dài lên bàn gỗ: “A Ngưng, cô thật không muốn đi đến đó xem sao?”

Đêm đó tôi mất ngủ, nằm trên giường, hai mắt mở trao tráo nhìn nóc giường, không tài nào ngủ được. Hễ cứ nhắm mắt thì rất nhiều hình ảnh xuất hiện trong đầu: lúc lại là tôi đứng bên bờ suối. Tống Diễn tìm thấy tôi, khi thấy bộ dạng trầm ngâm của tôi, đôi mày gập của anh chau lại, anh nói: “Muội đừng lo, đó chỉ là những kẻ nhát gan, huynh sẽ có cách để hắn nhất định phải lấy muội.”

Thì ra lúc đó Lê Trang Công làm mối cho tôi với nhị công tử ở phủ thừa tướng, có điều vị công tử này khi hay tin thì hoảng sợ đến độ ngã từ trên lưng ngựa xuống, chuyện hôn sự này tất nhiên không thành. Tôi còn nhớ lúc đó mình mỉm cười nói với Tống Diễn như thế này: “Ca đừng giận, bọn chúng là những gã công tử ham chơi trời gả không chặt, chúng không thích muội, huynh tướng muội thích chúng sao? Tống Ngưng nếu lấy chồng cũng phải lấy anh hùng hào kiệt.” Rồi cuộc trong cuộc đời tôi đã gặp được anh hùng của đời mình. Chính vào mùa đông năm đó, vị anh hùng cười con hắc mã, tay cầm thanh kiếm nặng bốn chục cân (cân của trung quốc không giống kg của Việt Nam mình đâu nha, nó nhẹ hơn đó), họ Thẩm tên Ngạn, tự Bạc Đan. Vào 1 ngày tuyết rơi dày, trước cửa ả Ngọc Lan, chàng hất tung cây thương Từ Vi cấm pháp trước mặt tôi, dừng dừng nói: “Cây thương của tiểu thư.”

Gió lạnh mang theo tuyết lộng lộn tung hoành, trong mắt anh là ba vạn hùng binh phía sau tôi, còn trong mắt tôi chỉ có hình bóng anh. Thẩm Ngạn, anh nói đi, tôi phải làm sao bây giờ?! Có lẽ cả đời tôi cộng thêm 1 đời Tống Ngưng cũng không thể giải thích được tại sao tôi lại không thể tách rời được Thẩm Ngạn. Rạng sáng ngày hôm sau tôi vác đôi mắt gấu mèo, thừa lúc mặt trời chưa mọc, trời nhá nhem tối, để lại 1 lá thư trên bàn, vác hành lý rời khỏi nhà Bách Lý Tấn.

Tôi thật rất lưu luyến Thẩm Lạc và Lan Lan, nhưng tôi nghĩ, để họ lại Trịnh quốc có lẽ tốt hơn. Biên giới hai nước Khương Lê hỗn loạn như thế 1 cô gái trẻ thêm 1 đứa nhóc nếu đến đó sẽ rất nguy hiểm. Nghĩ thế nên tôi bỏ đi 1 mình, phương hướng của tôi như đã nói không tốt cho lắm, nên khi tôi tìm được cổng thành đã là đầu giờ mọ (6 – 7 giờ sáng), mặt trời cũng mọc rồi. Các hàng quán hai bên đường cũng tấp nập người qua lại, tiếng hò gọi buồn bán vang vọng khắp nơi.

Tôi tấp vào 1 hàng bán bánh bao, tốn 5 đồng tiền mua 3 cái bánh bao, đáng lý 2 đồng 1 cái, kỳ kèo mãi ông chủ bán bánh bao mới chịu giảm giá cho tôi, có lẽ sáng sớm mới mở hàng ông chủ không muốn xui xẻo nên đành bán cho tôi với giá 5 đồng 3 cái để tổng cái ôn thần là tôi đi. Tôi vui vẻ hí hửng vừa gặm bánh bao vừa hướng cổng thành mà đi. Cái bộ dạng của tôi lúc này khiến không ít người trên đường nhòm ngó, còn xì xào bàn tán. À thì lỗi suy nghĩ ở cổ đại hơi lạc hậu 1 chút, tôi 1 bộ mặt hiền lương thực đức nhưng lại có những hành vi trái với lẽ thường, ngang nhiên vừa đi vừa ăn, nên bị gọi là mất đi thuần phong mỹ tục. Nhưng tôi mặc kệ, nhìn thì nhìn đi, tôi thích thì tôi cứ làm, vừa đi vừa ăn thì chết ai chứ, không bị bắt đưa lên quan thì tôi vẫn cứ làm. Đến khi tôi giải quyết xong cái bánh bao thứ 2 thì cổng thành đã ngay trước mắt. Tôi định giải quyết luôn cái cuối cùng, tay vừa đưa bánh lên miệng định cắn, thì bánh bao yêu quý của tôi trượt khỏi tay, rơi “bộp” trên đất.

Rất nhanh 1 con chó vàng không biết chạy từ đâu ra cắn cái bánh bao tha đi. Tôi lấy tay dụi dụi mắt, dụi lại dụi, đến khi mắt đau rát nhưng vẫn nhìn thấy cảnh tượng đó. Tôi không có hoa mắt. Trong ánh nắng buổi sáng ban mai, bên cạnh cổng thành Tứ Phương ngoài mấy anh lính đứng canh gác người nào người nấy mặt nghiêm trang, tay cầm thương đứng im như tượng còn có 3 người: 1 nam, 1 nữ, thêm 1 đứa bé. Tôi chạy nhanh đến, thờ hồn hển chỉ tay về phía bọn họ: “Các... các người...”

Bách Lý Tấn, hừ mũi 1 cái xoay mặt đi làm ngơ tôi, Lan Lan thì ôm miệng cười khúc khích, Thẩm Lạc bước đến kéo vạt áo tôi, tôi cúi xuống nhìn cái đầu be bé của Thẩm Lạc đang ngược lên nhìn mình, bé nói: “Mẹ, mọi người chờ mẹ ở đây lâu lắm rồi, sao mẹ lại đến chậm thế?”

Tôi ngớ ra, miệng há to xém chút không khép lại được, có thể nói trong gầm trời trên mặt đất này người bỏ trốn tệ nhất chính là tôi. Hiện tại là như thế vì tôi vẫn chưa tìm ra người nào tệ hơn tôi được. Tôi cười khan, vò vò đầu, xấu hổ nói: “Ha ha, thật trùng hợp, các người cũng đi tản bộ buổi sáng sao? Ha ha...”

Bách Lý Tấn liếc nhìn tôi 1 cái nói: “Bọn tôi không đi tản bộ, mà là đi bắt chuột...” Hắn dừng lại 1 chút, đưa đầu lại nhìn sát mặt tôi rồi nói tiếp: “... 1 con chuột nhất bỏ trốn.”

Tôi tức điên, hét ầm lên: “Anh mới là chuột, cả nhà anh mới là chuột, 18 đời tổ tông nhà anh mới là chuột.”

Bách Lý Tấn phụt cười: “Cô tự nhận mình là chuột đó nhé.”

Tôi định cãi lại nhưng đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt Bách Lý Tấn nghiêm lại, nên lời đã tới kẻ rằng lại nuốt xuống, hắn nghiêm mặt nói: “A Ngưng, cô muốn 1 mình đi tìm Thẩm Ngạn sao?” Tôi giật thót tim 1 cái, hơi ngập ngừng, nhưng vẫn gật đầu.

Bách Lý Tấn lại nói tiếp: “Được, vậy đi thôi.”

Tôi ngạc nhiên, mắt mở to nhìn hấn hỏi: “Sao?”

Rốt cuộc tôi vẫn đến biên giới Khương Lê tìm Thẩm Ngạn, chỉ có khác là giờ đây có thêm 1 người cùng đi với tôi. Tôi liếc nhìn Bách Lý Tấn đang nhàn nhã nằm dài trên băng ghế của xe ngựa mà ngủ, tôi thờ dài ngoa ngoắt, điều kiện để tôi được đi tìm Thẩm Ngạn là phải cho hấn đi cùng, còn Lan Lan và Thẩm Lạc vẫn ở lại ngôi nhà lớn của Bách Lý Tấn ở thành Tứ Phụng. Tôi nghĩ như thế cũng tốt, có thêm 1 người đồng hành thì cuộc hành trình này cũng trở nên bớt nhàm chán, cái nỗi lo lắng trong lòng tôi cũng vơi đi không ít.

Khi tôi đến được cánh đồng hoang Thương Lộc, thì hai bên đã giao chiến, từ xa cũng có thể nghe được tiếng binh khí va chạm nhau, tiếng kêu la thảm thiết như ở địa ngục. Trong không khí tràn ngập mùi tanh tươi của máu, xác người xác ngựa chất đầy trên mặt đất, có người mất đầu, có người mất tay, có người mất chân, cũng có người toàn vẹn được thân thể nhưng trên người lại cắm li ti những mũi tên như 1 con nhím. Cả cánh đồng Thương Lộc giống như địa ngục tu là 7 năm trước.

Giữa hàng vạn người trên chiến trường đang lao vào nhau chém giết, tôi gặp lại Thẩm Ngạn, trên người anh đầy máu tươi, trên mặt, trên giáp, trên kiếm đều là máu, tôi không biết đó là máu của anh hay là máu của người khác bắn vào khi anh giết họ. Lưỡi kiếm của anh vẫn vung vút lên chém giết, binh lính nước Lê chết dưới kiếm anh như cỏ lúa. Anh cũng bị mấy tên lính chém lên người mấy nhát đao. Tổng Diễn cười trên người 1 con ngựa đen tuyền, tay cầm thương không biết từ đâu lao đến. Tổng Diễn đại ca của tôi, người anh hết mực yêu thương tôi, giờ đây đang cầm 1 cây thương dài 6 tấc, mũi thương ánh lên sắc bạc óng ánh dưới ánh mặt trời, đang lao vun vút đến chỗ Thẩm Ngạn, chỉ chút nữa thôi mũi thương đó sẽ đâm thẳng vào tim anh.

Giữa muôn ngàn tiếng giáo gươm, tiếng hò hét, kêu la, tôi nghe giọng mình kêu lên khản đặc: “Thẩm Ngạn!” Mũi thương cắm phập vào người anh, tôi chỉ thấy trước mắt mình mờ đi. Máu từ vết thương bắn ra tung tóe khi Tổng Diễn rút mũi thương ra. Thẩm Ngạn đưa mắt về phía tôi, hình như trên khuôn mặt lấm lem đầy máu đó anh đang mỉm cười. Rồi thân hình anh từ từ đổ xuống trên đất, bất động.

Cuộc chiến Khương Lê kết thúc. Quân Lê quốc do Tổng Diễn chỉ huy toàn thắng, cả khúc khải hoàn trở về quốc gia. Quân Khương mất chủ tướng toàn quân tan rã, tháo chạy như ông vô tổ, người đâm đạp lên người mà chạy. Chuyện này về sau được các nhà sử học tranh luận rất nhiều, bởi lẽ đáng lý thế quân của Thẩm đại tướng quân Thẩm Ngạn mạnh như trẻ tre, lần này nắm chắc phần thắng nhưng không hiểu sao lại đại bại, Thẩm đại tướng quân bỏ thân nơi chiến trận. Thê thảm trong phủ hay tin, trong đêm thất cổ tự tử trong hoa viên.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10

Tôi lại mất ngủ, cứ như thế này da tôi sẽ khô, mặt xuất hiện nếp nhăn, mắt thâm quầng như gấu mèo mất thôi. Tôi đã 24 tuổi, nhan sắc nếu không gìn giữ thì dù cho có là 1 mỹ nhân khuynh thành cũng sẽ trở thành 1 bà lão già nua xấu xí mất. Nhưng tại sao tôi lại cứ không ngủ được như thế này, cũng tại Bách Lý Tấn giận tôi nên tôi mới gay gắt trong lòng đến nỗi mất ngủ, tất cả tội lỗi đều là tại hấn. Bách Lý Tấn tôi nguyên rửa anh, tôi nguyên rửa cho anh cả đời cũng không nói chuyện được.

À nguyên nhân chuyện này thì phải quay lại thời điểm 3 tháng trước, trên chiến trường Thương Lộc. Ngày ấy khi Tổng Diễn đâm Thẩm Ngạn 1 nhát, tôi như phát điên, bất chấp đao thương không có mắt mà lao vào chiến trường, Bách Lý Tấn đuổi theo tôi, cũng vì chán cho tôi mà lãnh 1 nhát đao vào lưng, à thì nhát đao đó không sâu, nói đúng hơn chỉ cứa nhẹ qua da hấn 1 chút, làm rách cái áo trắng hấn mới may, để lại 1 đường máu trên lưng hấn. Ấy vậy mà hấn giận tôi, hấn còn gào lên với tôi rằng: “Tổng Ngung, có muốn chết à?” Cũng không thèm nói chuyện với tôi suốt 3 tháng qua. Miệng hấn lúc nào cũng như chưa kéo da non, vậy mà suốt 3 tháng qua lại cảm như hén, thật là làm khó cho hấn. Tôi biết mình là người có lỗi, nên đã tự nhận lỗi rồi còn gì, còn đặc biệt nấu mấy món ngon cho hấn ăn, thế mà hấn vẫn giận tôi. Thật ra hấn là muốn gì cơ chứ, hấn muốn tôi làm gì mới hết giận tôi đây. Sức chịu đựng của con người có giới hạn, nếu không phải nghĩ tình hấn cứu sống được Thẩm Ngạn tôi đã mặc kệ hấn từ lâu rồi.

Nói đến mới nhớ ngày đó mũi thương của Tổng Diễn vậy mà đâm không chết được Thẩm Ngạn, anh quả nhiên phước lớn mạng lớn, hai lần đến cửa quỷ môn quan đều bị phán quan đuổi về. Tôi và Bách Lý Tấn ngày ấy trong lúc hỗn loạn mạng được Thẩm Ngạn rời đi, tất cả mọi người đều tưởng anh đã chết, ngay đến cả Liễu Thê Thê cũng vậy, nếu không cô đã không thất cổ tự vẫn, khi tôi nghe tin này rất bàng hoàng, vậy mà Thẩm Ngạn nghe chỉ hỏi 1 câu: “Chết rồi sao? Chết rồi thì tốt. Chết coi như giải thoát đi.” Mạng sống con người thật nhỏ nhoi, mới thấy người cười đó, quay mặt đi người đã chết rồi. Nói là đâm không chết được Thẩm Ngạn, nhưng anh lúc đó mất máu quá nhiều, nếu không phải có Bách Lý Tấn ở đó kịp thời cầm máu cho anh tôi nghĩ anh lúc này đang ngồi uống trà với Diêm Vương. Tôi từng nói chuyện này cho anh nghe, bảo ơn cứu mạng của Bách Lý Tấn đối với anh rất lớn, nếu sau này có cơ hội nên đền đáp người ta đang hoàng. Thẩm Ngạn nghe nói thế anh chỉ cười nhạt, nụ cười trên môi nhưng mắt lại không cười, anh nói: “Không phải Bách Lý Tấn cứu ta, người cứu ta là năng, nếu lúc đó không nghe được tiếng năng gọi tên ta, có lẽ ta đã chết rồi.”

Lúc đầu tôi hơi khó hiểu vì câu nói này của anh, nhưng sau này tôi mới biết được, thì ra lúc đó tôi kêu lên “Thẩm Ngạn” làm anh giật mình hơi khựng chân 1 chút, nên mũi thương đâm chệch lên cách tim 2 phân, đâm vào bả vai anh, vì thế cứu được 1 mạng của Thẩm Ngạn. Lúc đó tôi mới vỡ lẽ, ồ thì ra là thế, vậy mà tôi cứ nghĩ ngờ rằng tài nghệ Tổng Diễn sau mấy năm không tập luyện, ở nhà ôm thê thiếp đã bị sút kém rồi. Tổng Diễn, em xin lỗi anh. Trên thế gian này, muốn xem 1 người có hạnh phúc hay không, bạn phải xem người đó ngủ tự nhiên tỉnh, hay là tỉnh lại do áp lực. Tôi chắc chắn là 1 người... không hạnh phúc.

Sáng sớm hôm sau, địa điểm là phòng ngủ của tôi. Tôi lúc đó đang nằm trên giường ngủ chảy cả nước dãi. Sau đó, tôi gào lên: “Lan Lan, ta muốn ngủ, đừng phiền ta. Nếu không ta đánh mông em nở hoa.” Nói rồi cuộn kính chắn lên che đầu, tiếp tục ngủ, nhưng Lan Lan hình như không bị khuất phục dưới cường quyền, không sợ uy hiếp của tôi, vẫn tiếp tục lay người tôi. Đại cô nương của tôi ơi, cô có biết đêm qua chị đây mất ngủ, đến tận giờ dần (4 – 5 giờ sáng) mới ngủ được không, giờ mới có giờ thìn (8 – 9 giờ sáng) em lay cái gì mà lay.

Tôi bất lực kéo chăn ra khỏi đầu, cổ nhướn đôi mắt mơ màng do buồn ngủ lên, nói: “Lan Lan, có chuyện...” chữ “gi” còn chưa ra khỏi miệng, tôi đã giật thót người, bởi lẽ cái người lay tôi lúc này không phải Lan Lan mà lại là...Thẩm đại tướng quân của Khương quốc vốn dĩ đã tử trận, Thẩm Ngạn. Tôi giật bản mình, tỉnh ngủ hẳn, ngồi bật dậy, mở to mắt nhìn anh. Thẩm Ngạn thấy tôi đã tỉnh, thì không lay nữa đứng thẳng lưng nhìn tôi, ngượng ngừng 1 chút, ho nhẹ 1 tiếng nói: “A Ngưng...Ta vốn dĩ muốn để nàng ngủ thêm 1 chút nhưng Bách Lý huynh đệ nói nhất định phải kêu nàng dậy cho bằng được nên ta...”

Tôi nghe thấy liên tục gật đầu như chày giã tỏi, Thẩm Ngạn nhìn thấy lại ho nhẹ thêm 1 cái: “Nàng cũng dậy rồi, chuẩn bị rồi ra ngoài ăn cùng mọi người...Ta đi trước.” Tôi lại gật đầu như giã tỏi. Nhìn bóng Thẩm Ngạn khuất sau cánh cửa, nhìn ánh mặt trời bên ngoài, lòng thầm nghĩ “Hôm nay không phải lại là ngày hoàng đạo nữa đấy chứ?”

Khi tôi đến nhà ăn, mọi người đều đã ngồi sẵn ở đó rồi. Thẩm Ngạn nhìn thấy tôi thì hơi cứng người 1 chút, sau lại trấn định lại, hớp 1 ngụm trà. Bách Lý Tấn thì đột nhiên thay đổi thái độ 180 độ vẫy vẫy tay với tôi: “A Ngưng, mau mau đến đây ngồi đi.”, mới hôm qua khi tôi hi ha hi hửng bụng 1 bát chè tào đồ đến phòng cho hân, hân còn mặt lạnh lùng không thêm liếc tôi 1 cái nói 1 câu lạnh băng: “Đồ đồ đi!”. Ấy vậy mà hôm nay sao lại nhiệt tình đến vậy?

Tôi hoài nghi liếc nhìn Thẩm Lạc và Lan Lan 1 cái, nhưng bọn họ lại chẳng biểu hiện gì, tôi chùng chờ 1 lúc nhưng vẫn bước đến, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Lạc. Vừa đặt mông xuống ghế, Thẩm Lạc liền ôm lấy cổ tôi, hôn 1 cái thật kêu vào má tôi, tôi chưa kịp phản ứng lại, bé lại hôn thêm 1 cái nữa vào má còn lại, cười tươi “Mẹ, sinh nhật vui vẻ!” Lúc đó tôi mới ngệt mặt ra, thì ra là lại đến sinh nhật rồi, sinh nhật năm ngoài của tôi là lúc còn nằm trên giường bệnh nên cũng chẳng tổ chức gì, không ngờ năm nay mọi người lại tổ chức cho tôi. “Tiểu thư, sinh nhật vui vẻ.” Lan Lan chúc mừng tôi, còn không quen gấp vào trong bát tôi 1 cái đùi gà, tôi nhìn thấy mà cảm động, mắt cũng đỏ lên.

Bách Lý Tấn lại đặt 1 bát mì to đến trước mặt tôi: “A Ngưng, mau ăn đi, hôm nay cô là bà thọ, người ta nói kính lão đắc thọ, nên tôi không chấp nhất những chuyện trước đây với cô nữa. Nào nào ăn đi. Còn ăn được ngày nào cứ ăn.” Tôi thật nghi ngờ đây có phải là 1 lời chúc của Bách Lý Tấn dành cho tôi hay không, nhưng vẫn đưa tay đón lấy bát mì, sau đó ăn, ăn rồi lại nghĩ, đến khi gấp được đĩa thứ 3 thì đột nhiên nhớ tới câu “kính lão đắc thọ”, “còn ăn được ngày nào cứ ăn” trong lời của Bách Lý Tấn, tôi bị sặc nghẹn, mắt tròn trắng nhìn hân, tôi thật muốn bay qua đá cho hân 1 cái, hân là nói tôi già đây mà, hân là đang trù ẻo tôi chết sớm đây mà, nhưng nghĩ đi nghĩ lại là tôi còn nợ 1 ân cứu mạng của hân nên đành thôi, cuối cùng cuối đầu chén sạch bát mì.

Có lẽ đến đây nhiều năm như vậy, lần sinh nhật này là lần sinh nhật vui nhất từ trước đến nay. Tôi cũng không hiểu sau mình lại vui đến thế. Hôm đó tôi ăn được rất nhiều món ngon của Bách Lý Tấn nấu, mặc dù trong đó món rau muống xào có hơi khó nuốt 1 chút nhưng không sao, nói chung tôi vẫn rất vui vẻ chén hết mọi thứ. Sau đó tôi lại cùng mọi người đi dạo phố cả 1 ngày, mua rất nhiều thứ, đương nhiên tiền là của Bách Lý Tấn. Chắc bởi lẽ không tốn tiền mà có được rất nhiều đồ nên tôi vui vẻ, cũng có thể...chỉ là có thể thôi, có khả năng bởi vì ngày hôm đó...Thẩm Ngạn đi chơi cùng bọn tôi.

Ấy da tôi lại nghĩ gì nữa đây. Không nói đến chuyện đó, chúng ta quay về cuộc hành trình dạo phố của tôi nhé. Trên con phố phía đông thành Tứ Phụng, là nơi mà ở thế giới hiện đại gọi là con đường thương mại. Tôi hứng hực ý chí...tiền của Bách Lý Tấn. Ngược lại Bách Lý Tấn khuôn mặt như khổ hoa sau mưa đi phía sau tôi chỉ tiền, rất hợp tình hợp lý cũng kiêm luôn chức vụ phu quân vác. “A Ngưng, thật ra cô muốn mua thêm bao nhiêu đồ nữa hả?” Bách Lý Tấn tay sách sách mang, đang tha 1 đám linh kinh theo sau tôi kêu gào, than vãn. Tôi không thêm để ý tới hân, kéo lấy tay Thẩm Lạc chạy qua 1 gian hàng bán tò he bằng đường.

Lan Lan nhìn Bách Lý Tấn có vẻ ái ngại “Bách Lý đại phu, hay là để tôi cầm hộ ngài 1 ít.” Khi tay Lan Lan vương đến chưa chạm vào đồ trên tay Bách Lý Tấn, hân đã lách người né đi, “Thôi, không cần, nếu để cô cầm đồ...” nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía tôi “...Không bị cản nhắc đến lỗi tai một năm mới là lạ đó!” Sau cũng hướng về phía quầy tò he mà đi đến. Thẩm Ngạn đứng bên cạnh không biết nghĩ gì, sừng người 1 chút rồi cũng theo sau.

Lan Lan nhìn thấy cảnh đó thì cười khỏ, sau cũng cất bước về phía quầy tò he. Lúc đó, tại quầy tò he có 1 người không hề hay biết gì, vẫn đang vô tư bàn tán rất sôi nổi với ông chủ bán tò he, là tôi đây: “Ông chủ, ông xem có thể nhận được hình người không?”

Ông chủ quán tò he này năm nay đã được 50 có lẽ, làm nghề thổi tò he bằng đường này từ năm 12 tuổi, nếu tính tới nay cũng gần 40 năm, nên rất tự tin khẳng định bản thân: “Có thứ gì trên đời mà lão này không thổi được, cô nương nói xem muốn hình người nào, chỉ cần có người mẫu, lão sẽ thổi cho cô.”

Tôi nghe được, vô cùng vui vẻ, nên túm lấy Thẩm Lạc đẩy lên phía trước cho ông chủ xem. Ông chủ cúi đầu nhìn xuống, vừa thấy liền ồ lên: “Con cái nhà ai mà lại xinh đẹp thế này?”

Lòng tôi lại nở hoa lập tức trả lời: “Của tôi, con trai của tôi đây, ông chủ mau thổi cho tôi 1 con tò he có hình dạng giống bé đi.”

Ông chủ bán tò he sừng sốt, lại sừng sốt, bật thốt: “Không nghĩ tới cô nương còn trẻ thế mà lại có con lớn thế này, nhìn như thế nào cô nương cũng chỉ khoảng 18, 19 tuổi thôi nha.”

Tôi thật sự cảm thấy ông chủ này thật có tài ăn nói, mặc dù biết đó chỉ là lời khen hảo nhưng lòng tôi vẫn nở đầy hoa, còn như người được cả hương thơm, vui vẻ đến mức cười híp cả mí mắt, đang định mở miệng nói ra mấy câu khách sáo, ấy vậy mà có người đã tranh nói trước. “Lão Vương, ông không cần nịnh bợ quá đáng như vậy chứ, người như thế này mà ông bảo là 18, 19 tuổi. Tôi không có nghe lầm đó chứ, cô ta...ít nhất cũng cỡ 28 ~ ~ ~ 29 tuổi a ~ ~ ~”. Giọng nói đó lại nghe rất gần, hầu như là sát bên tai, rất chói, mà cái người phát ra cái giọng đặc biệt này chẳng ai khác là Bách Lý Tấn.

Ông chủ bán tò he được gọi là lão Vương nhìn thấy Bách Lý Tấn thì ngượng ngừng cười hà hà hai tiếng. “Bách Lý đại phu hôm nay ngọn gió nào thổi cậu

đến đây vậy, hay là...” Lão Vương dừng lại 1 chút, ánh mắt đầy gian xảo quét 1 lượt tôi, nhìn sang Thẩm Lạc rồi lại trở về Bách Lý Tấn, lấp lửng hỏi: “Hay là...dẫn vợ con đi dạo.”

Tôi phát run lại phát run, cái người mà lão Vương nói “vợ con” đó không phải là tôi và Thẩm Lạc đấy chứ, điều này thật là đáng sợ đi. Mặc dù cái tin đồn trong nhà Bách Lý đại phu xuất hiện 1 người phụ nữ lạ mặt, lại dắt theo 1 đứa bé, đã lan truyền khắp đầu trên xóm dưới khiến tôi nghe đầy cả tai. Tin đó còn sao ra cả 3 dị bản, mà mấy dị bản đó tôi thật sự không muốn nói đến. Chỉ có điều sau trong dị bản đó chẳng có bản nào nhắc đến 1 cô gái khác và 1 nam nhân khác cùng ở chung với chúng tôi nhỉ. Hiện tại trước mặt tôi đây, tình hình này chắc chắn lão Vương đã nghe được dị bản thứ 2 rồi, nói tôi ngàn dặm xa xôi dắt theo con nhỏ từ Hạ quốc đến Trịnh quốc tìm chồng, mà người chồng đó không ai khác là Bách Lý Tấn, còn về vấn đề Bách Lý Tấn khi nào đi Hạ quốc phát sinh gian tình để có tin đồn ngày hôm nay thì tôi không rõ.

Bách Lý Tấn nghe lão Vương hỏi thế thì mặt cứng đờ, mắt liếc nhìn tôi như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, tôi không có đủ kiên nhẫn để đợi xem hán rốt cuộc mới nói cái gì, liền xua tay giải thích: “Không phải, hán không phải cha của Thẩm Lạc.”

“Là tôi!” Thẩm Ngạn không biết đến từ lúc nào, cũng nói chen vào, “Tôi là cha của đứa bé.” Cầm tôi xem chút nữa rồi xuống đất, nếu không phải kịp thời lấy tay chặn lại có lẽ tôi phải nhật lên mà gáp trở lại rồi. Thật ra Thẩm Ngạn nói không sai, chỉ có điều nếu nói vậy tôi khác nào là vợ của anh.

Người khác nghe được sẽ nghĩ như thế, lão Vương cũng không ngoại lệ, liền đỏ mặt ngưng ngưng nói: “Hahaha, hiểu lầm, hiểu lầm, vị nhân huynh này không vì lão hồ đồ mà giận đấy nhé, lão có mắt như mù đứa bé giống người như thế đáng lý phải nhận ra ngay, hahaha”

Thấy lão Vương cười tươi như thế, đến nỗi mấy nếp nhăn trên mặt cũng đặc biệt hằn sâu hơn, run run run lên vì cười, tôi chỉ biết bắt chước lão mà cười haha hai tiếng. Sau đó tôi lại phải tiếp tục cười khổ bởi câu nói của Thẩm Lạc. Thẩm Lạc rất tự nhiên, cũng rất chân thật, phát biểu 1 câu cũng được coi như rất thật “Không phải cha, là thúc thúc. Mẹ có phải không?” Đã thế còn dùng đôi mắt cún con vô tội chớp chớp mắt nhìn tôi, thử hỏi tôi có thể nói gì đây. Lão Vương trực tiếp hóa đá.

Thẩm Ngạn mặt đen xì đứng im không nói, mà trên khuôn mặt đen xì đó còn có 1 chút sắc xanh mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Lan Lan vội ôm lấy Thẩm Lạc nói gì đó. Tôi chỉ có thể cười ha ha, cười ha ha, lại tiếp tục cười ha ha, ngoài ra không biết nói gì khác. Cuối cùng người phá vỡ cục diện bế tắc đó lại là Bách Lý Tấn. “A Ngung, không phải cô muốn thổi tò he sau, lão Vương, ông còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau thổi đi.”

Vì thế cho nên lão Vương thổi tò he, tôi chăm chú nhìn ngắm tò he đang được thổi, còn không quên phụ họa thêm vài câu về cách tạo hình. Thẩm Ngạn vẫn đứng im như tượng, cuối cùng khuôn mặt đen như bao công đó được thể hiện vô cùng sống động vô cùng đặc sắc trên con tò he tôi đưa cho Thẩm Ngạn. Thẩm Ngạn cầm con tò he tôi đưa cho, lúc đầu hơi ngạc nhiên, sau bình tĩnh lại: “Nàng tặng cho ta?”

Tôi cảm thấy câu hỏi này của anh là dư thừa, bởi lẽ con tò he thổi hình anh, không tặng cho anh thì tặng cho ai, chẳng lẽ để dành cho tôi ngắm sao, nhưng vẫn vui vẻ trả lời: “Phải, tôi đặc biệt bảo lão Vương thổi hình anh, nhưng do anh cứ giữ 1 bộ mặt lạnh như băng đó nên con tò he thổi ra không được đẹp cho lắm. Nếu lúc này anh cười 1 cái có lẽ sẽ đẹp hơn rồi. Nhưng không sao, dù gì chút nữa cũng ăn vào bụng, anh mau ăn đi.”

Thẩm Ngạn sững sốt, tay run run cầm con tò he, ánh mắt lóe lên điều gì đó, nhưng tiếc là tôi không biết cách đọc suy nghĩ người khác qua ánh mắt nên không biết Thẩm Ngạn đang nghĩ gì nên đành thôi không đoán nữa, lại vui vẻ chạy sang đưa con tò he hình Bách Lý Tấn cho hán.

Thật ra lúc này ngoài việc bảo lão Vương thổi hình Thẩm Lạc, tôi còn bảo lão thổi cả hình: tôi, Lan Lan, Thẩm Ngạn, Bách Lý Tấn. Mỗi người đều có 1 con, tôi thật muốn thử cái cảm giác ăn chính mình sẽ như thế nào?! Thời gian đúng là 1 thứ đáng sợ, nó vận chuyển thật lạ thường. Nếu ta để ý thì sẽ thấy nó trôi qua rất chậm, từng giây từng phút cứ như dài hơn khi ta chờ đợi 1 người trong vô vọng, hoặc ta đang gặp chuyện đau buồn nào đó. Nếu ta không để ý đến thì nó lại trôi qua vùn vụt, có đôi chút ta muốn nó hãy chậm lại, dù chỉ chậm lại 1 chút thôi nhưng nó cứ trôi đi, chẳng hạn như những lúc chúng ta vui vẻ, những khi chúng ta ở bên người chúng ta yêu thương.

Trước đây tôi nghĩ thân tình yêu đã rất biến thái rồi, cứ toàn tạo ra vô số các mối nghiệt duyên, mấy mối tình đau thương, người yêu ta, ta không yêu người, loạn hết cả lên, không ngờ thân thời gian mới là kẻ biến thái nhất, ông rất thích cướp đi những khoảng thời gian vui vẻ của người khác, ông là đang ganh tỵ với tôi. Phải mọi người không nghe lầm. Ông thân thời gian này là ganh tỵ việc tôi đi chơi vui vẻ, cho nên mới đặc biệt làm cho thời gian trôi nhanh kinh khủng, chỉ mới chớp mắt mà ngày hôm nay đã trôi qua.

Nhìn ông mặt trời đang nặng nề lặn xuống, cả bầu trời rực rỡ sắc hồng. Mặc dù trời vẫn chưa tối nhưng người trên đường cũng thưa thớt dần, vài gang hàng quán nhỏ hai bên đường đã dọn, có lẽ họ trở về nhà cho kịp chuẩn bị buổi cơm tối cùng người nhà đi. Mà lúc này có mấy cửa tiệm đóng cửa từ sáng tới giờ, lại bắt đầu mở cửa đón khách, tôi nhìn quanh 1 lượt mấy cửa tiệm vừa mở cửa đó đều có 1 kiểu đặt tên là “Thúy Đình viện”, “Xuân Thu lâu”, “Yên Chi cát”, mấy cái tên thường có chữ “viện, lâu, cát” này là thường dùng để đặt cho những nơi mua vui đi. Tôi liếc nhìn 1 cô nương thân mình mảnh mai như trúc, áo cũng mỏng manh như mây, đang đứng trên lan can lầu hai vẫy khăn lụa đỏ, đá 1 cái mị nhãn với 1 tên công tử đi trên đường, đó không phải là lầu xanh thì là gì? Tôi thật ra rất muốn, rất muốn, rất rất muốn... Trong lòng thầm niệm câu này đến 3000 lần. Rất muốn đến lầu xanh dạo 1 vòng, chỉ là tôi còn chưa bước được nửa bước đến cửa lầu xanh, đã bị Bách Lý Tấn nắm cổ kéo lại: “A Ngung, cô muốn đi đâu? Trời sắp tối rồi, chúng ta mau về thôi.” Cho nên tôi rất ư là thất vọng, cất bước xoay người đi trong vô vọng thất vọng trở về nhà.

Đúng là trời không chiều lòng người. Thời gian vui vẻ của tôi lại kết thúc như thế đó, à mà khoan trước khi kết thúc còn có 1 sự kiện vô cùng cầu huyết sảy ra. Nếu như Đường Thất mà biết loại sự tình này sảy ra trong truyện của tỷ ấy, có lẽ tỷ sẽ phun máu mà chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 11

Sự kiện đó là, trên lúc tôi cúi đầu xoay gót thất thủ về nhà, vô tình đi ngang qua 1 cửa tiệm có tên là “Yên Chi cát”, đột nhiên bị 1 bàn tay nắm giữ bả vai, lúc đầu cứ tưởng là Bách Lý Tấn, nên cũng không mấy để ý dùng tay phẩy tay hất ra. Nhưng bàn tay đó lại tiếp tục đặt lên vai tôi, khiến tôi ngừng phát đầu dây, nhưng cái tên mặc đồ trắng đang đi phía trước tôi không phải Bách Lý Tấn thì còn ai, bên cạnh hẳn chẳng phải là Thẩm Ngạn sau, Lan Lan còn đang ôm Thẩm Lạc đi ngay phía sau họ, vậy cái người đặt tay trên vai tôi là ai đây? Nhưng tôi lập tức biết được, cái tay đó là của ai rồi “Mỹ nhân, tại sao lại đi 1 mình thế này?”

ORZ! Đây chẳng phải là lời thoại kinh điển trong phim truyền hình lúc 8h30 sau. Mà người nói câu thoại kinh điển này chẳng phải là vật hy sinh Giáp hay xuất hiện trong những cảnh anh hùng cứu mỹ nhân trong phim truyền hình sau. Tôi thật không ngờ trong sách của Thất tỷ cũng sẽ xuất hiện cảnh tượng này. Trước đây khi đọc Hoa Tư Dẫn, tôi cảm thấy rất lạ, 1 người xinh đẹp như Quân Phát đi lại trên giang hồ tại sao lại chưa từng bị trêu ghẹo, giờ tôi mới biết không phải không có mà là Thất Tỷ không viết vô mà thôi. Nếu thật sự viết vào những cảnh cầu huyết như thế này thì chẳng phải sẽ làm giảm đi chất lượng cùng tính nghệ thuật, và nhân văn của sách sao? Nhưng không viết không có nghĩa là không có, mà hiện giờ tôi lại được trực tiếp trải nghiệm như thế này quả thật là món quà sinh nhật quá lớn mà tác giả dành cho tôi đi.

Khi tôi nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó còn hơn cả khuôn mặt nhăn nhó của Bách Lý Tấn, tôi sững sờ, rồi lại sững sờ, lập tức lùi về sau 2 bước: “Người muốn gì?” Tôi thật ra biết rất rõ rằng cái tên công tử háo sắc với khuôn mặt cũng được cho là đầy đủ ngũ quan của hắn cùng với bọn thuộc hạ là muốn cái gì, nhưng câu tôi vừa thốt ra đó cũng là lời thoại kinh điển nha, cũng như khi chúng ta chào khi gặp nhau câu đầu tiên chúng ta nói sẽ là “Ăn gì chưa?” mặc dù đó không phải giờ ăn, người kia mặc dù chưa ăn hay ăn rồi cũng sẽ rất tử tế mà đáp lại “Cảm ơn, tôi ăn rồi”, nếu bỏ qua câu nói của tôi thì tiết mục tiếp theo sẽ không thể nào diễn rồi, cũng coi như là tôn trọng tác giả đi.

“Nàng hỏi ta muốn gì? Hahaha, các người nói xem ta muốn gì?” Lời thoại quen thuộc lại vang lên, đám thuộc hạ đi theo tên công tử háo sắc rất phối hợp cười rộ lên. Sau đó, tôi cũng rất phối hợp mà cười rộ lên, bởi lẽ công tử háo sắc bị đánh, mà còn bị đánh cho thành đầu heo. Còn đang ôm đầu nằm dưới đất xin tha thứ “Đại hiệp tha mạng, tiểu nhân không dám nữa, đại hiệp xin tha mạng.”

Thẩm Ngạn lại chẳng để ý đến lời công tử háo sắc nói, đá thêm 1 cước vào người gã “Nếu dám đụng đến người A Ngưng thêm 1 lần nữa, ta sẽ không nương tay.” Tôi choáng, câu nói này thật sự quá kinh điển, trước giờ tôi không hề phủ nhận Thẩm Ngạn là anh hùng, nhưng câu nói kinh điển này của anh trong tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân này thật sự khiến tôi không thể nào tiêu hóa nổi.

Khi cái móng vuốt của gã công tử háo sắc sắp chạm vào tôi, thì tiếng hét của Bách Lý Tấn làm hắn sững lại 1 chút “A Ngưng, cô làm cái gì mà lâu thế... Aaaaa, người là muốn làm gì?” Thẩm Ngạn khi nghe thấy tiếng hét đó cũng xoay người lại nhìn, liền thấy ngay 1 cảnh tượng gã công tử háo sắc túm lấy tay tôi, thì giống như có gió thổi qua, chỉ trong tích tắc anh đã đứng trước mặt tôi đá 1 phát vào người gã công tử háo sắc “A Ngưng, đừng sợ, ở phía sau ta là được.” Nói thật ra tôi chẳng hề sợ chút nào, Tổng Ngưng từng là 1 cô gái tay cầm thương Tử Vi ngang dọc nơi xa trường, mặc dù hiện tại cơ thể cô là do tôi điều khiển có hơi tệ hại 1 chút nhưng để đối phó với 1 tên công tử ăn chơi, suốt ngày đàn điểm rượu chè, yếu như sên đó, với mấy gã tùy tùng đi theo góp vui kia thì vẫn còn đủ sức, nếu đánh không lại tôi bỏ chạy, hoặc hét lên cho Thẩm Ngạn, Bách Lý Tấn đến giúp cũng không muộn. Nhưng hiện giờ được Thẩm Ngạn che chắn phía sau nói thật tôi có chút cảm động. Trong tâm hồn mỗi cô gái dù cho có cứng cỏi như thế nào cũng cần có 1 người bảo vệ. Nên tôi rất an phận đứng im sau lưng để cho Thẩm Ngạn giải quyết từng tên một, đám gia đình lớp bị đánh bất tỉnh, lớp bỏ chạy trốn chết, tên công tử háo sắc thì bị đánh đến mức ba má cũng khó nhận ra, ôm đầu nằm phục trên đất cầu xin tha mạng.

Bách Lý Tấn ở bên chửi loạn lên nào là: “Giữa ban ngày dám cường thường dân nữ”, nào là: “Lũ khốn khiếp các người có mắt như mù”, nào là: “Không có mắt nhìn người”, nào là: “Không muốn sống”. Tôi cũng rất phối hợp cười phụ họa.

Thẩm Ngạn lại chỉ ra tay không nói nhiều, đến khi nói lại quăng ra 1 câu kinh thiên động địa như nói ở trên “Nếu dám đụng đến người A Ngưng thêm 1 lần nữa, ta sẽ không nương tay.”

Gã công tử háo sắc vâng dạ liên tục rồi biến mất như 1 làn khói, bởi lẽ hắn chạy nhanh đến nỗi cát bụi bay mù mịt như khói. Tôi nhìn thấy mà thầm mặc niệm cho gã, Thẩm Ngạn “đã nương tay” mà gã còn như thế, nếu như anh “không nương tay” vậy gã sẽ thành thế nào? Tôi rùng mình không dám nghĩ đến cảnh máu me bê bết đó nữa. Sau sự kiện đó, Thẩm Ngạn trở nên kỳ lạ vô cùng, anh thường nhìn tôi như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, rồi rất hay nhìn Thẩm Lạc thờ dài. Tôi nghĩ anh vẫn là nên giữ bộ mặt sắc của mình thì tốt hơn, chứ nếu anh cứ phiền não thờ dài hoài như thế cũng thật khiến tôi phiền não, có 1 lần tôi lên lút nhìn thấy anh nhìn Thẩm Lạc đang luyện kiếm trên sân thờ dài, đó là 1 bộ kiếm pháp nhập môn đơn giản mà anh vừa dạy cho bé. Thẩm Lạc mặc dù rất ít nói chuyện cùng Thẩm Ngạn, cũng không xem Thẩm Ngạn là cha nhưng không từ chối việc Thẩm Ngạn muốn dạy võ cho mình, trước đây khi tôi hỏi bé tại sao muốn học võ với Thẩm Ngạn. “Học võ có thể rèn luyện sức khỏe, con cũng muốn trở nên mạnh mẽ hơn...” Thẩm Lạc dừng lại 1 chút nhìn tôi rồi lại nhàn nhạt nói tiếp: “Vói lại chẳng phải mẹ muốn con gần gũi thân thiết hơn với Thẩm thúc thúc sau?”

Tôi trực tiếp đứng hình. “Thẩm Ngạn, anh có biết bơi không?” Tôi đi đến dưới tán cây ngô đồng trong sân, rất tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện Thẩm Ngạn, còn tự rót cho mình 1 cốc trà, hộp lấy 1 ngụm. Thẩm Ngạn có vẻ chưa hiểu ý câu hỏi của tôi, tôi liếc nhìn Thẩm Lạc đang tập kiếm ngoài sân, hôm nay trời không nắng gắt, đang trong tiết trời đầu thu mát mẻ. Rất thích hợp cho 1 cuộc dã ngoại. Tôi lại nhìn Thẩm Ngạn hỏi thêm 1 lần nữa: “Anh có biết bơi không?”

“Có!”

Lúc này Thẩm Ngạn mới trả lời, “Vây tốt quá, anh có thể dạy cho Lạc Nhi bơi, sau này rút xuống nước sẽ không sợ chết đuối.”

Người Thẩm Lạc cứng lại, sắc mặt cũng xanh mét, hồi lâu sau mới trả lời “Được!”

Tôi đoán là anh lại nghĩ đến việc ngày đó Thẩm Lạc rơi xuống nước rồi, tôi thật không nghĩ đến chuyện đó, chỉ muốn tạo 1 cơ hội để cha con bọn họ ở gần nhau 1 chút thôi. Con người ta gần gũi nhau nhất, dựa vào nhau nhất, chẳng phải là lúc ở dưới nước sau. 1 người không biết bơi tuyệt đối không bao

giờ bỏ tay ra khỏi người bên cạnh khi ở dưới nước, dù cho người kia có biết hay không biết bơi đi chăng nữa. Vì thế 3 người chúng tôi gồm: tôi, Thẩm Lạc, Thẩm Ngạn đi đến bờ sông ở ngoại ô thành Tứ Phương cắm trại dã ngoại, luôn tiện tập bơi cho Thẩm Lạc. Lần đi này không có Lan Lan, không có Bách Lý Tấn, chỉ có 3 người chúng tôi.

Bởi lẽ mục đích chính của chuyến đi là vùng đất tình cảm cha con bọn họ, nếu như có nhiều người đi cùng, họ sẽ khó có thể thể hiện tấm lòng thân thiết với nhau. Nơi chúng tôi đến cũng không quá xa thành, chỉ đi khoảng nửa canh giờ là tới. Trời xanh mây trắng, gió thổi lay mấy ngọn cỏ lao bên sông, hoa bồ công anh bay lượn theo gió, có vài cánh đập nhẹ lên tóc chúng tôi, dưới chân là cỏ xanh mướt, điểm xuyến màu vàng của mấy bông cúc dại. Chúng tôi đạp cỏ mà đi, chỉ 1 chút bờ sông nước trong veo có thể nhìn thấy sỏi dưới đáy đã hiện ra ngay trước mắt.

Tôi chọn 1 nơi bằng phẳng trên đất, lấy từ trong tay nải mang theo người ra 1 tấm vải dày màu nâu sẫm, trải lên đất, kiểm tra lại hộp thức ăn mà Lan Lan đã chuẩn bị trước cho chúng tôi, xem coi lúc ngồi xe ngựa có bị nảy sóc mà trở nên hỗn loạn không, hoàn hảo nó không bị hư hại gì nhiều, chỉ có 1 ít nước trong canh là bị sánh ra ngoài, kiểm tra xong, tôi xếp gọn gàng lại để 1 bên. Lúc này Thẩm Ngạn cùng Thẩm Lạc đang làm vài động tác khởi động trước khi xuống nước, tôi thở phào nhẹ nhõm, ngắt 1 đóa cúc dại rồi nằm ngửa ra tấm vải ngắm mây.

Lúc đầu khi biết tin sẽ đi ra ngoại ô tập bơi cùng Thẩm Ngạn, Thẩm Lạc chết sống cũng không chịu đi, đó là lần đầu tiên nhìn thấy bé giận dỗi như 1 đứa trẻ như thế, trước giờ lúc nào cũng bày ra bộ mặt ông cụ non làm như ta đây không có gì làm khó được. Nhưng ngày ấy Thẩm Lạc rơi xuống nước đã trở thành chướng ngại tâm lý của bé, bé sợ nước vô cùng, tắm rửa bình thường trong thùng gỗ không sao, nhưng nói như thế nào bé cũng không dám xuống sông hồ, chuyện này tôi biết được do ngày đó trên đường đi đến Trịnh quốc. Trịnh quốc là nơi nhiều núi nhiều sông, phương tiện đi lại chủ yếu là thuyền, ngày đó khi chuẩn bị xuống thuyền, toàn thân Thẩm Lạc run lên, mặt trắng bệch, tôi mới đầu còn tưởng bé bị bệnh, rặn hỏi mãi bé mới run run mà nói: “Mẹ, Lạc Nhi sợ, đi thuyền nếu chẳng may rớt xuống nước thì thế nào? Chúng ta có thể không ngồi thuyền không?”

Tất nhiên là chúng tôi vẫn đi, tôi tất nhiên không muốn con trai mình bị bất cứ chướng ngại tâm lý nào, mà cách để vượt qua nó là phải đối mặt với nó. Tôi ôm bé vào lòng, mặc cho cả người bé run lên bước lên thuyền, luôn miệng trấn an bé: “Lạc Nhi, con không cần sợ hãi, có mẹ ở đây sẽ không có bất cứ chuyện gì, con phải tin tưởng mẹ.”

Hiện giờ hãy để Thẩm Ngạn thể hiện 1 chút trách nhiệm của người làm cha đi, để anh cùng Thẩm Lạc vượt qua nỗi sợ hãi nước đó. Trời xanh mây trắng, gió thổi rì rào, hoa cúc vàng mùa thu nở, bên bờ sông thanh vắng, nhan nhản những âm thanh kỳ lạ như tiếng đập nước, thì ra là có người đang dạy 1 đứa trẻ tập bơi, chỉ có điều 1 lớn 1 nhỏ đó không hề phát ra bất cứ âm thanh nào khác ngoài tiếng đập nước, người dạy rất chuyên tâm, người học tuy có vẻ hơi sợ hãi nhưng lại học rất chuyên tâm không có nửa lời than vãn.

Nhưng người xem bọn họ dạy và học ở bên cạnh lại rất ồn ào. Thịnh thoảng còn quơ loạn tay chân. Thật ra người đứng xem đó muốn làm gì? Hỏi tôi muốn làm gì, tôi là đang khuyên can bọn họ, thật sự cái cảnh tượng trước mắt tôi, thật không thể nào xem tiếp được nữa, bọn họ là đang làm gì, tôi muốn bọn họ thân thiết hơn nên mới bảo bọn họ tập bơi cùng, chứ có phải biểu bọn họ cắm đầu học như thế kia không.

Thẩm Ngạn và Thẩm Lạc ở dưới nước đã hai canh giờ rồi, còn trong tình trạng là bán mạng tập. Tôi không muốn con trai mình sinh bệnh, nhưng nói cách nào nó cũng không chịu lên, còn đáp trả tôi như thế này: “Mẹ, con vẫn khỏe, con muốn học tiếp, mẹ đừng làm phiền con và Thẩm thúc thúc.”

Thẩm Ngạn chẳng những không ngăn cản mà còn phụ họa: “A Ngưng, nằng nặc tâm, ta sẽ biết chừng mực.” Biết chừng mực cái đầu anh, đã ngâm mình dưới nước lâu thế, mặc dù Thẩm Lạc bình thường vẫn hay ngâm nước thuốc mỗi ngày 2 canh giờ, có cơ thể tốt hơn những đứa trẻ khác nhưng hiện tại nếu còn ở dưới nước vận động kịch liệt như thế nữa ngay cả người lớn như anh chưa chắc đã chịu nổi làm sao 1 đứa trẻ có thể chịu nổi.

Vì thế cho nên mới có tình trạng như hiện tại, tôi đứng bên bờ sông, kêu gào khản cổ, còn không quên quơ tay múa chân: “Thẩm Ngạn, Thẩm Lạc, hai người lên ngay cho tôi, nếu không lên tôi... tôi sẽ bỏ mặc các người, mau lên, mau lên đây cho tôi.”

Vì sự ồn ào của tôi, cuối cùng bọn họ cũng chịu khuất phục, sau khi thu xếp mọi thứ chúng tôi trở về thành, khi về đến thành, thì nhà nhà đã lên đèn, bụng tôi đã ghé ừng ực, lúc này chỉ muốn mau chóng chạy về nhà, ăn 1 bữa thật no nê rồi lăn ra mà ngủ thôi. Nhưng trời không chiều lòng người, khi về tới nhà chưa kịp com nước gì đã bị Bách Lý Tấn kéo đi ra 1 góc sân nói chuyện. “Này này, Bách Lý Tấn, có chuyện gì để tôi ăn com xong rồi nói có được không, đói chết tôi rồi.”

Tôi bực bội vùng tay ra khỏi tay Bách Lý Tấn, định đi trở vào nhà, nhưng lại bị hấn giữ lại: “Cô khoan đi đã, nghe tôi nói trước.”

Tôi bĩu môi hừ mũi nhìn hấn “Thôi được rồi, nói đi, mà bộ có gì là quan trọng à?”

Bách Lý Tấn mày xoăn tít lại, có vẻ rất bối rối, bộ dạng của hấn bây giờ rất giống gà mắc tóc “A Ngưng, tôi... tôi sắp phải đi Trần quốc.”

Tôi ngạc nhiên “Sao?”

Bách Lý Tấn áp ứng đáp: “Tôi sắp phải đi Trần quốc rồi, cô... cô có muốn đi cùng không?”

Tôi nghe được liền gật đầu như bâm tôi: “Muốn, muốn chứ, anh đi đâu tôi theo đó.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm: “Tôi không đòi hỏi gì hết, chỉ cần anh cho theo là được rồi.”

Bách Lý Tấn nghe được thì sững người, sau lại đỏ mặt đáp: “Được!” Tôi thật ra không hiểu lý do tại sao lúc đó Bách Lý Tấn lại đỏ mặt, nhưng tôi biết hấn đã đồng ý dẫn bọn tôi theo đến Trần quốc, hấn hiện giờ là nỗi com điện của tôi hấn đi đâu tôi tất nhiên phải theo đến đó rồi. Haha.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12

Trong suốt cuộc hành trình từ Trịnh quốc đến Trần quốc tôi rốt cục cũng tìm hiểu được lý do Bách Lý Tấn đột nhiên đến Trần quốc là gì? Bởi lẽ ngày tôi cùng Thẩm Ngạn và Thẩm Lạc đi cắm trại, có người của gia tộc Công Nghi ở Bối Trung – Trần quốc đến nhà gặp hân, nói là mời hân đến Bối Trung để giúp gia chủ của tộc là Công Nghi Phi điều chế thuốc gì đó. Nghe nói gia tộc Công Nghi ở Bối Trung là 1 gia tộc lâu đời có hơn 700 năm lịch sử, hiện nay lại là gia tộc giàu có nhất ở Trần quốc, mà thường những gia tộc như thế thường có quan hệ dây mơ rễ má với triều đình, hoàng tộc, nhưng đó không phải là điểm mấu chốt, điểm mấu chốt ở đây là gia tộc đó rất giàu, mà hiện tại lại đang cần sự giúp đỡ của Bách Lý Tấn, nên toàn bộ chi phí sinh hoạt đi lại, ăn ngủ nghỉ đều được bọn họ thanh toán. Còn đặc biệt chuẩn bị cho chúng tôi 1 biệt viện có đầy đủ tiện nghi, sơn minh thủy tú, để ở, tôi rất rất hài lòng về việc này. Cái danh hiệu truyền nhân duy nhất của thánh dược Bách Lý Việt của Bách Lý Tấn thật sự không phải chuyện đùa nhì?

Lại nói thêm quả đất thật tròn, khi chúng tôi vừa đặt chân đến Bối Trung, người chúng tôi gặp đầu tiên không phải là người của gia tộc Công Nghi, mà lại là 1 người tôi đã từng quen biết, đó là Quân Vỹ và con hổ Tiểu Hoàng của bọn họ, có điều làm tôi thấy lạ là lần này tôi không thấy Quân Phát đi cùng, tôi nghĩ có lẽ là đã bị Mộ Ngôn câu đi mất rồi, còn việc câu đi đâu thì tôi không rõ, tôi cũng chẳng tò mò mức chạy đến hỏi Quân Vỹ người trong lòng anh đã theo người con trai khác đi đâu mất rồi. Nhưng còn có 1 điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là Bách Lý Tấn vậy mà lại quen biết Quân Vỹ, mà có vẻ còn rất thân thiết nữa là đằng khác, sau khi họ giải thích sơ lược cuộc kỳ ngộ của hai người bọn họ, lại kết hợp thêm lời kể của lão tiên sinh kể chuyện ngày nào, tôi dứt kết được 1 đáp án, người có tin đồn đoạn tụ với Bách Lý Tấn là Quân Vỹ.

Lại thêm nhìn hành vi cử chỉ của bọn họ, tôi thực sự, không thể không nghi ngờ tin đồn đó là sự thật. Chẳng hạn như bây giờ đây. Ngồi trong 1 cái đình trúc hóng mát, nhìn ra ngoài ta có thể thấy được 1 cảnh tượng khiến chúng ta nổi cả da gà. Gió thổi hiu hiu, bên cạnh cái ruộng nước đang chăm chậm quay, tiếng nước chảy róc rách róc rách, có hai bóng người mặc bạch y đang đứng. Gió thổi lay góc áo, 2 người đều có dung mạo đẹp tựa tiên nga, người có dung mạo đẹp hơn thẳng lưng nhìn người có dung mạo kém hơn đang cúi đầu. “Tôi chỉ là thuận tiện đi ngang qua sạp bán trà, thấy có mấy cây ưng ý nên mua vài cây, nghĩ tình cậu cho tôi ngủ nhờ 1 đêm, nên mua cho cậu 1 cây này.”

Người có dung mạo kém hơn nghe được thì mừng rỡ, ngừng phát đầu lên cười nói: “Thật sao? Anh là mua tặng tôi sao?”

Người có dung mạo đẹp hơn có vẻ hơi khó chịu, nhíu mày: “Thật, cậu có lấy hay không?”

Người có dung mạo kém hơn liền chớp lấy cây trà trên tay người kia, miệng rồi rít: “Lấy, lấy chứ, sao lại không lấy. Vỹ Vỹ, cảm ơn anh.”

Phải người có dung mạo đẹp hơn đó là Quân Vỹ, còn người có dung mạo kém hơn đó là... Bách Lý Tấn. AAAAAAAAAA! Thiên lôi giáng sét đánh trúng người tôi đi, đây lại là tình huống gì đây, Quân Vỹ không phải thích Quân Phát sau, sau bây giờ lại có quan hệ mờ ám như vậy với Bách Lý Tấn. Tôi mặc dù không phải quá mặn cảm với loại chuyện này, nhưng tôi từ trước đến giờ vẫn tôn thờ tình yêu nam nữ, loại tình yêu nam nam của đảng Cúc Hoa này tôi khó mà chấp nhận. “A Nưng, cô xem, đây là trà Vỹ Vỹ tặng cho tôi đó nha.”

Trong lúc tiếng lòng tôi đang gào thét thì Bách Lý Tấn đã chạy vào đình trúc đến bên cạnh tôi lúc nào không hay, đã thế còn chìa cho tôi xem 1 cây trà được làm bằng gỗ đào rất tinh xảo, còn khoe khoan là do “Vỹ Vỹ” tặng, khiến tôi nổi lên 1 tầng da gà “Biết rồi, anh được tặng quà nên vui đến vậy sao?”

Bách Lý Tấn rất vui vẻ, thậm chí cười híp cả mắt, gọt cây châm lên ngắm nghía “Đương nhiên.”

Mặc dù tôi vẫn còn khá phiền muộn vì Bách Lý Tấn có sở thích khác người, nhưng mà thôi nếu Bách Lý Tấn vui vẻ là được, anh thích nam hay nữ đã không còn quan trọng, tôi thờ dài, xong lại tiếp lấy cây trà từ tay Bách Lý Tấn: “Mau ngồi xuống, tôi bói toán giúp anh, sẵn tiện giúp anh cài cây trà mới này có được không?”

Bách Lý Tấn gật đầu, rất nhanh ngồi xuống để mặc cho tôi tàn sát bữa bãi trên đầu hân, tôi búi tóc không đẹp, trước khi xuất giá chỉ học sơ qua 1 chút của Lan Lan, định là để búi cho Thẩm Ngạn, nhưng mãi mà không có cơ hội, sau có Thẩm Lạc có lấy bé ra búi vài lần, nhưng bé không cho nữa bảo tôi búi rất xấu, nên đành thôi không búi nữa, giờ búi cho Bách Lý Tấn, tôi cũng chẳng biết nó sẽ ra hình dạng gì, quả nhiên rất xấu. Nhưng không hiểu sao, tôi búi xong hân nhìn ngắm mình dưới hồ nước xong lại không chê bai than vãn gì cả mà còn rất vui vẻ, còn nói sẽ để nguyên như thế để đến dự bữa tiệc mừng tiết Hoài Nguyệt mà Công Nghi gia tổ chức tối nay. Tôi nghĩ có lẽ do cây trà cài trên búi tóc đó là của Quân Vỹ tặng cho đi.

Tối đến, trăng sáng treo cao, sao giăng khắp trời, chúng tôi gồm: tôi, Thẩm Lạc, Lan Lan, Thẩm Ngạn, Bách Lý Tấn, Quân Vỹ, Tiểu Hoàng, được người của Công Nghi gia dẫn đi lên núi đi dự tiệc. Mặc dù Bách Lý Tấn mới là người bọn họ mời nhưng chúng tôi theo Bách Lý Tấn đến Công Nghi gia nên vẫn được xem là khách, được tiếp đãi vô cùng chu đáo. Tiết Hoài Nguyệt nói văn hoa nho nhã là ngắm trăng uống rượu hát ca, nhớ những ngày đã qua vân vân, nhưng thực tế là 1 loại hình thức xã giao hưởng lạc, ca kỹ múa vui, trong yến tiệc mọi người đều có thể trêu đùa hành lạc. Cho nên cái đám con nhà quyền quý trước mặt tôi đây thật đúng là chẳng ra gì, nếu như không phải chính Công Nghi Phi đích thân ra đón, lại luôn có người ở bên cạnh, có lẽ tôi đã sớm bị cái đám háo sắc đó tưởng nhầm là ca kỹ mà trêu đùa.

Sự tình đã diễn ra 1 lần, tôi lại chẳng muốn diễn ra thêm lần nào nữa. Nhưng Bách Lý Tấn hình như không nghĩ thế, hân rất ư là vui vẻ cười đùa cùng với cô ca kỹ kia, đã thế hình như còn cướp mất 1 cây trà trên người Quân Vỹ mà tặng cho cô ta. Khiến Quân Vỹ la ầm lên đuổi hân chạy khắp nơi. Nhìn cứ như 1 đôi thần tiên quyến lữ. Tôi nhìn thấy thế cũng rất tò mò xem quan hệ của họ sau cuộc rượt đuổi đó có tiến triển thêm bước nào hay không, có đến độ dè nhau ra trên cỏ, hay dựa lưng vào cây như trong tiểu thuyết hay viết không? Cho nên cũng len lút đi theo sau, đương nhiên Thẩm Ngạn cũng đi theo cùng. Lan Lan thì ở lại trông chừng Thẩm Lạc. Tôi theo hướng Quân Vỹ đuổi theo Bách Lý Tấn mà đi vào 1 tiểu viện.

Dưới bóng cây tử vi ở lối vào, trong ánh sáng mờ mờ, có thể nhìn thấy bóng dáng 2 người. Những bông hoa tử vi tươi thắm đang đua trong tán lá trên đầu. Họ nói gì đó, chàng trai có vẻ giận dữ quay đầu bỏ đi, nhưng chưa đi được vài bước liền bị 1 chàng trai khác chạy từ đầu đến kéo lại, lúc này tôi mới nhìn rõ thì ra 2 bóng người dưới cây tử vi là Quân Phát và Quân Vỹ, còn người kéo Quân Vỹ lại là Bách Lý Tấn.

Tôi bước men theo con đường nhỏ lát đá xanh đến chỗ bọn họ, lại vô tình nghe được 1 đoạn đối thoại. Quân Phát nói: “Anh tặng trâm cho Bách Lý tiểu đệ sao?”

Bách Lý Tấn gật đầu, tôi không rõ sau Quân Phát lại gọi hắn là tiểu đệ, hắn mà là tiểu đệ của cô vậy tôi khác nào cháu của cô ta. Quân Vỹ không nhìn thấy Bách Lý Tấn gật đầu nói: “Tặng một chiếc, nhưng...” Quân Phát hai tay ôm trán nói: “Bởi vì anh ta đem tặng lại người khác nên anh giận?”

Bách Lý Tấn lại gật đầu, thật là hắn sợ là chưa đủ loạn sau? Quân Vỹ vẫn không nhìn thấy cái gật đầu đó của Bách Lý Tấn: “Tôi rất giận, nhưng...”

Quân Phát kéo ống tay áo Quân Vỹ: “Đoạn thật rồi à?” Quân Vỹ không nói gì nữa, ngẩng đầu về mặt như muốn hỏi gì đó, Bách Lý Tấn ngậy người, bối rối cúi đầu vò vạt áo, mặt lại hơi đỏ: “Phải, đoạn rồi.”

Quân Phát hơi lảo đảo, lùi về phía sau 1 tay bám vào thân cây để khỏi ngã, sau 1 lút vỗ vai Quân Vỹ: “Thôi, đã sớm biết đàn ông viết tiểu thuyết, mười người thì chín người mắc chứng đó, không trách anh, đây là bệnh nghề nghiệp, phong lưu 1 trận, lúc nào huynh bị Quân sư phụ đánh chết, cùng lắm muội chia cho nửa viên giao châu.”

Quân Vỹ nghiêng răng: “Muội nghĩ đi đâu vậy?”

Quân Phát à 1 tiếng: “Nhưng chẳng phải đã đoạn tụ rồi sao?”

Bách Lý Tấn chen vào: “Đoạn tụ ư?” Tay giơ ra chiếc trâm ngọc bích bị gãy về phía Quân Vỹ “Chiếc trâm này bị gãy, tay áo của anh cũng đứt à? Thật là đại cát đại lợi, đại cát đại lợi, không bắt hủ không thành văn, không gãy không thành đôi, ha ha ha.”

Tôi thật sự là bó tay rồi, sớm đã biết Bách Lý Tấn có 1 biệt tài giết người không thấy máu đó là làm cho người ta tức chết, nhưng đến mức độ này thì không thể nào chấp nhận được, cho nên tôi rất hiệp nghĩa, bay lên ngắm chuẩn bộ vị cục hoa của Bách Lý Tấn mà đá 1 cước, khiến hắn lập tức té sấp mặt xuống đất. Khiến Quân Phát và Quân Vỹ há hốc mồm, con hổ Tiểu Hoàng này giờ nằm bên cạnh cũng giật mình nhảy dựng lên. Giờ thì tôi đã hiểu lý do vì sao, suốt 1 thời gian dài ở thành Tứ Phương mọi người lan truyền tin đồn hắn bị đoạn tụ mà hắn lại chẳng mảy mai gì, thì ra hắn ngay cả đoạn tụ cũng không biết. Tôi bó tay.

Sau vài giây tiếp xúc thân mật cùng mặt đất, Bách Lý Tấn lồm cồm bò dậy, hét lên: “A Ngưng, cô điên à?” Cái bộ dạng rụt rè, đỏ mặt của “Bách Lý tiểu đệ” lúc này hoàn toàn biến mất. Hắn cũng lật mặt nhanh quá đi.

Tôi hừ mũi không thèm để ý đến hắn, quay sang chào hỏi cô nhân: “Quân cô nương, đã lâu không gặp.” “Thẩm phu nhân đã lâu không gặp”

Quân Phát đã chào hỏi tôi xong, nhưng Quân Vỹ vẫn chưa hồi phục lại tinh thần. “Hiện tại tôi không còn là Thẩm phu nhân nữa, cứ gọi tôi là Tống Ngưng là được.” Tôi nói xong mới cảm thấy lời lẽ, quên mất là Thẩm Ngạn đang đứng bên cạnh, nhưng lời đã nói ra miệng làm sau có thể rút lại được, đành cười khan hai tiếng lấp liếm. Tôi lại tiếp tục cười khan thêm 2 tiếng. Lúc này Thẩm Ngạn mới lên tiếng: “Quân cô nương đã lâu không gặp.”

Quân Phát cười đến thập phần ngọt ngào khiến lòng tôi nhộn nhào, hệ miễn dịch của tôi rất kém khi đứng trước những mỹ nam mỹ nữ như thế. “Thẩm tướng quân, đã lâu không gặp, tôi cứ nghĩ ngài đã chết trên chiến trường rồi.”

Không hiểu sao câu chào hỏi này lại đầy gai nhọn, có vẻ Quân Phát không mấy thích gì Thẩm Ngạn, nhưng nhìn cô như vậy tôi lại cảm thấy rất vui lòng, cô là đang đứng về phía tôi đây mà. Nhưng có điều hiện giờ Thẩm Ngạn cũng đang có mặt ở đây, như thế cũng không tốt. Tôi đang định giải thích, thì tiếng nói của Thẩm Ngạn vang lên bên cạnh “A Ngưng đã cứu sống tôi.”

Tôi ngạc nhiên quay sang nhìn anh, không nhìn thì thôi vừa nhìn tim tôi liền đập nhanh hơn mấy nhịp, Thẩm Ngạn đang nhìn tôi vô cùng triu mến, anh còn mỉm cười, tôi đã từng thấy bộ dạng này của anh, những lúc anh bên Liễu Thế Thế anh đều có biểu hiện này “Tôi nợ A Ngưng mạng sống của mình.” Anh lại nói tiếp.

“A Ngưng, cô bị bệnh à, sao mặt lại đỏ và nóng thế này, mau mau đưa tay tôi bắt mạch cho.” Bách Lý Tấn kéo lấy tôi, hết sờ trán lại bắt mạch, cũng may có hắn nếu không tôi nghĩ tim tôi đã đập đến nỗi văng ra khỏi lồng ngực rồi. Tôi cố gắng hít thở mạnh để trấn định lại tâm tình, thầm niệm trong lòng 100 lần “Không được suy nghĩ bậy bạ, không được suy nghĩ bậy bạ”.

“Tôi không sao.” Tôi suy nghĩ mãi nghĩ là nên đổi chủ đề, nhưng nghĩ mãi vẫn chẳng ra chủ đề gì “Bách Lý Tấn anh lúc này là làm gì, giết trâm người ta tặng loạn còn làm gãy.” Đành lấy tạm chủ đề này ra mà nói vậy. Bách Lý Tấn sau khi nghe tôi nói thì đỏ mặt, cúi đầu chốc chốc lại liếc nhìn Quân Vỹ, tôi nhìn thấy mà phát lạnh, đành cúi đầu nói nhỏ vào tai hắn: “Bách Lý Tấn, nếu anh thích Quân công tử thì nên tiến tới, Quân công tử sẽ không vì anh làm gãy cây trâm mà ghét anh đâu.” Tôi nghĩ là mình đã nói nhỏ lắm rồi nhưng không ngờ tất cả mọi người ở đó hầu như đều nghe được.

“Tôi không thích Vỹ Vỹ.”

“Tôi không cần hắn thích.”

Hai giọng nói của Bách Lý Tấn, và Quân Vỹ đồng thời vang lên, tôi sửng sốt, liếc nhìn hai bộ mặt nhăn nhó như khổ hoa của hai người “Nhưng Bách Lý Tấn thích huynh nhà, còn rất vui vẻ khi nhận được trâm của Quân công tử tặng, còn đặc biệt cài cây trâm đó đi dự tiệc nữa nha.”

Bách Lý Tấn chết đứng: “Phải, nhưng...” Hắn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, thế là dùng dần bỏ đi mất, tôi nghĩ lại giận lấy nữa đây.

Quân Phát chen vào: “Quân Vỹ anh thật có điểm phúc.” Thế là Quân Vỹ cũng dùng dần đi mất. Tôi liếc mắt nhìn Quân Phát, cô cũng liếc mắt nhìn tôi, hai ánh mắt trao nhau như hiểu ý nên cả hai cùng mỉm cười. Tôi nghĩ hai người là giả bộ giận dỗi bỏ đi để hẹn hò đây mà.

Dưới trời đêm mùa hạ, hoa tử vi dập dờn xung quanh, tôi nghĩ tôi vừa nhìn thấy tiên tử, 1 tiên nữ được kết tinh từ băng tuyết ngàn vạn năm. Khi tôi đang nói vài câu tán gẫu vô nghĩa với Quân Phát, trên con đường lát đá xanh nhỏ, 1 bóng trắng thướt tha đi đến, khuôn mặt cô lạnh lùng giống như không hề quan tâm đến bất cứ việc gì trên thế gian này. Người đến là Công Nghi Huân, nghe nói là chị gái song sinh với gia chủ Công Nghi gia là Công Nghi Phi, cô hình như có chuyện gì đó cần tìm Quân Phát, tôi không phải là người không biết lý lẽ, nên mặc dù rất tò mò về cô gái tên Công Nghi Huân đó nhưng vẫn cáo từ rồi đi trước: “Quân cô nương, nếu có việc, vậy tôi sinh cáo lui trước.”

Quân Phát gật đầu nhìn tôi mỉm cười, sau hình như nhớ đến việc gì đó hơi nhủ mảy, lại cúi đầu nhìn con hổ Tiểu Hoàng đang nằm ngửa bốn chân bên cạnh, sau lại nhìn tôi muốn nói lại thôi, nếu như thế mà tôi còn không nhận ra được là cô muốn gì thì thật uổng công tôi sống 2 đời: “Tôi đang định gọi Bách Lý Tấn và Quân công tử cùng về, hay là sẵn tiện để tôi mang Tiểu Hoàng về giúp cô có được không?”

Quân Phát tất nhiên rất đồng ý với ý kiến này, sau khi cô ngồi xuống nói gì đó với Tiểu Hoàng, nó rất là ngoan ngoãn đi theo tôi, còn tôi thì đành áp chế sự lo sợ mà mang theo nó đi tìm Quân Vỹ và Bách Lý Tấn, càng sớm tìm được cha của Tiểu Hoàng chừng nào tôi càng yên tâm chừng nấy.

“Không cần sợ, có ta ở đây, không có việc gì cả.” Có lẽ hình như Thẩm Ngan đã nghe được tiếng lòng của tôi nên nói lời an ủi, nhưng hiện tại tôi rất sợ cảm giác ở bên cạnh anh như thế này. Nên tôi không trả lời mà lại bước nhanh hơn, tôi nghĩ nên cách xa anh 1 chút thì tốt hơn.

Tôi không thể tiếp tục giả vờ xem anh là bạn như Bách Lý Tấn được nữa rồi. Bách Lý Tấn phải điều phối 1 loại dược liệu gì đó cho Công Nghi gia, mà hình như còn tốn rất nhiều thời gian. Hắn cứ bay đi bay lại giữa biệt viện và Công Nghi gia, có lúc còn ở lại Công Nghi gia mấy ngày không về. Tôi thì nằm ở biệt viện sắp mốc lên rồi, suốt ngày hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại ngắm cảnh. Nhưng con người ta thường hay thay đổi, cảnh dù có đẹp đến đâu thì ngắm nhiều sẽ sinh ra nhàm chán. Trời trong trong, gió thổi mây đùa hoa phật tang dập dờn như sóng, Thẩm Ngan rẽ sóng hoa mà đi, tôi vẫn biết anh cũng rất hay mặc đồ trắng, nhưng đã lâu rồi chưa thấy anh bận lại, hiện giờ anh lại khoác 1 bộ trường phục màu trắng phiêu phiêu trong gió giữa 1 đồng hoa bạc ngàn sắc vàng như thế, tôi nghĩ mắt mình bị mờ đi mất rồi. Tim lại đập nhanh như thế, nếu lúc này có Thẩm Lạc và Lan Lan ở đây thì tôi đã không sợ hãi như thế, nhưng hiện tại không có, nên tôi chỉ có thể chọn biện pháp ngu ngốc nhất... Tôi bỏ trốn.

“A Ngưng!” Tôi giả vờ không nghe thấy, tay chân nhanh chóng trèo qua lan can đình, càng chạy nhanh càng tốt. Nhưng trước giờ trời không chiều lòng người, nhất là 1 người bị ông trời bỏ mặc ném đến thế giới trong sách như tôi. Cho nên khi chân phải tôi đã trèo qua được lan can, chân trái cũng chỉ còn 1 chút nữa thôi là cũng qua được, thì bả vai lại bị nắm chặt.

“Sau nàng lại chạy?” Người tôi run run, nhưng vẫn là miễn cưỡng quay đầu nhìn lại cười khò

“Sao lại chạy, tôi nào có chạy kia chứ, hahaha” Hình như lời nói dối của tôi không được khéo cho lắm, mảy Thẩm Ngan nhủ chặt, kéo tôi ra khỏi lan can đình, đẩy tôi ngồi xuống ghế dựa trên lan can, nhưng anh vẫn chưa chịu buông tay, vẫn giữ nguyên tư thế hai tay vịn vai tôi, khom lưng nhìn tôi chăm chăm, tôi nghĩ tôi và anh gần như thế này thì không ổn, ngay cả mùi trầm hương thoang thoảng trên người anh tôi cũng có thể ngửi thấy rõ ràng, hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt tôi ngửa ngửa.

Tôi nghĩ mặc mình lúc này đã đỏ như mận chín rồi. “Thẩm... Thẩm Ngan... Anh buông tôi ra.”

“Tại sao đạo gần đây nàng cứ lánh mặt ta?”

Thẩm Ngan hình như không nghe thấy lời tôi nói thì phải, anh càng ngày càng áp sát tôi hơn “Haha, anh đùa gì vậy... Tôi trốn tránh anh khi nào!”

“Nàng còn nói dối, vậy lúc này tại sao lại khi nhìn thấy ta lại chạy.” Thẩm Ngan càng bóp chặt bả vai tôi, khiến tôi bị đau, tôi thật sự không dám nhìn vào mắt anh, lúc này đây ánh mắt anh ánh lên 1 cái gì đó, tựa hồ như rất đau đớn, rất cô đơn. Tôi nghĩ có nhiều thứ vẫn nên nói rõ ràng thì tốt hơn.

“Thẩm Ngan, anh không định về Khương quốc sao?” Thẩm Ngan hơi sững người, tay nắm trên bả vai tôi cũng buông lỏng. “Liễu Thê Thê mặc dù đã chết rồi, nhưng Thẩm lão tướng quân, Thẩm lão phu nhân và Thẩm Thanh vẫn còn, họ vẫn đang ở Khương quốc chờ anh, anh không định quay về gặp họ sao?” Thẩm Ngan bỏ tay khỏi vai tôi, đứng thẳng người dậy, tôi lúc này mới cảm thấy lòng nhẹ lại 1 chút, cố gắng hít sâu trấn định lại tâm tình.

“A Ngưng, nàng thật sự muốn ta đi sao?”

Tim tôi như bị thất lại “Haha, chỉ là tôi nghĩ anh...”

Lời chưa nói hết đã bị Thẩm Ngan chặn đứng: “Nàng muốn hay là không muốn?” Giọng anh lạnh băng, lạnh như lòng tôi lúc này

“Muốn!”

“Được! Ta đi.” Thẩm Ngan chỉ bỏ lại mấy chữ ngắn ngủi, rồi phất áo bỏ đi. Tôi cứ như thế ngồi ngẩn người nhìn theo bóng anh, cứ từ từ khuất xa trong biển hoa phật tang ngày hè.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Thẩm Lạc, không biết đã đến bên tôi khi nào, có lẽ bé vừa ngâm nước thuốc xong, tôi cúi đầu nhìn bé “Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Về mặt bé có vẻ lo lắng, hai hàng mày đều xoắn tít cả lại, về mặt này quả thật rất giống Thẩm Ngan, tôi trước giờ luôn tự hào, con trai tôi rất giống mình nhưng tôi đã khinh thường cái gọi là gen di truyền mất rồi. Thẩm Lạc sao lại không giống Thẩm Ngan được nhỉ?

“Tại sao mẹ lại khóc, ai làm mẹ khóc?” Tôi lúc này mới để ý tới lời Thẩm Lạc, đưa tay chạm vào má mình, là 1 mảng ướt át, thì ra tôi khóc, còn khóc vì nguyên do gì thì tôi không rõ, tôi cũng không muốn biết đó là nguyên do gì?

“Mẹ không sao, lúc này cát bay vào mắt thôi.” Tôi kéo Thẩm Lạc ôm vào lòng, “Lạc Nhi có đói không, mẹ đi làm há cảo cho con ăn nhé?”

“Mẹ có biết mẹ nói dối rất tệ không?” Cái tính ông cụ non lại phát tác rồi, thật không đáng yêu chút nào

“Con nói gì thế, mẹ giống như đang nói dối lắm sao?” Tôi bẹo hai má Thẩm Lạc cười nói. “Thẩm thúc thúc đi rồi, trước khi đi còn đến tìm con, nói xin lỗi con vì đã không làm tròn trách nhiệm người cha. Còn nói sau này sẽ không tới làm phiền con và mẹ. Nói rất nhiều, lần đầu con thấy thúc ấy nói nhiều như thế.” Thẩm Lạc nói nhẹ nhàng giống như đang kể 1 câu chuyện cho tôi nghe vậy, nhưng lại khiến lòng tôi thật đau, rất đau

“Lạc Nhi, Thẩm thúc thúc đi rồi, con không phải cũng cao hứng sao, con cũng đâu thích thúc ấy có phải không?”

“Con không ghét!” Tôi hơi ngạc nhiên với câu trả lời này của Thẩm Lạc

“Sao?”

“Mẹ đâu nói con ghét Thẩm thúc thúc, chỉ là không thích thôi, nên thúc ấy đi rồi như thế cũng tốt...” Thẩm Lạc lại ngắt lời tôi, “Con thích Thẩm thúc thúc, con không kêu thúc ấy là phụ thân, bởi vì mẹ không chấp nhận thúc ấy là phụ quân.” Tim tôi nhói lên, như có gì đó đang đâm vào, khiến nó chảy máu. Tình yêu Tống Ngưng dành cho Thẩm Ngạn giống như 1 chiếc cốc sứ. Trong kí ức của tôi, ngày ấy lần đầu gặp Thẩm Ngạn nơi ai Ngọc Lang, tình yêu của cô như chiếc cốc sứ chứa đầy nước sôi 100 độ, cô yêu anh cuồng nhiệt, bị hơi nước trong cốc bốc lên che mờ lý trí, trong mắt cô chỉ có anh. Nhưng nước dù có sôi đến đâu cũng có lúc phải nguội. Ngày tân hôn, Thẩm Ngạn lạnh lùng rời đi, mặc cho Tống Ngưng kêu gọi anh như thế nào, nước trong cốc sứ bị sự lạnh nhạt của Thẩm Ngạn làm nguội dần, nó chỉ còn âm ỉ, cô yêu anh trong âm thầm cam chịu. Trong đêm động phòng trê 9 tháng đó, tay phải Tống Ngưng bị tàn phế, nước trong cốc sứ lạnh đi, cô yêu anh trong đau khổ. Khi tôi tiếp quản cơ thể cô, khi nhìn cảnh Thẩm Lạc nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, khi ngọn lửa trong thủy đình bốc cao lên, nước trong ly bị lửa làm cạn khô. Tôi quyết định rời khỏi Thẩm Ngạn. Nước thì đã cạn nhưng không có nghĩa là hết yêu, cốc sứ mãi mãi tồn tại trong tim tôi. Cho nên ngày đó tôi không thể bỏ mặc anh nơi chiến trường, tôi không thể nhìn anh chết. Tôi không chối cãi là mình yêu Thẩm Ngạn, nhưng tôi thật không có cách nào có thể chấp nhận mình quên đi hết mọi chuyện, đến bên anh. Tôi biết suốt những ngày qua anh ở cạnh tôi chỉ vì anh đã biết người cứu anh là tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 13

Thẩm Ngạn là 1 anh hùng, anh trọng tình nghĩa, có ân tất báo, trước đây khi anh nghĩ Liễu Thê Thê cứu mạng mình, anh đã đem chính bản thân mình ra mà báo đáp. Anh yêu thương cô, bảo vệ cô, hết mực tin tưởng cô, tôi không oán trách, chỉ trách số mệnh tôi và Tống Ngưng không được tốt, chỉ trách giữa tôi và anh có quá nhiều hiểu lầm. Hiện tại anh đã biết rõ mọi chuyện, Liễu Thê Thê cũng đã chết, những tưởng giữa tôi và anh không có bất cứ ngăn trở nào, nhưng tôi không thể tự lừa dối bản thân là anh yêu tôi mà không phải đến với tôi vì ân nghĩa, vì báo đáp. Tôi không cần 1 tình yêu như vậy, nếu 1 nam nhân đến với nữ nhân chỉ vì để báo đáp ân tình, tôi nghĩ nữ nhân đó thật bất hạnh, tôi lại không muốn trở thành nữ nhân bất hạnh đó, tôi trốn tránh anh. Tôi để anh 1 lần nữa rời khỏi cuộc đời mình. Nhưng tôi lại không nghĩ như thế sẽ làm tổn thương đến Thẩm Lạc, trước đây tôi tìm mọi cách để cha con bọn họ ở gần nhau, giờ tôi lại chia cắt hai người bọn họ. Tôi cảm thấy mình rất mâu thuẫn, tôi cảm thấy mình sắp phát điên, mà tôi nghĩ nếu phát điên cũng tốt. Một người điên sẽ luôn vui vẻ, 1 người điên sẽ không đau khổ dằn vặt như tôi hiện giờ.

“A Ngưng, A Ngưng... Cô đang nghĩ cái gì vậy? Cô có nghe tôi nói không?” Bách Lý Tấn lay lay người tôi, mặt hắn đã gấp đến độ đều nhăn hết cả lại, lúc xanh lúc trắng, lúc lại hồng.

“Có.” Thật ra không phải là tôi không nghe hắn nói, chỉ là tâm tình hiện tại của tôi rất nặng không muốn quản chuyện phong hoa tuyết nguyệt của hắn.

“Vậy cô bảo tôi làm sao bây giờ, Vỹ Vỹ nói thích tôi nha, tôi biết tôi đẹp nhưng tôi không thể đáp trả được tình cảm của Vỹ Vỹ, trước giờ tôi chỉ xem Vỹ Vỹ là huynh đệ thôi. A Ngưng, cô bảo tôi phải làm sao mới không làm tổn thương Vỹ Vỹ đây?” Bách Lý Tấn lại tiếp tục huyền thuyên không ngừng.

Chuyện là như thế này, cách đây không lâu, trong 1 buổi sáng đẹp trời, Bách Lý Tấn vô tình gặp được Quân Vỹ và Quân Phát đang nói chuyện nên đi tới, lúc tới gần trong đình chỉ còn lại mình Quân Vỹ, Quân Phát đã rời khỏi đó làm gì đó. Bách Lý Tấn đi đến thì vô tình nghe Quân Vỹ thổ lộ lòng mình: “Cậu luôn nghĩ tôi chỉ nói đùa, nhưng những gì tôi nói đều rất thật lòng, tôi thích cậu lâu như vậy, cậu thật sự không biết hay giả bộ không biết?”

Lúc đó Bách Lý Tấn vô cùng lúng túng, thành thật đáp: “Tôi không biết thật.”

Quân Vỹ nghe tiếng động quay phắt đầu lại do quá vội tay đập vào mép bàn đá, đau đến há miệng, không nói ra lời, Bách Lý Tấn thấy thế thì vội đi đến: “Anh... anh đừng xúc động, tôi... tôi trở về suy nghĩ thêm, được không?”

Quân Vỹ nén đau, khẽ nói: “Cậu...”

Bách Lý Tấn không biết nghĩ cái gì liền bỏ mặc Quân Vỹ mà chạy đi, kết quả giống như hiện giờ mọi người đều thấy, hắn bám riết lấy tôi, hỏi cách giải

thích với Quân Vỹ như thế nào, đến lúc này tôi mới biết thì ra tôi hiểu lầm hấn, hấn không thích Quân Vỹ chỉ xem như huynh đệ thân thiết, còn vui vẻ khi nhận được quà của Quân Vỹ bởi lẽ đó là lần đầu tiên hấn nhận được 1 món quà từ người khác, không phải tôi.

Giờ nhớ lại trước đây khi Bách Lý Tấn nhận được con tò he bằng đường hình hấn, hấn cũng vui vẻ như thế. “Không cần lo lắng, Quân Vỹ không thích anh đâu.”

“Sau có thể, tôi rõ ràng nghe Vỹ Vỹ nói là thích tôi, còn thích từ rất lâu nữa kia mà.” Bách Lý Tấn không mấy là tin tưởng lời tôi cho lắm, tôi nghĩ hấn cũng quá là tự tin vào sức quyến rũ của hấn đi.

“Quân Vỹ không thích anh, người mà anh ta thích là Quân cô nương. Lời tỏ tình đó tôi nghĩ là nói với Quân cô nương, chỉ tiếc cô ta lại đi mất, lại vô tình bị anh nghe thấy, mà sinh ra hiểu lầm thôi.”

“Thật sao?”

Tôi chém đinh chặt sắt gật đầu “Thật”

“Vậy tôi không cần sợ làm tổn thương Vỹ Vỹ rồi.”

Tôi lại gật đầu khẳng định lần nữa: “Không cần sợ, anh cứ giả vờ như không biết gì hết là được, chuyện Quân Vỹ thích Quân cô nương anh cũng đừng nói ra, có biết chưa.”

Bách Lý Tấn thành thật gật đầu. Mọi người tò mò vì sao tôi lại có thể khẳng định lời tỏ tình đó là Quân Vỹ nói với Quân Phát mà không phải Bách Lý Tấn, bởi vì tôi thả tin tưởng Thẩm Ngạn yêu tôi còn hơn tin rằng 1 người như Quân Vỹ lại thích Bách Lý Tấn.

Sau chuyện đó vài ngày tôi lại được Công Nghi gia mời đi dự lễ hội săn thú, nói đúng hơn là tôi chỉ đi theo Bách Lý Tấn. Nghe Quân Phát nói lễ hội săn thú đó là 1 truyền thống có từ rất lâu đời từ thuở lập nghiệp của Công Nghi gia luôn giữ gìn truyền thống đó, để hậu thế từ tôn không chìm đắm trong hưởng lạc mà lãng quên quá khứ gian nan và vàng son tổ tiên gây dựng đại nghiệp từ trên lưng ngựa. Nhưng có thể do truyền đến đời Công Nghi Phi, do tính lười biếng rất nhiều quy cũ của Công Nghi gia được hấn bỏ hết, chỉ giữ lại lễ hội săn thú này nhưng cũng lược bỏ tính chất long trọng, trang nghiêm, biến thành buổi tiệc dã ngoại ăn thịt nướng, uống rượu, thưởng thức nghệ thuật. Cũng từ đó có rất nhiều cặp được kết thân từ lễ hội săn thú này. Tình yêu luôn là chủ đề vĩnh hằng, còn hôn nhân là kết quả của chủ đề vĩnh hằng đó.

Tại buổi tiệc săn thú đó tôi gặp lại Công Nghi Huân, cô gái được làm từ băng tuyết. Cô còn hiến 1 điệu vũ theo lời đề nghị của Quân Vỹ, mà người đánh đàn cho cô múa lại là Công Nghi Phi, tôi cảm thấy Công Nghi Phi hình như không thích vị tỷ tỷ là Công Nghi Huân lắm. Nhưng rồi tôi lại nghĩ chắc lại có ân tình gì ở đây. Theo định luật ánh sáng hào quang nhân vật chính, Quân Phát ở đâu thì ở đó sẽ có 1 bi kịch tình yêu, mà bi kịch tình yêu này cũng hơi quá kịch tính đi, tình yêu giữa chị em sinh đôi. Buổi sớm trên núi không khí phảng phất hơi thu.

Bữa tiệc tổ chức bên chiếc hồ nhỏ sau núi, trên bãi cỏ rộng kê những dãy bàn ghế dài, xung quanh là rừng trúc xanh ngút ngàn. Tiếng đàn dồn dập trong vắt như tiếng suối nguồn trong rừng trúc buổi sớm mai, những ngón tay trắng như tuyết của Công Nghi Huân lộ ra khỏi ống tay áo, màu vàng rom, đôi giày mềm lụa bạch giẫm cỏ như 1 cành hoa tươi duy nhất từ thân hình nở ra, lại bị xiêm áo tha thướt nhẹ nhàng trôi chảy, những động tác có vẻ đẹp vô cùng. Tôi không hiểu lắm về cái gọi là nghệ thuật đàn múa. Nhưng tôi nghĩ chẳng có vũ công múa nào có thể múa đẹp hơn cô, cũng không có nhạc công nào có thể đàn ra được thanh âm tuyệt vời như Công Nghi Phi lúc này. Vũ khúc kết thúc, bốn bề im phăng phắc.

Khuôn mặt trắng như tuyết của Công Nghi Huân ửng hồng, như 1 đoá yên chi nở giữa biển băng, ánh mắt cô ngao ngễ nhìn Công Nghi Phi như không bận tâm, nhưng tay lại nắm chặt giấu trong ống tay áo sau lưng. Tôi càng thêm khẳng định giữa hai người họ có 1 điều gì đó, cái mà người ta gọi là gian tình. Người hầu đến chuyển chiếc bàn thấp trước mặt Công Nghi Phi đi, hấn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô đang nhìn mình, thần sắc dừng đọng cười nhạt: “Vũ khúc thật đặc biệt, trước đây chưa thấy Huân tỷ múa bao giờ.”

Công Nghi Huân vốn yên lặng, không ngờ lại lạnh lùng cất tiếng: “Sao lại chưa thấy bao giờ, họ nói khúc nhạc này ngày trước đệ phò cho tôi, vũ khúc này tôi biên cho riêng đệ”

Rừng trúc vốn tĩnh mịch càng thêm tĩnh mịch, tôi xém chút nữa phun nữa ly trà vừa hợp vào miệng, cổ nén lại con ho không cho phát ra tiếng động, nếu là chị em thật, những lời hai người vừa nói với nhau quả thật là không ổn, Công Nghi Phi cười, cau mày, phu nhân của Công Nghi Phi đang ngồi bên cạnh đứng phắt lên: “Cô!”

Công Nghi Huân hơi nghiêng đầu, chậm rãi nói: “Lẽ nào không phải?”

Có vẻ như hai nữ nhân đó sắp cãi nhau, thì 1 giọng trẻ con ồm ồm vang lên từ bàn tiệc: “Không phải là vũ khúc cô cô soạn, khúc nhạc này chính mẹ dạy cha đàn, vũ khúc này mẹ cũng múa cho cha xem, tối qua mẹ còn múa cho chúng cháu xem, cô cô nói bừa.”

Tôi đoán đứa bé đó là con của Công Nghi Phi và vị phu nhân trẻ tuổi kia, nhưng không biết thật hư vụ việc như thế nào tôi cũng chẳng bận tâm được, mà có muốn cũng chẳng đến lượt tôi, mọi việc hãy để lại cho nhân vật chính là Quân Phát giải quyết, xét cho cùng tôi chỉ là 1 người “chết”, sớm đã không tồn tại trên thế gian này. Vậy cần chi quan tâm quá nhiều đến việc của người khác.

Tôi lơ đãng xoay đầu nhìn ngắm khung cảnh xung quanh, giữa rừng trúc xanh ngút ngàn đó tôi thấp thoáng thấy 1 bóng trắng, nhưng chỉ chớp mắt bóng trắng đó đã không còn. Tôi nghĩ mình bị ảo giác, nên không nghĩ đến nữa. Tôi cũng không biết tiếp theo đó là chuyện gì xảy ra, chỉ nghe tiếng đàn hát lại vang lên. Công Nghi Huân vẫn đứng im ở đó, giống như 1 cây tùng cô đơn, lạc long giữa chốn phồn hoa. Trên mặt hồ lăn tăn ánh vàng phía xa, 1 con cá nhỏ nhảy vọt lên khỏi mặt nước, rồi “bồm” 1 tiếng lại lao xuống, Công Nghi Phi tay cầm ly rượu bằng sứ màu lam ngóảnh mặt nhìn ra, Công Nghi Huân lấy đàn trong tay Quân Phát rồi rời đi. Sau đó buổi tiệc lại trở về quỹ đạo vốn có của nó, người nào ăn thì vẫn cứ ăn, người nào uống thì vẫn cứ uống, ai

chơi thì vẫn chơi, hầu như mọi chuyện xảy ra lúc này chỉ là ảo giác của tôi. Công Nghi Phi cũng vui vẻ nói cười với mọi người như bình thường, cái ánh mắt đau đớn khi dần lúc này hoàn toàn biến mất. Cũng có lẽ tôi nhìn lầm, tôi đã nói tôi không biết đọc suy nghĩ người khác qua ánh mắt, cho nên có thể tôi thật sự nhìn lầm thật.

Vài ngày sau đó, Bách Lý Tấn lại lôi kéo tôi đến tham gia 1 buổi đá bóng, tôi vốn dĩ không muốn đi, nhưng hấn cứ hết lời rồi kéo, lại thêm mấy lời của Lan Lan cùng Thẩm Lạc, rốt cục tôi cũng theo hấn đi. Bách Lý Tấn dạo này thật sự rất phiền, hấn hầu như cứ quanh quẩn bên người tôi suốt, nếu không phải tôi là phái nữ lại ngủ cùng Thẩm Lạc, hấn dám dọn chần gối, đến ngủ cùng tôi lắm ấy chứ. Tôi biết hấn là lo lắng cho tôi nên mới làm như thế, nhưng mà hấn như thế thì thật là phiền. Chơi đá bóng ở đây không khác gì mấy ở hiện đại, người chơi cũng chia làm hai đội đối kháng, đội nào đá bóng vào lưới trước coi như được 1 quả, cuối cùng dựa vào số quả mà phân định thắng thua. Lưới thì được dựng bằng hai cây trúc. Đại đa số người chơi đều là khách của Công Nghi Phi trong lễ hội săn thú. Nghĩ cũng lạ gọi là tổ chức lễ hội săn thú mà chẳng ai vào núi săn thú.

Tôi với Bách Lý Tấn 1 đội, Quân Vỹ với Quân Phát 1 đội, do tôi và Quân Phát là nữ nên các vị nam nhân được coi là văn nhâ kia rất kiên dè chúng tôi, rất sợ làm chúng tôi bị thương, nên nhờ thế mà chiếm được ưu thế. Quân Phát còn biết tận dụng ưu thế đó 1 cách triệt để, hễ mỗi lần người của đội tôi muốn đá bóng vào lưới là cô lại chạy đến chắn trước khung thành, do thế chỉ mới nửa hiệp đầu mà đội của cô đã đá vào liên tiếp mấy quả, dẫn trước tỷ số. Bách Lý Tấn còn bảo tôi đến trấn giữ ở khung thành giống cô ấy, nhưng tôi không chịu, tôi làm sao có thể so được với nhân vật chính, Quân Phát là nhân vật chính trấn giữ ở khung thành còn bị ăn hai quả bóng đá vào người của Bách Lý Tấn, nếu đổi ngược lại là tôi sẽ ăn bao nhiêu quả bóng đá vào người của Quân Vỹ đây. “Anh đi mà trấn giữ, còn nữa anh cứ đá vào người Quân cô nương thế coi chừng Quân Vỹ đánh chết anh.”

Bách Lý Tấn nghe tôi nói thế thì rất chột dạ, cho nên vừa nghĩ giải lao giữa trận liền chạy đến dưới gốc cây nơi Quân Phát và Quân Vỹ ngồi để xin lỗi. Họ nói cười rất vui vẻ, nhưng tình hình là trận bóng vẫn chưa kết thúc mà 3 người của hai đội lại vui vẻ khoác tay nhau nói chuyện như thế nên tôi nghĩ hiệp sau cả 3 khỏi ra sân thi đấu rồi. Đúng như tôi đoán, hiệp sau cả 3 người họ không ra thi đấu, mà không phải bởi lẽ do bị loại, mà là do bây giờ bên người họ còn xuất hiện thêm 2 người, 1 nam 1 nữ, người nam thì tôi biết là Mộ Ngõn hình như tình cảm của anh và Quân Phát phát triển rất tốt, còn người nữ tôi không quen nhưng lại rất đẹp, nhìn cái sắc mặt tươi như hoa nở cười cười nói nói của Bách Lý Tấn là tôi biết ngay.

“Cẩn thận!”

Có vẻ tôi lo nhìn bọn họ đến ngẩn người, mà điều tối kỵ nhất trong trận đá bóng là ngẩn người, cho nên tôi bị bóng đá trúng. Tôi biết cái người đá bóng này là không cố ý, chỉ là vô tình tôi đứng trước tầm đá của anh ta thôi, nhưng anh ta đá bóng có cần dùng toàn lực như thế không chứ? Quả bóng bay thẳng đến chỗ tôi, khi tôi nghe được 2 chữ “Cẩn thận” xoay mặt nhìn lại thì đã quá muộn, bóng đã bay sát đến, mắt tôi mờ đi, quả bóng chẳng chút thương hương tiếc ngọc cứ thế tàn sát khuôn mặt tôi, tôi cảm thấy sống mũi như muốn vỡ ra, hai dòng nước ấm nóng từ từ chảy ra, tôi nghĩ đó là máu đi. Đầu óc tôi trở nên mơ hồ, mắt cũng mờ đi, nên tôi nghĩ mình lại sinh ra ảo giác, trước khi tôi ngã xuống đất trong tiếng hét kinh hãi của Bách Lý Tấn: “A Ngưng!”

Tôi hình như nghe thấy 1 người khác gọi tôi, tôi còn thấy anh chạy đến phía tôi. Nhưng đó chẳng qua chỉ là ảo giác, Thẩm Ngạn đã rời đi được nửa tháng, sao có thể xuất hiện trước mắt tôi lúc này, tôi tự cười chính mình rồi ngất đi trong vô thức. Sau đó, tất nhiên mọi chuyện sau đó tôi không biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Chương 14

Khi tỉnh lại thì trời đã tối hẳn, tôi nghĩ đã là giờ tuất rồi, mũi thì đau, bụng thì đói, trên bàn lại chẳng có miếng điểm tâm nào, Bách Lý Tấn thì không biết đã đi đâu, Lan Lan và Thẩm Lạc còn ở biệt viện dưới chân núi. Tôi lại không muốn làm phiền người của Công Nghi gia, nên tự mình chăm 1 ngọn đèn lòng rồi lẩn mò trong đêm tối đi kiểm phòng bếp, mong là sẽ gặp được ai đó để hỏi đường. Phuong hướng của tôi vốn không tốt, Công Nghi gia lại quá rộng từ chỗ phòng tôi nằm nghĩ thật không biết đi đến phòng bếp như thế nào, chỉ đành dựa vào trực giác đi dọc theo hành lang, tôi đi khoảng chừng 15 phút, vừa quẹo qua 1 khúc cua thì nhìn thấy hai bóng người quen thuộc, tôi lập tức rụt người lui trở về. Tim tôi đập thình thịch, tôi biết nghe lên là 1 điều xấu, nhưng tôi rất muốn nghe xem bọn họ nói gì.

Bách Lý Tấn nói, giọng hấn lạnh lùng chưa từng thấy: “Tại sao anh còn quay lại, không phải đã đi rồi sao còn quay lại làm gì?”

Thẩm Ngạn im lặng 1 lúc lâu, mới lên tiếng: “Ta không yên tâm A Ngưng...”

Bách Lý Tấn không đợi anh nói hết mà đã ngắt lời: “A Ngưng đã có tôi chăm sóc, anh không cần bận tâm”

Thẩm Ngạn nói: “Nhưng ta là phu quân của nàng”

Bách Lý Tấn cơ hồ là hét lên: “Thẩm Ngạn, anh phải nhớ rõ, anh sớm đã không còn là phu quân của cô ấy.”

Thẩm Ngạn không nói, Bách Lý Tấn hình như đã bình tĩnh trở lại, hạ giọng xuống nói: “Anh mau rời khỏi đây trước khi cô ấy tỉnh lại, tôi không muốn A Ngưng thấy anh, cô ấy sẽ đau lòng”

Thẩm Ngạn nghẹn ngào nói: “Ta không thể đi, dù không gặp cô ấy ta cũng không thể đi.”

Bách Lý Tấn hình như đã mất kiểm chế lần nữa: “Thẩm Ngạn anh biết rõ A Ngưng sẽ không thể chấp nhận anh, tại sao anh vẫn cố chấp như vậy, anh lại muốn làm như trước đây sau, đứng từ xa mà nhìn cô ấy à. Anh làm như vậy liệu A Ngưng biết được cô ấy sẽ như thế nào?”

Bách Lý Tấn dừng lại 1 chút, chất giọng lạnh như băng: “Tôi không muốn anh với A Ngưng có bất cứ 1 quan hệ nào nữa, anh hãy trở về Khương quốc của anh đi.”

Bách Lý Tấn rời đi, “Ta yêu nàng, ta yêu A Ngưng, dù như thế nào ta cũng không rời xa cô ấy.”

Thẩm Ngạn ở phía sau nói. Bách Lý Tấn cười khẩy, xoay người lại lạnh giọng nói: “Anh nghĩ sau bao nhiêu đau khổ anh dành cho A Ngưng, anh còn có tư cách yêu cô ấy sau... Thẩm Ngạn, anh không xứng.”

Tôi nghĩ mình đã sai lầm khi nghe lén cuộc nói chuyện này, nếu tôi không nghe được thì tốt biết bao, nếu tôi không bị bóng đá vào mặt, nếu tôi không ngất sùi, nếu tôi không phải do đói bụng mà đi càng, nếu... Tôi sẽ mãi mãi tưởng rằng Thẩm Ngạn đã đi rồi, tôi sẽ không biết anh yêu tôi, sẽ không khó chịu trong lòng, không băn khoăn, không hoài nghi đến mức này. Ánh trăng trên đầu mờ mờ hơi nước tỏa sáng, mấy khóm hoa phật tang cũng mờ mờ ảo ảo đung đưa trong gió, tôi ngã quỵ xuống đất, có lẽ khi tôi ngã xuống tay đã vô tình chạm vào cánh cửa gỗ tạo ra tiếng động.

“A Ngưng...”

Bách Lý Tấn sững sờ nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, tôi kéo lấy tay áo hắn, đem nước mắt nước mũi sớm đã chảy đầy mặt chùi sạch sẽ, cũng thuận tiện dựa vào tay hắn đứng lên

“Bách Lý Tấn, có thể dìu tôi qua đó được không?”

Tất nhiên Bách Lý Tấn biết nơi tôi nói là đâu, hắn ngập ngừng 1 chút, mày cũng đã nhăn lại có thể kẹp chết cả con ruồi rồi, “Anh đừng có nhăn nhó như thế, tôi nhìn không quen chút nào, tôi không sao, tôi chỉ muốn hỏi anh ta chút chuyện thôi?”

Mặc dù tôi nói với Bách Lý Tấn mình không sao, nhưng tôi không sao mới là lạ, những chuyện mà Thẩm Ngạn nói với Bách Lý Tấn lúc này thật khó tin, còn khó tin hơn cả việc sao chó sẽ đâm vào địa cầu, nhưng tôi lại quên mất là sao chó đã từng đâm vào địa cầu khiến khủng long bị tuyệt chủng, nên Thẩm Ngạn ánh mắt đau thương, nhìn tôi rất thâm tình nói ra từng chữ, khiến tôi ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, vì sợ thờ mạnh 1 chút là sẽ tỉnh khỏi giấc mơ.

Thẩm Ngạn nói: “A Ngưng, ta biết ta đã làm sai rất nhiều chuyện, ta không có tư cách để nàng yêu, nhưng ta chỉ muốn ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng, A Ngưng...”

“Dừng, dừng...”

Tôi biết hành động nắm lấy mặt Thẩm Ngạn nhìn qua nhìn lại như thế này là quá sát phong cảnh, nhưng tôi muốn xem trên mặt anh có miếng da giả nào không, tôi thật sự hoài nghi đây không phải là Thẩm Ngạn, mà có người dịch dung thành anh, nếu không sao Thẩm Ngạn có thể nói những lời này. Nhưng tôi lại quên mất đây là thế giới của Thất tỷ không phải thế giới võ hiệp của Kim lão gia tử. Người đứng trước mặt tôi quả thật là Thẩm Ngạn.

“A Ngưng... Nàng là đang xem cái gì?”

Giọng Thẩm Ngạn có hơi ngượng ngập, nhìn khuôn mặt sớm đã đỏ như gấc chín của anh, tôi không nghĩ khuôn mặt Thẩm Ngạn khi thẹn thùng lại đáng yêu đến vậy, tôi bỏ tay ra khỏi mặt anh, cố gắng khắc chế cảm giác muốn cắn vào mặt anh 1 cái, vẫn muốn xác định lại 1 lần nữa:

“Anh là Thẩm Ngạn?”

Thẩm Ngạn sững sờ, ho nhẹ 1 cái, gật đầu.

“Anh nói anh yêu tôi, còn là yêu rất lâu rồi?”

Tôi tiếp tục hỏi, Thẩm Ngạn mặt trầm xuống không nói, nhưng vẫn gật đầu.

“Anh cưới Liễu Thê Thê là vì trách nhiệm?”

Tôi tiếp tục hỏi, Thẩm Ngạn mặt càng âm trầm anh không nói cũng không gật đầu, mắt chỉ đắm đắm nhìn tôi.

“Câu hỏi cuối cùng... Anh nói muốn ở bên tôi, muốn bảo vệ tôi là vì trách nhiệm hay vì tình yêu?”

Tôi nghe giọng mình đã nghẹn ngào khi nói xong những lời cuối, mắt cũng mờ hơi nước, nên tôi cúi đầu không dám nhìn thẳng anh nữa. Nhưng Thẩm Ngạn nào có cho tôi cúi đầu, anh tiến lại gần tôi, bắt tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng lúc này trước mắt tôi chỉ là bóng anh mờ mờ không nhìn rõ, nước mắt sớm đã chảy dài, tôi nghĩ như thế này thật là mất đi hình tượng Tống Ngưng, Tống Ngưng là 1 phụ nữ kiên cường cô không hề nháo cũng không khóc lóc van nài ai cái gì, mà giờ đây tôi lại giọt ngắn giọt dài như thế thì thật không đúng, đang định đưa tay lên lau đi nước mắt, thì Thẩm Ngạn đã giành làm trước. Hai tay anh nâng hai má tôi lên, dùng hai ngón cái lau vệt nước mắt nơi khóe mi giúp tôi:

“A Ngưng... Ta là 1 người không biết ăn nói, những lời ta nói sau đây dù nàng hiểu hay không hiểu ta chỉ nói 1 lần, sau đó ta sẽ dùng cuộc đời ta để chứng minh cho nàng xem.”

Anh dừng lại 1 giây, tim tôi cũng ngừng đập 1 giây:

“Ta yêu nàng dù cho ngày đó nàng có cứu ta hay không, ta vẫn yêu nàng, trước đây ta không hiểu rõ trái tim mình nên mới làm tổn thương nàng, A Ngưng khi nàng ngã bệnh thì ta mới biết được người ta yêu là nàng không phải Thê Thê, trong suốt 2 năm đó ta không hề chạm đến cô ấy. A Ngưng ta vẫn luôn dõi theo nàng, chỉ là nàng không biết, Bách Lý huynh đệ cũng không muốn ta cho nàng biết. Lúc tưởng nàng chết đi ta thật sự đau đớn đến mức nào chính ta cũng không rõ, ta chỉ nghĩ có lẽ tim ta đã mất đi rồi. Quân cô nương ngày ấy cho ta xem lại mọi việc trước đây nàng đã làm cho ta, ta nghĩ ta nên đi tìm nàng để xin tha thứ. Ta đã muốn chết, nàng nghĩ tại sao Tổng Diễn có thể đâm trúng ta, ta chỉ không muốn tránh mà thôi. A Ngưng xin nàng hãy cho ta cơ hội 1 lần nữa có được không?”

Thẩm Ngạn nói anh không biết ăn nói, nhưng tôi nghĩ người ăn nói giỏi nhất trên đời này chính là anh, cho nên tôi hoàn toàn khuất phục, tôi bị anh thuyết phục, chỉ nhớ ngày đó tôi ôm chặt lấy anh, liên tục nói “Được” trong tiếng nấc. Sau này nghĩ lại tôi là bị sắc mê hoặc, lại thêm mấy lời hứa hẹn ngọt ngào mà bị lừa vào tròng, cho nên mới dẫn đến thảm cảnh ngày hôm nay.

Tôi nằm trong vòng ôm của Thẩm Ngạn mà khó chịu, muốn vùng ra nhưng hai tay anh cứ như hai gọng kiềm bằng sắt, không cách nào tách ra được. Thẩm Ngạn thấy tôi động đậy thì tỉnh lại, ôm chặt tôi hơn:

“Nàng lại định chạy đi đâu?”

Anh nói câu này thật ôn hòa còn kèm theo giọng cười khê, nhưng không hiểu sao tôi nghe được thì lạnh cả sống lưng, lập tức nằm im không nhúc nhích:

“Em có muốn đi đâu đâu, chỉ là nóng quá, ha ha nóng quá mà thôi.”

“Nóng? Ta chẳng cảm thấy nóng chút nào.”

Không nóng? Mặc dù đang là mùa thu nhưng ôm ôm ấp ấp như thế này mà không nóng mới lạ, anh là đang lừa ai hả? Trong lòng tôi điểm danh 1 lượt 18 đời tổ tông nhà anh, nhưng nghĩ đi nghĩ lại trong đó cũng dính liú đến tôi và Thẩm Lạc nên đành thôi vậy:

“Thẩm Ngạn, anh buông em ra có được không, em nóng quá.” Tôi kì kèo.

“Nàng gọi ta là gì?” Thẩm Ngạn lại mặc kệ tôi, ôm siết tôi càng chặt hơn, lưng tôi hầu như là dán luôn vào lồng ngực anh vậy :

“Được rồi... Phu quân, chàng có thể bỏ thiếp ra không, thiếp nóng mà đói nữa.”

“Nếu phu nhân đã nói vậy, thì vì phu tất nhiên là chiều theo.”

Phúc hắc, quá phúc hắc, tại sao đến tận bây giờ tôi mới biết Thẩm Ngạn còn có 1 bộ mặt phúc hắc đến như vậy. Anh vừa nói lỏng tay, tôi lập tức vùng ra, ôm lấy quần áo nhanh chóng mặc vào, sau đó chạy nhanh ra ngoài, trước khi đi còn nghe được tiếng cười của anh. Mọi người không cần ngạc nhiên, đến tôi còn ngạc nhiên nữa là, sau cái đêm giải bài tâm sự dưới trăng sáng đó, tôi lại trở về làm thê tử của Thẩm Ngạn, mà ngay sau đó còn thực hiện luôn nghĩa vụ của 1 thê tử với phu quân. Đã thế còn liên tiếp mấy ngày liền, đến tối hôm qua cũng thế, Thẩm Ngạn dẫn vật tôi cả đêm, đến tờ mờ sáng mới chịu buông tha, mặc cho tôi có gào lên kêu anh dừng lại, anh chỉ cười khở nhìn tôi mà nói:

“A Ngưng, xin lỗi, ta không kiềm chế được.”

Sau đó tất nhiên vẫn tiếp tục dày vò tôi. Giờ tôi mới biết dù cho nam nhân nhìn có chính nhân quân tử như thế nào thì bên trong vẫn tồn tại 1 mặt cảm thú. Nhưng mặt cảm thú đó lại khiến cho người ta mất hồn lạc phách. AAAAAA, tôi là đang suy nghĩ cái gì?

“Mẹ, sau mặt mẹ lại lúc trắng lúc đỏ thế này, hay là bị bệnh rồi, có cần con đi gọi Bách Lý thúc thúc không?”

Tôi vội túm lấy Thẩm Lạc kéo lại “Đừng, mẹ không sao, đừng gọi Bách Lý thúc thúc.”

Tôi lúc này không biết nên đối mặt với Bách Lý Tấn như thế nào. Sau đêm đó tôi mơ hồ cảm giác được hình như hấn có ý gì với mình, nhưng tôi với Thẩm Ngạn đã gương vỡ lại lành, tôi cảm thấy rất ngại khi gặp hấn. Nhưng Bách Lý Tấn có vẻ còn khó chịu hơn tôi, cho nên khi biết chuyện tôi quay lại với Thẩm Ngạn thì rời khỏi biệt viện dưới chân núi, hấn nói là đến Công Nghi gia để tiện cho việc nguyên cứu điều chế thuốc. Tôi tất nhiên là không tin lý do đó, nhưng người thì cũng đi rồi, nếu để Thẩm Lạc kêu người gọi về vậy chẳng phải càng khó xử hơn sao?

“A Ngưng, Lạc Nhi”

Thẩm Ngạn đi vào trong đình, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh tôi, còn rất tự nhiên kéo tôi vào lòng, tôi ngượng ngùng, đỏ mặt:

“Chàng... chàng mau buông thiếp ra... Lạc Nhi đang ở đây mà.”

“Ta lại chẳng thấy gì là không ổn?”

Tại sao thái độ của Thẩm Ngạn lại thay đổi 180 độ như thế này, giống như đã thành người khác vậy, có ai có thể nói cho tôi biết không,

“Thất tỷ a, tỷ có thể nói cho ta biết tại sao con tỷ lại thay đổi như vậy không? Trước đây mặt lạnh như băng, sau giờ lại thích động tay động chân như vậy chứ?”

Tôi gào thét trong lòng, nhưng lại không dám nói ra miệng, mặt chắc cũng đã nhăn thành khổ qua rồi.

(Chanh ngọt: Người không cần kêu gào tên Thất tỷ, đây là thế giới của ta, không phải của Đường Thất. Tống Ngưng: người mà là tác giả á, đi chết đi. Grừ... Chanh bị đá bay xa tám ngàn dặm)

“Con không nhìn thấy gì hết.”

Thẩm Lạc nhảy khỏi ghế, bỏ lại 1 câu rồi đi mất, tôi có cảm giác giống như mình bị phản bội vậy, khổ cực nuôi nấng con trai 6 năm, trong khi Thẩm Ngan mới chính thức làm cha Thẩm Lạc 5 ngày, bé lại theo phe anh là sao đây?

“A Ngưng, chúng ta đi Lê quốc đi.”

Tôi ngạc nhiên: “Sao?”

Thẩm Ngan ôm tôi xoay lại, mắt như cười nhìn tôi nói:

“Chúng ta về Lê quốc thăm đại ca của nàng có được không? Nếu Tống Diễn biết nàng còn sống chắc chắn sẽ rất vui, có được không?”

Tôi không biết tại sao anh lại đề nghị đi gặp Tống Diễn đột ngột như vậy, nhưng sau khi đắn đo suy nghĩ, đoàn 4 người gồm: tôi, Thẩm Ngan, Thẩm Lạc, Lan Lan, liền chia tay với Quân Phát, Quân Vỹ, Mộ Ngôn mà rời đi. Bách Lý Tấn vì bận việc chế tạo thuốc mà không thể đi cùng. Ngay cả lúc tiễn chúng tôi cũng không đến. Tôi có hơi thất vọng vì không nhìn thấy Bách Lý Tấn tiễn tôi, dù gì cũng quen biết nhiều năm như thế, nhưng rồi lại nghĩ, hẳn đến tiễn, gặp hẳn tôi phải nói gì đây, chẳng lẽ lại nói: “Bách Lý Tấn, tôi cùng phu quân và con trai về thăm đại ca, anh ở lại mạnh giỏi.” Vừa nghĩ đến đó tôi đã cảm thấy không ổn chút nào.

“Tống Ngưng, cô đi đường bình an.”

Quân Phát vẫy tay mỉm cười với tôi, tôi liền đem cái ý nghĩ điên rồ trong đầu ném ra chín tầng mây, cũng rất vui vẻ vẫy tay lại với cô ấy:

“Quân Phát, cô cũng phải bảo trọng, đừng có mà lo yêu đương nhiều quá mà sinh bệnh đấy nhé.”

Quân Phát làm 1 cái mặt hề với tôi:

“Những lời đó tôi phải nói với cô mới đúng.”

Tôi chưa kịp đáp trả cô thì đã bị Thẩm Ngan kéo vào bên trong xe ngựa,

“Nàng có biết chồm ra ngoài cửa sổ xe ngựa như thế là rất nguy hiểm không?”

Nhìn bộ dạng quan tâm lo lắng đến nhăn hết cả mày của anh lại khiến tôi rất vui vẻ, nép vào lòng anh cọ cọ:

“Biết rồi, sao này thiếp không dám nữa.”

“Hai người có thể dừng hành động nôn mửa đó lại được không. Đang ở trong xe ngựa, con thật không biết phải đi đâu nha.”

Lời này là của Thẩm Lạc, tôi nghe được mà sượng chín người, lập tức tách ra khỏi người Thẩm Ngan:

“Mau, chàng mau ra ngoài đánh xe của chàng đi, đừng có vào trong này.”

Vội vàng đẩy anh ra khỏi khoang xe, anh nhủu mày 1 cái, rồi nhìn tôi bật cười, sau cũng leo trở ra. Tôi liếc nhìn Thẩm Lạc với Lan Lan 1 cái, Thẩm Lạc vẫn bày ra bộ mặt ông cụ non, còn Lan Lan mặt sớm đã đỏ tới tận mang tai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15

Tôi còn nhớ ngày trước khi tôi bước lên xe ngựa rời Lê quốc đi lấy chồng, Tống Diễn đại ca của tôi hai mắt đỏ hoe, mày nhủu chặt, nắm lấy tay tôi nói 1 câu:

“A Ngưng, nếu ở Khương quốc có chuyện gì uất ức, hãy về đây, ca ca sẽ bảo bọc muội. Ca nhất định sẽ cho tên Thẩm Ngan đó 1 trận biết thân nếu hắn dám ức hiếp muội.”

Đại ca không khóc, từ lúc tôi hiểu chuyện đến lúc xuất giá tôi chưa bao giờ thấy anh khóc, anh lúc nào cũng là 1 đại anh hùng trong lòng tôi, kiên cường mạnh mẽ, đôi lúc lại dịu dàng trầm tĩnh, anh bảo bọc tôi, chưa từng để tôi chịu bất kỳ 1 uất ức nào. Tôi nhớ ngày đó khi tôi nói với anh tôi muốn thành thân cùng Thẩm Ngạn, anh không nói gì chỉ nhìn tôi mỉm cười nói:

“A Ngung, hãy đợi ca ca, ca ca nhất định sẽ khiến cho Thẩm Ngạn cười muội.”

Quả nhiên anh làm được, Lê vương phong tôi là Kính Võ công chúa còn gả tôi cho Thẩm Ngạn để minh ước hai nước được vững chắc, nhưng để đổi lại điều đó Tống Diên đã phải quỳ 3 ngày 3 đêm trước tấm điện của Lê vương, chuyện này anh không cho tôi biết, nếu sau này Lan Lan không nói có lẽ vĩnh viễn tôi không biết được. Một anh hùng như Tống Diên, oai hùng cảm thương tung hoành trên chiến trường, chưa từng rơi 1 giọt lệ nào, ấy thế mà cái ngày tôi gặp lại anh trên cánh đồng hoang Thương Lộc, anh cảm thương lao đến chỗ Thẩm Ngạn, anh hét gọi tên tôi

“A Ngung, ca trả thù cho muội.”

Khi mũi thương đâm vào lòng ngực Thẩm Ngạn, đại ca khóc, đó cũng là lần đầu tiên tôi thấy 1 thứ được gọi là nước mắt chảy ra từ khóe mắt anh, dù chỉ 1 giọt nhưng nó theo gió bay đi, bám vào trên mặt tôi, rồi chảy vào khóe miệng, nó mặn chát như còi lòng anh lúc đó. Nhưng trong mắt tôi lúc đó chỉ có Thẩm Ngạn. Tôi không biết cảm giác của tôi lúc này như thế nào, Tống Diên khi gặp tôi sẽ như thế nào. Tôi nghĩ có lẽ là vui sướng đi. Hành trình về Lê quốc diễn ra suôn sẻ vô cùng nếu không nói đến 2 lần gặp phải thổ phi. Tôi cũng rất khó hiểu là từ trước đến giờ đi lại rất nhiều, từ Khương sang Trịnh, lại từ Trịnh sang Trần, chưa từng gặp thổ phi, ấy vậy mà từ Trần sang Lê lại gặp tới 2 lần. An ninh ở Lê quốc kém hơn những quốc gia khác hay phải nói vận rủi của tôi lại đến rồi.

Lại nhắc đến hai lần gặp thổ phi trong chuyến hành trình của chúng tôi, hai lần đám thổ phi đều bị Thẩm Ngạn đánh chạy cho tan tác. Lần đầu tiên gặp thổ phi, lúc đó tôi đang nằm ngủ gà ngủ gật trong xe ngựa thì xe ngựa dừng lại đột ngột, con ngựa hí lên 1 tiếng dài, tôi bị văng khỏi băng ghế trên xe ngựa, khi lồm cồm bò dậy từ trên sàn thì bên ngoài vọng vào tiếng của đại ca cầm đầu đám thổ phi. Cứ tưởng hắn sẽ hét lên giống như trong sách hay viết: “Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu muốn qua phải để lại ngân lượng.” Nào ngờ hắn chỉ nói vồn vện vài chữ: “Muốn sống thì để tiền và nam nhân lại.”

Thì ra đại ca cầm đầu này lại là 1 kẻ đoạn tụ, vừa nhìn thấy vẻ ngoài lạnh lùng đẹp đẽ của Thẩm Ngạn thì chết mê chết mệt, thèm khát Thẩm Ngạn vô cùng, hắn lại là 1 người tham lam, vừa muốn soái ca vừa muốn tiền tài, có đều trong trời đất người tham lam điều không có kết cục tốt, tham quá thì thâm. Đại ca cầm đầu khi mở miệng lần thứ hai:

“Mỹ nhân, hãy theo ta về làm áp trại phu nhân, ta đảm bảo sẽ...”

Chữ “yêu thương nàng” chưa ra khỏi miệng thì hắn đã bị “mỹ nhân” của hắn đá bay đi cách xa 2 trượng, thân va vào cây bất tỉnh nhân sự, đám thổ phi thấy đại ca mình bị đánh bất tỉnh thì la hét như gà con mất mẹ, có 1 tên còn run run chỉ tay về phía bọn tôi nói:

“Các người có ngon thì đừng chạy.”

Sau đó chạy biến theo đám thổ phi kia. Chúng tôi 4 người đều rất tinh táo, tứ chi vẫn còn lành lặn, ngựa cũng không bị dọa chạy mất, nên đương nhiên không ở lại. Sau khi bọn thổ phi đi, chúng tôi cũng đánh xe ngựa đi mất.

Lần thứ 2 gặp thổ phi, lần này có vẻ quy mô hơn lần trước, đám thổ phi không giống lần trước chỉ lựa thưa có mấy tên, mà lần này có đến khoảng 30 tên, tên nào tên nấy bắp tay to như chân đĩnh. Lúc gặp thổ phi tôi vẫn còn rất tinh táo, đang ngồi kể chuyện cho Thẩm Ngạn nghe, còn không quên cầm 1 ít hạt dưa, nên khi xe ngựa dừng lại đột ngột cũng không bị té sắp xuống sàn như lần trước.

Do có kinh nghiệm lần đầu gặp thổ phi, đến lần hai khi xe ngựa dừng đột ngột tôi liền biết là có chuyện xảy ra, lập tức chui ra khỏi xe ngựa, lúc đó Thẩm Ngạn sắp chuẩn bị tuốt kiếm hỏi thăm mấy vị huynh đệ thổ phi kia, nhưng từ nãy đến giờ đám thổ phi chưa nói câu nào nên vẫn chưa thể khẳng định được chúng là thổ phi, nếu tùy tiện ra tay thì hơi vô lý, nên tôi ngăn Thẩm Ngạn lại, còn hướng về mấy vị huynh đệ kia hỏi han:

“Này, mấy vị đại ca, các người là thổ phi à?”

Sau mấy giây im lặng, đám người kia cũng lên tiếng. 1 tên có vẻ hơi ốm hơn so với những tên khác, mặt vàng choẹt, mắt xếch, hàm cá dòn bước lên phía trước 1 bước chỉ tay về phía tôi nói:

“Bớt nhiều lời, bao nhiêu tiền bạc đưa hết ra đây.”

Lúc đó tôi mới khẳng định bọn chúng là thổ phi, nhưng hình như không được chuyên nghiệp cho lắm nên tôi tốt bụng nhắc nhở chúng:

“Này, mấy người thật sự là thổ phi sao? Sao chẳng chuyên nghiệp gì hết vậy, ngay cả câu mở đầu của thổ phi mà cũng không biết, vậy mà còn đòi làm thổ phi.”

Tên mặt vàng choẹt đó hơi sững người 1 chút, quay sang nhìn 1 tên cao to râu rậm đứng giữa đám người kia như muốn hỏi gì đó, sau khi thấy tên râu rậm gật đầu, tên mặt vàng choẹt lại xoay lại lần tiếng hỏi:

“Câu mở đầu của thổ phi là gì?”

Tôi tất nhiên rất sẵn lòng nói cho hắn biết, ho khụ 1 tiếng, háng giọng nói: “Đường này là do ta mở, cây này là do ta trồng, muốn qua lại phải để lại lộ phí.”

Đám thổ phi nghe được thì bàn tán xôn xao 1 lúc, như đã thống nhất ý kiến, tên râu rậm cất cái giọng ồm ồm như vịt đực lên nói: “Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn qua lại phải để lại lộ phí.” Hắn dừng lại 1 chút, nhìn tôi cười khà 1 cái nói tiếp:

“Nàng cũng phải ở lại, ta thấy nàng rất có tố chất làm áp trại phu nhân của Hắc Miêu ta.”

Thì ra cái tên to con râu rậm đó tên là Hắc Miêu, là trại chủ của Hắc Miêu trại, hắn thế mà lại nhắm trúng tôi. Tôi đã từng nói người tham lam thường không có kết cục tốt. Tất nhiên kết cục của tên Hắc Miêu kia không được tốt cho lắm, ngay cả đám thổ phi đàn em của hắn ta cũng thế.

Sau khi hắn nói dứt lời, Thẩm Ngạn đã cảm kích phi người lao đi, lúc đó tôi mới biết cái gọi là khinh công đích thật. Thẩm Ngạn đánh cho đám thổ phi tôi bồi hoa lá hẹ, nhất là Hắc Miêu, nếu không phải tôi ngăn anh lại có lẽ Hắc Miêu đã chết mất rồi. Sau bao nhiêu bôn ba cực khổ, hết lên thuyền lại lên xe, tôi về tới Lê Quốc vào 1 ngày mưa phùn rơi lất phất. Tôi dựa theo trí nhớ còn sót lại tìm đến tướng quân phủ của Tống Diên. Sau nhiều năm như thế tôi thật sự không biết phải đối mặt với Tống Diên ra sao, nên cứ đứng ngập ngừng nơi cửa phủ mà không dám bước vào.

Thẩm Lạc lúc ấy níu lấy tay tôi mỉm cười nói: “Mẹ, chúng ta mau vào thăm cữu cữu thôi.”

Nhờ sự trấn an của Thẩm Lạc, tôi mới lấy lại tinh thần, đi đến nhờ gia nhân thông báo. Nhưng đúng là người của tướng quân phủ có khác, mắt thường mọc trên đỉnh đầu, chúng chẳng xem tôi ra gì làm tôi phải tốn 2 thỏi bạc để nhờ chúng vào thông báo giúp tôi. Tôi lại không thể tự xưng mình là Tống Ngưng, nên đành xưng là Lan Lan, mong là đại ca vẫn còn nhớ Lan Lan là người hầu thân cận của tôi, đã cùng tôi xuất giá. Nhiều năm như thế, người hầu trong phủ cũng đổi mấy lượt rồi, gia đình gác cửa lúc này cũng chẳng nhận ra tôi, ấy vậy mà Tống Diên vẫn còn nhớ đến Lan Lan, cô hầu gái nhỏ khi rời khỏi Tống phủ có lẽ cũng chỉ mới 14 tuổi, mà cũng không biết chừng lúc đó giữa Lan Lan và Tống Diên có gian tình khó nói với nhau, nhưng vì tôi mà đành chia cắt cho nên mới nhớ nhung lâu đến thế. Nhưng mặc kệ là vì lý do gì mà Tống Diên còn nhớ Lan Lan, chỉ biết điều đó hiện giờ đối với tôi là 1 điều rất tốt.

Sau khi gia đình vào trong báo tin, chỉ khoảng 30 phút sau, Tống Diên đã ra tới. Khi anh nhìn thấy tôi, đầu tiên là ngạc nhiên, sau lại kích động, mặc cho ánh mắt ngạc nhiên của hai gia đình gác cửa lúc này, và ánh mắt tò mò của mấy người đi đường. Anh lao đến như 1 con gió, ôm chầm lấy tôi:

“A Ngưng, muội còn sống, ta biết mà, ta biết muội nhất định còn sống mà.”

Hình ảnh khi tôi gặp lại Tống Diên tôi đã tượng tượng rất nhiều lần, tôi nghĩ sẽ rất vui vẻ, sẽ tràn ngập tiếng cười, nhưng tôi lại không ngờ nó chỉ toàn nước mắt. Những giọt nước mắt hạnh phúc chợt vỡ tan, trào ra từ khóe mắt, chảy dài xuống má, trượt vào khóe môi, tôi nghĩ nó sẽ mặn chát nhưng không ngờ nó lại ngọt, ngọt như còi lòng tôi. Có nhiều thứ trên đời, khi mất đi ta mới biết quý trọng như tình yêu. Có nhiều thứ dù cho thời gian có trôi qua bao lâu, nó vẫn luôn tồn tại như tình thân. Tống Diên rất vui mừng vì sự “sống lại” của tôi, nhưng lại khó chịu với sự “sống lại” của Thẩm Ngạn. Nếu không phải tôi cùng vị tẩu tẩu lần đầu gặp mặt hết sức ngăn cản có lẽ tại Tống phủ đã xảy ra án mạng. Tẩu tẩu của tôi – vợ Tống Diên là 1 phụ nữ thân hình trái ngược với tính cách, tẩu ấy thân người nhỏ nhắn, nhìn có vẻ nhu nhược yếu đuối, chỉ cần gió thổi mạnh 1 chút là có thể thổi bay, nhưng tính cách lại ương bướng cương nghị, còn có chút gọi là hung dữ, nếu có người phật ý tẩu ấy, tẩu ấy có thể cầm gậy rượt đánh tên kia qua 3 con đường, là loại phụ nữ mọi người vẫn thường gọi là “sư tử hà đông”.

Lúc nhìn thấy tẩu tẩu, tôi có hơi tiếc nuối cho Lan Lan. Nhưng tôi cũng rất thích tính cách này của tẩu tẩu, thường những người như thế lại là những người thật tình, không có tâm cơ, với lại tôi rất tin tưởng vào khả năng chọn vợ của Tống Diên. Đại ca tôi ở thế giới này cũng được coi là anh hùng hào kiệt, mà vị anh hùng hào kiệt này lại đặc biệt “sợ vợ” theo cách nói của người Lê Quốc, bởi lẽ anh sau khi cưới tẩu tẩu chưa từng 1 lần đến kỹ viện ăn chơi, cũng không nạp thiếp.

Tôi nghe thế thì không cho là đúng, Tống Diên trước đây cũng chưa từng đến kỹ viện, còn việc không nạp thiếp bởi lẽ anh yêu tẩu tẩu. Ở cái thời đại này anh nạp thiếp, tôi nạp thiếp, người người nạp thiếp, đó gọi là xu thế thời đại. Còn ngược lại thì sẽ bị cho là khác người, là sợ vợ. Còn cô vợ nào có chồng không chơi bởi trác tán, không 4 vợ 5 nàng hầu thì bị liệt vào tội danh “đồ kỹ” trong thất suất, bị gọi là sư tử hà đông. Tôi nghĩ đến mà thấy buồn cười. Theo quan niệm của tôi, trong tình yêu cần sự chung thủy, 1 vợ 1 chồng, chứ không có chuyện chồng thì có thể có nhiều vợ, còn cô vợ lại phải vô ngồi ở phòng mong ngóng bóng dáng chồng. Có lẽ sau nhiều năm sống ở hiện đại, ý nghĩ đó đã thâm căn cố đế vào đầu tôi, lại thêm chuyện trước đây với Thẩm Ngạn càng khiến tôi phản cảm với “xu hướng thời đại” này.

Cho nên 1 lần dùng cơm trong tửu lâu, tôi đã đánh người. Hôm đó, Tống Diên đặt 1 bàn tiệc lớn ở 1 gian phòng riêng trong tửu lâu lớn nhất thành đài tôi và Thẩm Lạc, với lý do:

“Tiệc này không thể thiếu, đã nhiều năm như vậy mới gặp lại muội, còn có Lạc Nhi nữa, nếu chỉ ăn ở nhà thì quá đơn giản, không được.”

Cho nên tôi cũng rất vui vẻ đi dự tiệc, thành viên tham gia buổi tiệc ngày hôm đó gồm có tôi, Thẩm Lạc, Thẩm Ngạn, Tống Diên, tẩu tẩu Lư An Hảo và Lan Lan. Khi buổi tiệc được giữa chừng, đồ ăn cũng ăn được hơn phân nửa thì tiếng cười nói từ căn phòng kế bên vang lên. Tên công tử bên phòng bên nói:

“Tống Diên kia thật ra cũng chỉ có thế, bình thường tóa ra hết mực chung tình với vợ, vậy mà hôm trước lại ôm ấp áp áp 1 cô nương trước cửa phủ vào ban ngày ban mặt, mọi người nói thử xem có khi nào chẳng bao lâu Tống Diên sẽ nạp cô nương đó làm thiếp không?”

1 tên khác lên tiếng: “Có thật không vậy, Tống Diên không sợ con sư tử hà đông nhà hắn cầm dao chém sao?”

Mấy tên khác nghe thế thì cười rộ lên, 1 tên khác lại nói: “Ai thì không dám, Lư An Hảo thì dám lắm đấy.”

Tôi nghe đến đây thì không nghe được nữa. Tôi nghĩ nếu tôi không ra tay thì tẩu tẩu tôi cũng ra tay trước. Tôi vỗ bàn 1 cái đứng lên, cái vỗ bàn đó hơi mạnh nên khiến tay hơi đau 1 chút, nhưng tôi không quan tâm, sau khi vỗ bàn, tôi cũng chẳng thèm đi ra cửa để đến phòng kế bên, mà là trực tiếp cầm ghế đập nát cái vách ngăn được làm bằng cây và dán giấy.

Khi tôi phá vách chui qua, mấy tên công tử ăn chơi kẻ bên mặt biển sắc, có tên còn hết hồn té từ trên ghế xuống đất, miệng ấp úng nói: “Chuyện gì thế này?”

Tôi nhìn thấy thế thì rất thỏa lòng, nhưng tôi lại quên đề ý đến 1 tên trong số đó mặt không đổi sắc, nhìn thấy cảnh tôi hùng hổ như thế không ngạc nhiên mà còn thông thả thưởng rượu, lâu lâu còn mỉm cười rất khảnh. Đó là rắc rối về sau của tôi.

Tôi lúc đó hùng hồn hét lên với mấy gã công tử ăn chơi rằng: “Các người nói xấu người khác có hỏi qua ta chưa hả? Ta chỉ nói 1 lần, kẻ nào dám nói xấu sau lưng Tổng Diễn cùng phu nhân của anh, ta gặp 1 lần đánh 1 lần, gặp 2 lần đánh 2 lần, đánh cho thành đầu heo luôn.”

Bọn công tử nghe tôi tuyên bố hùng hồn như thế thì biến sắc, nhao nhao lên: “Người là ai hả? Có biết bọn ta là ai không?” Tôi đương nhiên chẳng biết cái đám ăn xong ở không, không có việc gì làm lại đi nói xấu người khác đó là ai nên đành thú nhận: “Ta cóc cần biết bọn mọi rợ các người là ai, ta chỉ biết 1 hồi nữa đây các người sẽ mặt nở hoa mà cầu xin ta tha thứ.”

Tôi tự tin đến thế không phải bởi tôi võ nghệ cao siêu gì mà là lúc đó tôi có 2 bảo kê vô địch thiên hạ là Thẩm Ngạn và Tổng Diễn, bởi lẽ hai người bọn họ sẽ chẳng ngồi yên để tôi bị người ta đánh, cho nên tôi mới có gan làm càn như thế. Quả nhiên tôi đoán không sai, khi đám người đó xông lên muốn bắt lấy tôi thì Thẩm Ngạn ra tay, Tổng Diễn ra tay, tẩu tẩu Lư An Hảo của tôi cũng góp vui, tôi đứng bên cũng thêm vài đấm, đá vài đá. Cuối cùng bọn chúng quả nhiên mặt nở hoa, cúi đầu cầu xin tha mạng. Lúc đó tôi cũng mới biết được đám này đều là con của quan lại trong triều, có 1 số còn làm mấy chức quan nhỏ như con thỏ chủ yếu làm cho có trong triều, có chút hiềm khích với Tổng Diễn, hôm đó lại là ngày hợp mặt của bọn chúng, chỉ xui cho chúng, hôm đó bọn tôi lại ngồi ăn ngay bên cạnh. Tôi nghĩ đánh thì cũng đánh rồi, giờ có nói gì thì cái hiềm khích giữa bọn chúng với đại ca Tổng Diễn vẫn có, vậy nên quyết định làm thì làm cho tới luôn.

Tôi ngồi trên ghế đạp chân lên lưng 1 tên có vẻ như là tên đầu sỏ gây chuyện, giọng dưng dưng nói: “Các người có biết ta là ai hay không?”

Tên đầu sỏ đó cả người run bắn lên, ấp úng nói: “Không... không... không biết.”

Tôi hét lên hú dọa: “Không biết? Ngay cả ta là ai mà cũng không biết, các người muốn chết?”

Đám công tử ăn chơi người càng thêm run, có 1 tên còn sợ quá mà ngất đi, hôn mê bất tỉnh. Tên đầu sỏ lại run run nói: “Xin... xin hỏi, nữ hiệp là...?”

Cái danh hiệu nữ hiệp này thật ra nghe rất êm tai, 1 bạch y hiệp nữ, tay cầm trường kiếm, tóc dài bay bay trong gió, tung hoành trên giang hồ từng là 1 thời mộng tưởng của tôi. Nhưng sao này thấy kém thực tế nên đành bỏ lỡ, sao xuyên không đến đây, cũng từng nghĩ đến nhưng lại vướn vào rất nhiều chuyện nên quên mất luôn. Giờ nghe tên công tử ăn chơi này nói, tôi rất vui vẻ nên cũng hòa nhã hơn với hắn, tôi bỏ chân khỏi người hắn, vui vẻ nói: “Nữ hiệp ta đây, là đỉnh đỉnh đại danh, đánh đâu thắng đó, thiên hạ vô song, tài mạo song toàn, người gặp người mê, hoa gặp hoa héo, Độc Cô Cầu Bại.”

Trong gian phòng đột nhiên không khí trở nên im ắng 1 cách lạ thường, sau vài giây trầm mặc, 1 tiếng “phụt” như tiếng cười vang lên. Sau đó, sau đó nữa, tôi gặp rắc rối, mà phải nói là 1 rắc rối vô cùng lớn. Nghĩ đến thì tôi lại thấy hối hận vì sao mình lại về Lê quốc, vì sao ngày đó mình lại mạnh động, tại sao ngày đó mình không để ý thấy hắn ta. Người tôi nói chính là thất hoàng tử của Lê Vương, nay đã được phong là An Hải Hầu, cũng chính là 1 người quen cũ của Tổng Ngưng – Lý Nhạc.

Đáng lý theo tôi nhớ thì Tổng Ngưng chỉ gặp hắn có 2 lần trong tiệc mừng công của Tổng Diễn và đại thọ 50 tuổi của Lê vương, sau đó hầu như không gặp mặt, ấy vậy mà đã lâu như thế hắn lại vẫn nhớ rõ tôi, đã thế còn vô tình chứng kiến 1 màn tôi hành hung người khác. Còn may mắn hơn nữa là, đáng lý hắn được phong hầu phải ở vùng đất gần biển mà hắn được phong, hôm đó hắn lại vô tình rời đất phong trở về kinh thành sau nhiều năm. Tôi quả thật rất có “vận may” được diện kiến hắn. Còn về lý do tại sao tôi lại nói hắn là rắc rối lớn của tôi thì điều này tôi phải đi hỏi Lý Nhạc, rõ ràng tôi với hắn không thân cũng chẳng quen biết gì mấy, nhưng lần gặp lại sau nhiều năm này hắn lại xem tôi như hồng nhan tri kỷ, còn nói đáng lý tôi xem chút nữa là phu nhân của hắn, chỉ vì ngày ấy Tổng Diễn quý 3 ngày 3 đêm ngoài tầm điện của Lê vương nên Lê vương bắt buộc phải ưng thuận chấp nhận của anh, gả tôi sang nước Lê, còn hắn vì đại sự nên đành gác lại cái gọi là tình riêng, nuốt lệ vào lòng để tôi thành hôn cùng nam nhân khác.

Khi tôi nghe đến đây thì quả thật đầu choáng mắt hoa, cái số đào hoa của tôi cứ tưởng đã là cây vạn tuế già, không ngờ cũng có ngày nở hoa, còn 1 lúc nở liền mấy đóa sen tịnh đế. Thử hỏi tôi làm sao mà tiếp thu cho nổi, đại nảo tôi lúc đó hoạt động hết công suất, cố gắng phân tích xem những lời Lý Nhạc nói là có bao nhiêu phần thật lòng, bao nhiêu phần giả dối. Những tia nắng yếu ớt cuối ngày trải 1 lớp mỏng trên mặt hồ, trong ngôi thủy đình, gió thổi lay tấm rèm trúc mang theo vài cánh hoa lê trắng rơi rụng, tạo thành 1 lớp mỏng trên đất. Mái tóc đen mượt của Lý Nhạc bị gió thổi tung, bay bay trong gió, có vài sợi vướng vào trên mí mắt, hắn đưa tay gạt đi, bàn tay hắn vừa dài vừa thon, có lẽ do nhiều năm ở biển, trên người Lý Nhạc lúc nào cũng có vị mặn mặn của biển. Hắn đứng trước đầu gió, gió mang hương vị biển tươi mát trên người hắn lan tỏa khắp nơi.

Tôi nín thở, cố gắng kềm chế cảm xúc nói ra những lời đã dự tính trong đầu: “Tôi đã có chồng”

Hắn chỉ đáp lại 1 câu gọn nhẹ: “Ta biết!”

Tôi nói tiếp: “Tôi còn có 1 đứa con.”

Hắn nói: “Ta biết!”

Tôi lại nói tiếp: “Tôi đã chết.”

Hắn mở to mắt nhìn tôi: “Nàng không chết, chẳng phải nàng vẫn sống đấy thôi.”

Hắn hình như vẫn chưa hiểu vấn đề, tôi tiếp tục giảng giải: “Tôi có chồng, còn có con, trên danh nghĩa tôi lại là người đã chết, 1 hầu gia như anh sao lại

để ý đến tôi cơ chứ, anh không thể nào thích tôi được, nếu thế chỉ còn cách làm người tình trong bóng tối của tôi mà thôi? Ha ha, anh nghĩ xem như vậy sao có thể đúng không?”

Ngày ấy, đáng lý ra tôi không nên nhận lời gặp mặt Lý Nhạc, bởi vì có nguyên nhân nên mới dẫn đến kết quả, khi tôi nói ra câu ấy với mục đích làm cho Lý Nhạc nản lòng thoái chí nào ngờ hắn lại đứng đưng đáp lại 1 câu: “Được!”

Lúc đầu tôi không hiểu chữ được của hắn là có nghĩa gì, đến sau này tôi mới hiểu. Nhưng đến lúc hiểu thì đã quá muộn rồi. Tôi chưa từng hoài nghi về dung mạo của mình, nhưng có đánh chết tôi cũng không tin Lý Nhạc chỉ mới gặp nhau 2 lần, nếu tính luôn lần ở tù lâu là 3 lần mà hắn lại có thể nặng tình nặng nghĩa với tôi như thế, còn bất chấp việc tôi đã có chồng con. Thông qua Tống Diên tôi biết Lý Nhạc không phải là người bình thường, tuy không hiểu rõ về việc triều chính cũng như nắm rõ tình hình chính trị Lê quốc bây giờ, chỉ là dựa vào việc Lý Nhạc 1 người thông minh sắc sảo phải nói là có tài lại tự nguyện đến vùng đất phong xa xôi, quanh năm chỉ có cát vàng và biển cả, thì đã biết hắn là người tầm cỡ cực cao. Cũng không loại trừ trường hợp hắn không ham mê quyền lực tự nguyện đi khỏi kinh thành rồi xa chốn thị phi, vậy có gì hắn lại trở lại, hắn là có nguyên do đi. Việc hắn bề ngoài tỏ vẻ chung tình với tôi như thế trong đó hắn là có liên quan đến 1 âm mưu nào đó, mà trong đó tôi có 1 phần giá trị gì đó với Lý Nhạc. Nhưng tôi nghĩ mãi không ra tôi thì có giá trị gì để cho hắn lợi dụng. Nếu có chăng nữa là lúc tôi còn là Tống Ngưng 7 năm trước, hắn có thể lôi kéo được thế lực của Tống Diên. Nhưng 1 khi tôi đã già đi, hiện tại cũng đã “chết” thì còn giá trị nào với hắn cơ chứ.

Tôi đem nỗi bất an này nói cho Thẩm Ngạn nghe, anh ôn nhu hôn nhẹ lên trán tôi: “Không cần phải sợ, có ta ở đây, ta sẽ không để cho bất kỳ ai tổn hại đến nàng.”

Tôi dựa vào lòng Thẩm Ngạn chìm vào giấc ngủ, nhưng tâm thì vẫn cứ lo lắng bồn chồn không yên. Sau cái ngày gặp riêng Lý Nhạc, hắn cũng không đến tìm tôi, chỉ sai người đến Tống Phủ tặng chút đồ, tất nhiên đều bị tẩu tẩu tôi từ chối, đuổi về hết. Nói thật ra tôi hơi tiếc, vì đa phần số lễ vật mà Lý Nhạc sai người mang đến đều là trân châu Nam Hải, dạ minh châu Bắc Hải viên nào viên nấy to bằng trắng bò câu. Phi thúy mã não đều có, tơ lụa gấm vóc nhiều vô cùng. Khiến tôi nhìn thấy mà mắt phát sáng, có điều tiếc thì tiếc, nhưng vẫn là không thể nhận, có nhiều thứ vẫn nên vạch ranh giới rõ ràng. Với loại người như Lý Nhạc càng rõ ràng càng tốt, tôi không muốn Thẩm Ngạn có bất cứ hiểu lầm nào với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 16

“Đã nói không được mang mấy thứ rác rưởi này đến nữa, các người không hiểu tiếng người sau, về nói với chủ nhân các người mấy thứ này Tống phủ không thiếu. Đừng làm việc vô nghĩa.”

Tẩu tẩu Lưu An Hảo cầm gậy trúc đánh đuổi đám người của Lý Nhạc mang lễ vật đến, tôi đứng bên nhìn mà thở dài, cái tên Lý Nhạc này quả nhiên không tầm thường, chai mặt chưa từng thấy, đã liên tiếp 10 ngày rồi, ngày nào cũng đưa lễ đến, mà lễ vật ngày nào cũng khác nhau, hắn là đang khoe khoang nhà hắn giàu hay sao?

“Cái bọn khốn đó đúng là cầu không hiểu tiếng người mà, A Ngưng, muội yên tâm, có ta ở đây bọn chúng không làm phiền muội được đâu.”

Tẩu tẩu Lưu An Hảo sau khi làm cho bọn người kia chạy vất giò lên cỏ thì quay qua thâm tình nói với tôi, tôi cũng rất vui vẻ gật đầu đáp trả: “Cảm ơn tẩu tẩu.”

Tẩu tẩu có vẻ rất vui, còn kéo tôi đến phòng bếp nói là muốn cùng tôi làm cơm chiều cho cả nhà. Tôi bị tẩu tẩu kéo đi chỉ có thể quay đầu nhìn Thẩm Ngạn đang đứng bên cười khổ, anh cũng mỉm cười với tôi đáp lại, nhưng tôi nào biết khi tôi quay lưng đi rồi thì sắc mặt anh lại sa sầm đi. Cơ hồ còn tỏa ra sát khí.

Đạo gần đây tôi cảm thấy Thẩm Ngạn rất lạ, không biết là đang bận việc gì, có nhiều lúc tự nhiên anh đột nhiên mất tích, không biết là đi làm những gì, mỗi lần tôi hỏi, anh chỉ cười: “Nàng muốn biết?”

Tôi đương nhiên muốn biết, cho nên gật đầu nhưng Thẩm Ngạn lại nói: “Ta không nói cho nàng biết.”

Đáng ghét, thật quá đáng ghét, không nói thì thôi, tôi cũng chẳng thèm quan tâm. Mà điều kỳ lạ hơn nữa, là Lan Lan cũng thỉnh thoảng mất tích, những lúc tôi hỏi thì mặt lại đỏ lên, ấp a ấp úng không trả lời được câu nào, tôi thầm nghĩ con gái lớn rồi, không thể giữ, cho nên đành bỏ qua không truy vấn nữa. Cho nên những lúc Thẩm Ngạn và Lan Lan mất tích tôi sẽ cùng Thẩm Lạc vui đùa, dạy cho nó 1 số bài toán ở hiện đại, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của nó xin tôi cách giải, tôi lại cảm thấy rất hài lòng, trẻ con phải như thế này, chứ nếu suốt ngày bày ra bộ dạng ta đây không thèm quan tâm thật chẳng đáng yêu.

“Mẹ... Bài này... Giải như thế nào?” Khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của Thẩm Lạc đã đen như đêm 30, mày cũng xoắn tít lại, ngượng ngạo kéo lấy tay áo tôi hỏi cách giải.

Tôi nhìn thấy mà vui vẻ không thôi, phun vớ hạt dưa trong miệng ra, hướng Thẩm Lạc cười nói: “Lạc Nhi, con là đang nhờ mẹ sao?”

Mặt Thẩm Lạc lại đen thêm mấy phần, nhưng rồi vẫn gật đầu, tôi lòng nở đầy hoa, phải biết rằng muốn thẳng nhóc này nhờ vả ai thì thật sự là khó, khó

vô cùng, tôi thật sự khâm phục trí thông minh của người hiện đại, chỉ có người hiện đại mới có thể nghĩ ra mấy cái tích phân diện không gian này khiến cho Thẩm Lạc phải cuối đầu nhờ sự giúp đỡ của tôi. Hahahaha.

“À! Để mẹ xem, bài này a, rất dễ, con chỉ cần giải như thế này.”

Tôi sau khi thỏa mãn được lòng hư vinh cũng không keo kiệt, cầm lấy bút lông tự chế giúp bé giải bài toán, Thẩm Lạc rất chăm chú nghe giảng, tôi cũng rất chăm chú giảng, cho nên không biết bên cạnh hai người bọn tôi lại xuất hiện thêm 1 người từ bao giờ.

“Nàng đang dạy cho học cho con sau?”

Vừa nghe tiếng, cây bút lông trong tay tôi liền rơi xuống đất, con bà nó, cái giọng này không phải của Lý Nhạc thì là của ai, nhưng đó không còn quan trọng, quan trọng là tại sao hắn lại có thể vào đây, vào hoa viên của Tổng phủ? Tôi ngược đời mắt nghĩ ngờ đánh giá hắn, từ đầu đến chân, từ chân lên đầu mấy lượt.

“Sao anh lại ở đây?”

“Ta nhớ nên đến thăm nàng?” Lý Nhạc mỉm cười, không ai mời cũng tự động ngồi xuống ghế.

“Thôi nói sàm đi.” Tôi cố gắng kiềm chế da gà nổi lên trên da.

“Nàng cũng thật quá lạnh nhạt với ta đi, ta thật sự nhớ nàng mà... Thôi thôi được rồi, nàng đừng trừng mắt như thế nữa, mắt sẽ bị đau đấy, ta đến đây là để từ giả nàng.” Lý Nhạc dừng 1 chút, uống 1 hớp trà do chính hắn rót, lại liếc mắt nhìn tôi đầy thâm ý: “Đạo này phu quân của nàng có phải thường xuyên ra ngoài hay không?”

Tim tôi nảy lên 1 nhịp, báo hiệu chuyện hần sắp nói ra đây chẳng tốt đẹp gì: “Liên quan gì đến ngươi?”

“Phải phải, chẳng liên quan gì tới ta...” Lý Nhạc lại nở 1 nụ cười gian xảo: “...Nhưng lại có liên quan đến đại ca Tổng Diễn của nàng nha.”

“Ngươi là có ý gì?”

Tim trong lòng ngực đập liên hồi, tôi cố gắng áp chế cảm xúc không để lộ bất cứ sơ hở nào, dù hắn có cại miệng tôi cũng nhất quyết không nói cho hắn biết phu quân hiện tại của tôi là Thẩm Ngan.

“Ý gì? A Ngưng ới A Ngưng nàng nghĩ chỉ cần nàng không nói thì không ai biết sau. Nếu Lê vương biết Thẩm Ngan, Thẩm tướng quân của Khương quốc đang ở phủ Hộ quốc tướng quân Tổng Diễn thì nàng nói xem sẽ có chuyện gì xảy ra.” Trên môi hắn vẫn nở nụ cười.

“Ngươi...”

Uy hiếp, đây rõ ràng là hắn đang uy hiếp tôi đây mà, tôi không nghĩ đến việc hắn thần thông đại đến việc này mà hắn cũng biết:

“Vậy ngươi muốn gì?”

Nét cười trên mặt Lý Nhạc càng trở nên sáng lạng: “Nàng biết ta muốn gì mà.”

“Ngươi đừng có nói với ta cái gì mà muốn ta 1 đời 1 kiếp ở bên cạnh ngươi, đều là dối trá. Ngươi muốn cái gì thì nói rõ ra đi.”

Tôi cơ hồ là rít lên vì tức giận, chòm dậy túm lấy cổ áo Lý Nhạc, cũng may là Thẩm Lạc khi thấy Lý Nhạc đến đã sớm rời đi, nếu không để bé thấy cảnh tượng này chỉ e là sẽ dọa bé. “Bị nàng đoán ra rồi... Hoi... Trò chơi đã hết vui rồi.”

Tôi thật muốn đâm 1 đâm thật mạnh vào khuôn mặt đang tươi cười kia, “Nói mau, ngươi muốn gì?”

Lý Nhạc gỡ bàn tay đang nắm cổ áo của hắn ra: “Thật ra chẳng muốn làm gì cả, ta chỉ muốn xem thử cái gọi là tình yêu của nàng có tồn tại được hay không mà thôi.”

Tôi ngờ ra: “Ngươi nói gì?”

“Ta nói, ta muốn xem tình yêu của nàng và Thẩm Ngan có tồn tại được hay không? Chúng ta cược 1 ván đi, nếu nàng thắng ta sẽ để cho nàng yên, không bao giờ xuất hiện trước mặt nàng, còn nếu nàng thua thì nàng phải rời xa Thẩm Ngan, còn có cả con nàng nữa, sống cô độc cả đời, như thế nào?”

Lý Nhạc phẩy vạt áo bỏ đi, còn tôi ngồi ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hắn, cho đến khi Thẩm Lạc dẫn tẩu tẩu Lưu An Hào của tôi đến, tôi mới hoàn hồn lại: “Muội không sao.” Tôi cố gắng nở 1 nụ cười với tẩu tẩu, rồi xoay người bỏ đi, tôi cảm thấy mệt mỏi, hiện tại không muốn nói chuyện với bất cứ ai. Tôi không rõ, tôi đã làm gì khiến Lý Nhạc lại có thể hận tôi đến thế, phải là hận, còn là rất hận, ánh mắt hắn nhìn tôi lúc này đã nói lên tất cả. Yêu 1 người đã khó, hận 1 người lại khó hơn. Lý Nhạc đã hận tôi đến thế thì tôi phải làm việc gì đó khiến trời đất khó dung, lòng người căm phẫn, nhưng thật sự kỳ ức tôi vẫn còn rành rành đây, rõ ràng tôi chẳng làm gì tại sau hắn lại hận tôi. Ý nghĩ đó cứ lờn vờn trong đầu tôi, lại làm tôi 1 đêm mất ngủ. Đã lâu lắm rồi tôi không bị mất ngủ, mà khi còn người ta mất ngủ thường sẽ suy nghĩ lung tung, tôi đột nhiên lại nhớ đến Bách Lý Tấn, không biết hắn đã giúp Công Nghi Phi điều chế thuốc xong chưa, không biết hắn đã về Triệu quốc chưa, không biết hắn có khổ sở không, có đau lòng không, có nhớ tôi không, nếu tôi về thành Tứ Phương, hắn có cho tôi vô nhà không? Rất nhiều câu hỏi có không lại xuất hiện trong đầu. Tôi lắc mạnh đầu cho mấy nghĩ điên rồ đó văng ra khỏi đầu, tôi đã có Thẩm Ngan không được phép nhớ đến nam nhân khác, hiện tại lại có thêm 1 cái tên rắc rối Lý Nhạc, phải lo tìm cách giải

quyết không được nghĩ linh tinh.

“Sao thế, không ngủ được à?” Có lẽ tôi lắc đầu quá mạnh đã đánh thức Thẩm Ngan,

“Thẩm Ngan, thiếp yêu chàng, dù cho có xảy ra bất cứ chuyện gì chàng chỉ cần biết thiếp yêu chàng nhất là được rồi.” Tôi giống như là 1 đứa trẻ làm sai có tật gặt mình liền lao vào lòng Thẩm Ngan, ôm cứng ngực.

Tôi nghe 1 tiếng cười khê vang lên trên đỉnh đầu, Thẩm Ngan vòng tay ôm lấy tôi: “Ta biết.” Chỉ hai chữ ngắn gọn: “Ngủ đi.” Rồi cứ thế ôm tôi mà ngủ.

Đáng lý những lúc như thế này nam nhân khác sẽ nói: “Ta cũng yêu nàng, yêu nàng nhất trên đời, dù cho có chết ta cũng sẽ yêu nàng.” Nhưng đó là những nam nhân khác, chứ những câu thoại đại loại như vậy Thẩm Ngan sẽ chẳng bao giờ nói ra đâu. Tôi chưa từng hứa sẽ cuộc cùng Lý Nhạc, nhưng không hứa thì sao, mà hứa thì sao, vẫn cuộc vẫn bắt đầu, 2 tuần sau đó Lê vương qua đời, mà điều kỳ lạ là lúc đó kẻ thừa ngôi vị trong di chiếu không phải là thế tử mà lại là hoàng đệ của Lê Vương – An Hải hầu – Lý Nhạc, mà di chiếu đó lại là 1 di chiếu thật 100 %. Trong triều tuy có người phản đối nhưng không thể làm trái di chiếu của tiên vương đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Sau khi tân vương đăng cơ, chiếu chỉ đầu tiên đưa ra là bắt Tống Diên do tội tư thông với địch, Tống Phủ bị niêm phong, toàn gia bị bắt, sau khi bị bắt 2 ngày lại được thả ra, triều đình thông cáo thiên hạ nói là đã hàm oan cho Hộ quốc tướng quân Tống Diên, nên tân vương đích thân đến Tống phủ tạ tội, còn thăng cho Tống Diên là Trung Nghĩa hầu, cùng vô số ruộng vườn đất đai. Nói nghe vẫn vẻ được thăng quan, tăng bổng lộc, được ban nhiều ruộng đất để vui thú điền viên, nói thô tục thì bị tước binh quyền, ban cho cái chức hầu gia hữu danh vô thực, chỉ có thể ở nhà làm ruộng làm vườn.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, tôi không nghĩ đến là lại nhanh đến như vậy, đến lúc khi bị bắt nhốt vào trong nhà lao, rồi lại được đưa đến gặp Lý Nhạc thì tôi mới biết được cái ngày tôi gặp được Lý Nhạc ở Thực Vi lâu đó không phải hẳn chỉ đơn giản là đến họp mặt bạn bè, mà là đang lôi kéo thế lực, hẳn liên tiếp đưa quà đến Tống phủ không phải để tặng cho tôi mà là để tạo sự nghi ngờ của Lê vương với Tống Diên, hận tôi là vì nữ nhân hẳn yêu nhất bởi vì tôi mà chết.

Nói đến đây thì cũng thật quá oan ức cho tôi, à không cho Tống Ngưng. Trước đây rất lâu rất lâu lão Lê vương già, cha của Lý Nhạc từng tứ hôn cho Tống Ngưng với con trai thừa tướng, 1 công tử nhu nhược, khiến hẳn sợ đến nổi té gãy cả chân, dân chúng trong kinh thành truyền nhau như vậy cho nên tôi chỉ biết như vậy, nhưng chuyện lại không phải như vậy. Tên công tử nhu nhược đó không phải khi nghe tin kết hôn với Tống Ngưng mà sợ đến nổi té từ trên ngựa xuống gãy chân mà là, sau khi té xuống ngựa bị người ngựa người khác cười đập cho gãy chân, còn cái người khác đó chính là Lý Nhạc.

Nói ra lại trở thành 1 mô típ tình yêu tay 3 cũ rích, Lý Nhạc thầm yêu 1 cô gái, mà cô gái đó lại yêu tên công tử nhu nhược kia, sau khi cô gái nghe được tin công tử nhu nhược sẽ phải lấy Tống Ngưng, vì không chịu nổi đã kích liên tục. Lý Nhạc càng không chịu nổi đã kích đó đi tìm công tử nhu nhược kiếm chuyện, rồi làm hẳn gãy chân, tôi nghĩ nếu không có người ngăn cản thì ngựa của Lý Nhạc chắc đã đập vỡ sọ công tử nhu nhược rồi chứ không phải chỉ gãy chân đơn giản như vậy.

Theo quy tắc chịu trách nhiệm liên đới, Tống Ngưng cũng không thoát nổi tội, nhưng tiếc là Tống Ngưng ngày đêm ở chiến trường, Lý Nhạc không thể làm gì, đến lúc cô trở về thì Tống Diên lại cầu xin việc tứ hôn, rồi cô lại rời đi, hẳn vẫn không có cơ hội trả thù, nào ngờ vận trời xui rủi để cho tôi trở về Lê quốc, để cho tôi gặp lại Lý Nhạc, để hẳn thấy được cảnh tượng hạnh phúc của tôi và Thẩm Ngan, làm hẳn nhớ lại khoảng thời gian hẳn mất đi người hẳn yêu thương, khiến hẳn đau đớn cỡ nào, cho nên hẳn quyết tâm đập tan hạnh phúc của tôi, khiến tôi phải đau khổ giống như hẳn năm đó vậy. Cũng khiến cho những người tôi yêu cũng đau khổ như tôi.

Đêm nay trăng rất sáng, sáng như cái ngày tôi gặp lại Thẩm Ngan, gió thổi làm lay mấy cánh tường vi. Tôi bước theo Lý Nhạc đi dọc con đường mòn trải đá xanh bên hoa viên. Mỗi bước đi của tôi hôm nay rất nặng, nặng như đeo cả tấn sắt trên chân vậy. Đi quanh co mấy vòng, lại rẽ vào 1 cánh cửa bên trong 1 hòn giả sơn, Lý Nhạc khom người bước vào, tôi cũng khom người vào theo, bên trong rất tối, nếu không phải Lý Nhạc trước đó đã đốt 1 ngọn đèn để soi đường, tôi căn bản không thể nào nhận biết được hướng đi. Tôi ghét nhất là trời tối, tôi sợ hãi bóng tối, mấy ngày trước đây khi được Thẩm Ngan ôm trong lòng tôi nghĩ nỗi sợ hãi đó đã mất đi rồi, thì ra tôi sai, nó chẳng mất đi, mà khi ở bên anh tôi chỉ yên tâm hơn mà thôi.

Lý Nhạc dừng lại trước cửa 1 căn phòng, tôi thầm nghĩ, đã đến rồi sao, tại sao có thể đến nhanh như thế, tôi nữa muốn bước vào, nữa lại sợ hãi không dám bước qua bậc cửa đó:

“Mau vào đi, ta chỉ cho nàng 1 khắc (15 phút)”

Lý Nhạc thúc giục, tôi nhìn cánh cửa đã mở toang, bên trong thật tối, tôi lại chẳng thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, Lý Nhạc đưa ngọn đèn trong tay cho tôi, tôi không tiếp lấy mà lần mò vào bên trong, bàn tay chạm vào vách tường đá bên cạnh thật lạnh, tôi thầm nghĩ lạnh như thế này thì có đáng gì, lạnh bằng lòng tôi bây giờ sao? Trong gian mật thất âm u lạnh lẽo, có 1 cái cửa sổ nhỏ để mở, ánh trăng bên ngoài len vào trong, làm 1 góc phòng mờ mờ sáng. Tôi mơ hồ nhìn thấy 1 bóng dáng quen thuộc. Anh đang ngồi dựa lưng vào vách tường, mắt vô hồn như đang nghĩ đó, trên bộ y phục trắng đã sớm lấm lem đầy vết máu, chỗ y phục bị rách ra cơ hồ để lộ vết thương nhầy nhụa máu thịt. Tôi nhìn thấy mà lạnh run người, cố gắng hít thở sâu áp chế tâm tình lại:

“Người đến rồi sao? Người thật ra muốn gì?”

Giọng anh lạnh như băng, cơ hồ còn tỏa ra sát khí. Thẩm Ngan đang hỏi, nhưng tôi biết người anh hỏi không phải tôi, tôi chỉ là đứng trong bóng tối khiến anh nhìn không rõ mà hiểu nhầm thành Lý Nhạc.

“Là thiếp.”

Tôi bước ra chỗ có ánh trăng, khiến anh có thể nhìn rõ diện mạo mình, Thẩm Ngan khi nhìn thấy tôi trước là sững sờ, sau lại kích động ôm chầm lấy tôi:

“A Ngưng, nàng không sao chứ?”

Tôi nhẹ nhàng đẩy anh ra, mỉm cười nhìn anh: “Thiếp không sao, Lý Nhạc không làm gì thiếp cả.”

“Vậy là tốt, nàng không sao là ta yên tâm rồi, Lạc Nhi đâu?”

Thẩm Ngạn nhìn tôi mỉm cười, nụ cười của anh như ánh mặt trời ngày đông, làm tan chảy băng tuyết, nhưng lại khiến lòng tôi thật lạnh:

“Thẩm Ngạn, quên thiếp đi. Chàng hãy đưa Lạc Nhi đi, tìm 1 nơi thích hợp mà sinh sống.”

“Nàng là đang nói cái gì?”

Thẩm Ngạn kích động nắm lấy hai bả vai tôi, khiến bả vai tôi đau đớn:

“Thẩm Ngạn, quên thiếp đi, kể từ giây phút này chúng ta không còn là phu thê nữa.”

Anh ôm lấy tôi thật chặt, chặt đến nỗi cơ hồ như muốn khảm tôi hòa nhập vào với cơ thể anh:

“A Ngưng, đừng nói nữa ta biết rồi, nàng đừng vì...”

Tôi đẩy anh ra, người anh hơi loạng choạng mất thăng bằng: “Thẩm Ngạn, anh tỉnh lại đi, anh nghĩ giữa anh và Lý Nhạc tôi chọn ai? Lý Nhạc nói rất yêu tôi. Lý Nhạc là Lê vương, có quyền có thế, còn anh chẳng qua chỉ là 1 tướng quân lưu vong ngay cả nhà cũng không thể về. Anh nghĩ tôi theo anh thì sẽ hạnh phúc sao?”

“A Ngưng!”

Thẩm Ngạn cơ hồ là gào lên trong đau đớn, tôi siết chặt hai tay trong tay áo, cố gắng kiềm chế xúc cảm của mình:

“Tôi rất hận, Thẩm Ngạn, tôi rất hận anh, 7 năm qua anh có biết tôi sống như thế nào không, anh có biết khi nhìn thấy anh và Liễu Thê Thê bên nhau tôi như thế nào không, Thẩm Ngạn, anh vĩnh viễn không hiểu được.”

“A Ngưng...”

Thẩm Ngạn lại kêu tên tôi trong đau đớn, giọng anh thật bi thương, anh gọi tôi giống như cái ngày tân hôn ấy tôi từng gọi anh vậy:

“Tôi không thể nào quên những việc trước đây anh làm với tôi, trước đây tôi nghĩ mình có thể tha thứ cho anh, nhưng tôi đã lầm. Thẩm Ngạn, nước đã đổ đi không thể hút lại được, trái tim đã vỡ, tình yêu đã chết. Thẩm Ngạn anh nghĩ tôi có thể tiếp tục yêu anh như trước đây sao. Anh hãy buông tha tôi đi, hãy để tôi tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình.”

Thẩm Ngạn không nói gì nữa, anh chỉ lẳng lặng nhìn tôi, dưới ánh trăng, ánh mắt anh toát lên vẻ đau thương vô bờ. Thẩm Ngạn rời đi cùng Thẩm Lạc, tôi theo phía sau chính mắt nhìn thấy hai người bọn họ an toàn rời khỏi thành. Lý Nhạc đã hứa sẽ không làm hại bọn họ, nhưng tôi không cách nào tin tưởng được lời hứa đó. Đêm đó tôi đã nói những lời tổn thương Thẩm Ngạn, nhưng chỉ còn cách đó mà thôi, chưa bao giờ tôi nghĩ mối quan hệ của tôi và Thẩm Ngạn phải dùng đến lời thoại của Quỳnh Dao để kết thúc. Tôi không muốn ưu thương, không muốn bị lụy, trước đây tôi có thể vì đọc 1 câu chuyện, vì nhân vật trong chuyện mà khóc cả ngày, nhưng hiện giờ chỉ cần những người tôi yêu thương được sống trên đời, có thể nói có thể cười thì đã là hạnh phúc. Ở lại bên cạnh Lý Nhạc không những có thể cứu được Thẩm Ngạn và Thẩm Lạc, còn có thể không liên lụy đến Tống Diễn và tẩu tẩu. Tôi chưa từng hoài nghi về năng lực của Lý Nhạc, hẳn là 1 người đã muốn có thứ gì thì nhất định phải đạt được mới thôi.

Thẩm Ngạn đi rồi, Lý Nhạc cũng mang đến cho tôi 1 chén thuốc, màu thuốc xanh biếc như ngọc bích, lại mang hương thơm của hoa mai ngày tuyết. Chén thuốc đẹp đến thế, thơm đến thế lại là 1 thứ hại người, nó cướp đi ký ức của người khác, khiến họ trở nên vô tình. Vong tình thủy, có thật uống vào rồi sẽ vong tình hay không. Tôi chùng chờ mãi mà không dám uống. Nhưng chùng chờ mãi rồi cũng đến lúc phải uống mà thôi. Tôi từng nghĩ, 1 đao thôi, chỉ 1 đao đâm vào tim thì kết thúc mọi chuyện, tôi chết đi thì sẽ không phiền não, không cần lo nghĩ đến bất cứ thứ gì, nhưng có thật chết đi là không cần lo lắng sao. Lý Nhạc từng nói với tôi rằng: “Chỉ cần nàng có ý nghĩ kết liễu đời mình ta sẽ làm cho nàng hối hận vì ý nghĩ đó. Nàng nghĩ nàng chết đi là xong sao, Thẩm Ngạn và Thẩm Lạc vẫn sống trên đời, nếu nàng chết ta sẽ đem máu họ tể mộ nàng, còn Tống Diễn và tẩu tẩu Lưu An Hảo của nàng nữa. Bọn họ cũng cùng đi theo nàng luôn cho có bạn.”

Thật nực cười, hẳn muốn tôi sống, để tôi niềm trái cảm giác bi thương, niềm trái cảm giác tuyệt vọng, vậy mà hẳn lại ban cho tôi 1 chén thuốc khiến tôi quên đi tất cả, quên đi rồi thì còn gì đau khổ, còn gì bi ai, nhưng có lẽ nỗi bi ai nhất cuộc đời con người là quên mất những người mình yêu thương, những người mà cho dù có chết cũng không được quên.

Tôi nâng chiếc bát chứa vong tình thủy lên miệng, hương mai quanh quẩn nơi chóp mũi, tôi hít lấy 1 hơi sâu, nhắm mắt uống cho bằng hết những thứ chứa trong bát. Những ký ức của tôi về Thẩm Ngạn, về Thẩm Lạc, Lan Lan, Bách Lý Tấn, Tống Diễn, Lưu An Hảo, Quân Phát, Quân Vỹ, Mộ Ngôn, Tiểu Hoàng... Cứ như vậy mà mất đi sao, tôi thậm chí cười mỉa trong lòng, không nghĩ đến tại thế giới này mình đã quen biết nhiều người như thế, còn có cô gái Công Nghi Huân kia nữa, lạnh giống như băng tuyết ngày đông. Cô như thế là do mất đi ký ức, có phải khi tôi mất đi ký ức rồi cũng sẽ như cô không? 1 giọt nước mắt chảy ra từ khóe mi đã nhắm chặt, tôi không còn biết gì nữa. Ký ức của tôi, linh hồn của tôi, tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dẫn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Kết

“Từ Vi thương Tổng Ngưng đến lĩnh giáo cao chiêu của Thẩm Ngạn Thẩm tướng quân.”

Cô gái mặc trên người 1 bộ giáp được làm bằng ngọc bích xanh thắm, cầm trên tay 1 cây thương dài cột 1 vải lụa hồng, cỡi 1 con ngựa lao đến. Chàng trai mặc giáp bạc nghe tiếng khoan thai cười ngựa đi đến. Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, thanh kiếm trong tay lóe sáng. Hai người giao đấu cùng nhau, chỉ trong vòng 5 chiêu đã đánh bại cô gái, cô gái ngã ngựa. Chàng trai mặt không đổi sắc dùng kiếm hất mũ giáp trên đầu cô, ngạc nhiên thốt lên:

“Thì ra là 1 tiểu thư”

Gió lạnh mang theo tuyết lồng lộn tung hoành, trong mắt chàng trai là 3 ba vạn hùng binh phía sau cô gái, mỗi cô ẩn chứa nụ cười, trong mắt cô chỉ có hình bóng chàng trai.

Mặt trời đã lên cao quá 3 sào. Tồi dụi dụi mắt thức dậy, Ly Nhi vừa nghe tiếng lập tức chạy đến, tồi mặc cô bé lăn sắn, nào là mang nước rửa mặt, nào là đem khăn lau, tồi gấp dài 1 cái:

“Chủ nhân nhà người đâu?”

Ly Nhi hơi dừng lại động tác 1 chút, nhưng do từ nhỏ đã được giáo dục tốt, nên liền thay đổi thái độ, miệng nở 1 nụ cười đúng chuẩn nha hoàn:

“Chủ nhân sáng sớm đã có công vụ rồi đi, chắc phải ít bữa nữa mới trở về được, nói nếu phu nhân tỉnh thì hãy chuẩn bị 1 ít cháo tổ yến, người ăn xong nếu muốn ra ngoài dạo thì Lý thúc sẽ theo hầu, còn nếu không muốn thì có thể nằm ở trong phòng đọc tiểu thuyết, hôm qua chủ nhân vừa mang về mấy quyển mới. Chủ nhân bảo phu nhân đợi người, người rất nhanh sẽ trở lại.”

Tôi gật gật đầu, tạm chấp nhận câu trả lời này của Ly Nhi, vệ sinh xong Ly Nhi liền mang đến 1 bát cháo tổ yến nóng hâm hấp, và mấy món điểm tâm khác, tồi ăn 1 ít rồi không muốn ăn nữa, cũng chẳng muốn ra ngoài, nhìn trời hôm nay cũng không mấy âm u nên bảo Ly Nhi kê 1 cái giường bên ngoài hoa viên nằm đọc sách. Tuy mới tháng 10 nhưng khí trời đã hơi se lạnh, trước khi ra hoa viên Ly Nhi còn đặc biệt quần 1 lớp áo lông chồn thật dày vào cho tồi, Ly Nhi chăm sóc tồi rất chu đáo, cô bé còn hiểu tồi hơn cả chính mình, nghe nói do hầu hạ tồi từ nhỏ đến lớn nên hiểu biết tồi thì cũng không có gì lạ.

Nghe nói tồi mồ côi cha mẹ từ nhỏ, lúc 5 tuổi thì được Lý Nhạc nhặt về nuôi dưỡng, lại nghe nói tồi với hần từ nhỏ đã tâm hữu linh tề, nên trở thành người thiếp thứ năm của Lý Nhạc, nhưng tồi lại kém may mắn, 1 lần đi viếng chùa bị sơn tặc truy đuổi, chẳng may té xuống vực sâu hơn 100 thước, khi tỉnh lại mất đi ký ức. Phải tồi chẳng nhớ gì cả, những chuyện tồi vừa kể đều là nghe được từ Ly Nhi. Nhưng chỉ có điều Lý Nhạc lại chẳng thấy bóng dáng đâu, hần chẳng tồi ở cái vùng biển xa xôi này, lâu lâu đến ngắm 1 cái như ngắm thú kiểng, nhưng được thể cũng tốt, tồi không biết trước đây tồi yêu hần đến chết đi sống lại như thế nào, nhưng hiện tại tồi lại chẳng có 1 chút cảm giác nào với hần cả.

Vùng biển này tuy xa xôi hẻo lánh, nhưng được cái đời sống xung túc, ai cũng có cái ăn cái mặc, sinh sống chủ yếu nhờ vào đánh bắt cá trên biển, ai cũng thạo thủy tính, chỉ có tồi là khác lạ, lại không biết bơi, cứ nghĩ mình vốn dĩ mất đi ký ức thì cũng quên mất luôn việc bơi lội, nhưng hỏi Ly Nhi mới biết tồi từ nhỏ sợ nước nên không dám học bơi. Do “sức khỏe yếu kém” nên bất luận đi đến đâu, dù đi xa hay đi gần, ngay cả đến khi đi nhà xí vẫn luôn có người theo sát tồi, nếu bình thường chỉ đi xung quanh viện, thì chỉ có Ly Nhi đi cùng, nếu tồi muốn ra ngoài thành dạo thì sẽ có thêm Lý thúc cùng hai gia đình nữa. Còn có người nào đi theo hay không nữa thì tồi không rõ.

Từng đợt sóng biển vỗ vào bờ, bọt tung trắng xóa, mấy dấu chân tồi để lại trên cát lúc nãy đã bị sóng biển xóa đi 1 cách nhanh chóng, tồi thầm nghĩ ký ức của tồi, cùng tình yêu của Lý Nhạc quá mơ hồ, nó mơ hồ như những dấu chân trên cát kia, cũng có thể tồi yêu Lý Nhạc chưa tới mức sâu đậm nên mới dễ dàng quên đi như vậy, nhưng Ly Nhi lại nói tồi với anh tình cảm vô cùng sâu đậm, thì chắc là như thế thật. Sóng biển đập vào bờ làm ướt đôi giày bằng da hươu được thêu chỉ vàng của tồi.

Hôm nay là ngày tuyết rơi đầu tiên, tồi tự nhiên rất muốn đón thời khắc đó, nên đã ra bờ biển đi dạo quanh, vì để chuẩn bị cho tuyết rơi, nên trời rất lạnh, Ly Nhi đương nhiên là không muốn tồi đi, nếu không phải tồi nài nỉ mãi thì đã không đứng ở đây lúc này, nhưng với điều kiện là phải dẫn theo đoàn người như đã nói xuất phủ, còn bị Ly Nhi quần cho thành 1 cục bông di động, trong 3 lớp ngoài 3 lớp, làm tồi rất khó di chuyển, chỉ có thể bước từng bước từng bước chậm rãi mà thôi, đáng vẻ lúc này của tồi quả thật rất giống 1 tiểu thư khuê cát được nuôi dưỡng từ nhỏ, mà Ly Nhi nói tồi vốn là như thế mới đúng, chỉ là tồi tạm thời quên đi thôi, giờ nghĩ lại đúng là tồi có tố chất làm thực nữ thật.

Gió biển rất lớn, mang theo tiếng sóng biển rì rào, gió thổi tung búi tóc được Ly Nhi tỉ mỉ búi giúp tồi lúc sáng, nhưng tồi lại chẳng bận tâm, chỉ lấy tay kéo qua 1 bên mớ tóc dài rối rắm kia, tuyết đã rơi rồi, từng bông, từng bông rơi từ cao không xuống mặt đất, bị gió thổi bay tán loạn, giống như những cánh hoa lê tuyết trắng bị thổi bay trong gió. Tồi đưa tay ra bắt lấy 1 bông tuyết, nhưng chẳng bông nào chịu đậu vào tay tồi, 1 bông khẽ chạm vào má, khiến má tồi chợt lạnh, rồi tan đi, trên mặt có cảm giác ẩm ướt, tồi đưa tay chau đi vệt nước tuyết tan.

Tuyết mỗi lúc rơi 1 nhiều, lúc đầu chỉ vài bông sau là hàng trăm, hàng ngàn bông tuyết rơi xuống mặt đất, như có 1 tiên nữ đang rải tuyết, đột nhiên hứng chí nên hơi lơ tay rải nhiều 1 chút. Trong màn tuyết rơi đầu mùa đó, 1 nam nhân mặc bạch y, anh đứng giữa vô vàn tuyết rơi, khuôn mặt anh không thu sinh hoa mỹ như của Lý Nhạc, nét anh tuấn lạnh lùng của anh đầy chí khí nam nhân, có nét cương nghị quật cường. Lòng tồi đột nhiên chấn động, có gì đó trong tim đang nảy nở. Anh cứ đứng đó nhìn tồi, tồi muốn bước đến để nhìn anh rõ hơn, nhưng không hiểu sau chân lại không thể nhấc lên được, hay trời lạnh quá lại bị tê cóng rồi:

“Ly Nhi, Ly Nhi, chân ta bị tê cóng rồi, ta không đi được.”

Nhưng người đến lại không phải là Ly Nhi, Lý thúc lúc này còn đứng cách tôi 1 khoảng rất xa hiện giờ đã đến bên cạnh tôi, hai gia đình đi theo thúc cũng đến lúc nào không rõ:

“Ngũ phu nhân, trời rất lạnh, lão nghĩ đã đến lúc chúng ta trở về rồi.”

“Nhưng ta...”

Khi tôi quay đầu nhìn lại Lý thúc rồi lại nhìn về hướng nam nhân bạch y, thì ngay cả bóng cũng chẳng còn, nên đành gật đầu quay về. Tôi nghĩ mình là gặp được thần tiên rồi, 1 vị tiên Tuyết. Tôi đến, khi tôi đang húp 1 bát canh gà hầm nhân sâm, Lý Nhạc đẩy cửa đi vào.

“Chàng đến rồi à, ăn gì chưa, thiếp kêu Ly Nhi lấy thêm bát đũa cho chàng nhé.”

Tôi bỏ bát canh xuống ngẩng đầu nhìn anh cười rất ngọt ngào. Lý Nhạc không cười, mày hấn nhú chặt, có vẻ như lại gặp chuyện gì không vui rồi, tôi lập tức bày ra bộ dạng mèo con, chạy đến ôm lấy thắt lưng Lý Nhạc, cọ cọ đầu vào lòng ngực hắn, do vừa đi từ ngoài vào, nên người Lý Nhạc rất lạnh, khiến người tôi run lên:

“Nhạc, chàng lại sao thế này, ai chọc giận chàng, mau nói cho thiếp biết, thiếp sẽ đánh cho người đó 1 trận.”

Đó là cách thức Ly Nhi dạy cho tôi, cô bé bảo, đàn ông đều thích phụ nữ làm nũng với mình, dù cho người phụ nữ đó có làm sai việc gì chỉ cần tỏ ra đáng thương đàn ông đều sẽ mềm lòng bỏ qua. Lý Nhạc ôm lấy tôi, bước đi đặt tôi ngồi lên giường, mắt hắn đắm đắm nhìn tôi, Lý Nhạc hôm nay rất lạ, đột nhiên khiến tôi sợ hãi, tôi cố gắng trấn định lại, mỉm cười:

“Sao? Ai đã chọc giận chàng...”

Lý Nhạc không cho tôi nói hết câu, ánh mắt hắn trở nên âm lãnh, mặt trầm xuống, tim tôi đập loạn lên, không phải cái cảm giác khi gặp người yêu thương mà đập loạn, mà là sợ hãi nên đập loạn. Tôi không thể nói, hầu như là không thể thở, bởi miệng tôi lúc này đã bị Lý Nhạc chặn lại, đây không phải hôn, Lý Nhạc điên cuồng xâm chiếm khoang miệng tôi, điên cuồng cắn mút lấy môi tôi, khiến tôi không thở nổi, tôi cố gắng đẩy hắn ra nhưng không cách nào đẩy được, tôi khó chịu, tôi sợ hãi, tôi ghê tởm nụ hôn này của hắn. Tôi không hiểu sao 1 người được nói là phu quân tôi, hiện tại lại đang hôn tôi lại khiến tôi có những cảm giác như thế.

Tôi sớm đã bị Lý Nhạc đẩy ngã ra giường, nước mắt đã sớm chảy dài trên mặt, từng giọt thấm vào lớp đệm bông, có giọt dính vào má và tay Lý Nhạc, nhưng hắn không dừng lại, hắn điên cuồng hôn loạn trên người tôi, quần áo sớm đã bị hắn kéo xuống, phần da thịt không có quần áo bao bọc bị khí lạnh ngày đông làm cho tê cóng, tôi rất lạnh, lạnh vô cùng:

“Nhạc, chàng muốn thiếp chết đi, chàng mới cam lòng sao?”

Tôi nghe giọng mình uất nghẹn, tôi nói rất nhỏ, cơ hồ chính mình còn không nghe được lời đã nói ra. Lý Nhạc đột nhiên dừng lại, hắn nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại, tôi không hiểu sao lúc đó mình lại cười:

“Nhạc, chàng muốn thiếp chết đi, chàng mới cam lòng sao?”

Lý Nhạc rời đi, tôi nằm trên giường cứ như thế mở mắt nhìn đỉnh giường, cơ thể, và linh hồn tôi đều rất lạnh, cứ như trong tim có 1 khoảng trống vô hình, như 1 cái hố đen đang từ từ gặm nuốt linh hồn tôi. Khi Ly Nhi đến, cả người tôi đã lạnh đến không còn chút huyết sắc, cô bé lo sợ đến độ bật khóc, lấy 4, 5 tấm chăn bọc thật kín người tôi, tôi lại chẳng thể làm gì, cả người vô lực nằm bất động trên giường:

“Ta không sao, khóc cái gì?”

“Phu nhân, người không sao, đại phu sắp đến rồi, người nhất định không có việc gì?”

Đại phu chuẩn đoán là tôi bị nhiễm lạnh, bởi trời đông mà lại ăn mặc phong phanh, nhưng có phải tôi muốn ăn mặc phong phanh thế đâu, nếu trước lúc rời đi Lý Nhạc giúp tôi mặc lại quần áo thì tôi cũng không bị bệnh đến mức độ này. Không biết có phải vì hối hận ngày đó không giúp tôi mặc y phục hay không mà Lý Nhạc không đến thăm tôi, Ly Nhi bảo:

“Chủ nhân rất hối hận vì chuyện đêm đó, người là tự trách bản thân nên mới không dám đến thăm phu nhân.”

Ly Nhi đã nói như thế thì là như thế thật. Con nhiễm lạnh đó kéo dài suốt cả mùa đông. Tôi phải nằm ly trên giường chẳng thể đi đâu. Đến khi mùa xuân đến, hoa mai nở, tôi nài nỉ mãi Ly Nhi mới cho tôi ra hoa viên ngắm mai, nhưng tất nhiên đã quán tôi lại thành cục bông mới được ra ngoài, mấy nha hoàn khác còn cẩn thận đặt 3 chậu lửa than bên cạnh tôi để sưởi ấm, làm không khí xung quanh tôi nóng hừng hực như ngày hè.

Hoa mai trắng nở đầy sân, gió xuân thổi lay cành mai làm rơi rụng những cánh hoa trắng, bay tán loạn trong gió, mang theo hương nhàn nhạt. Vài cánh hoa rơi xuống hồ nước bên cạnh, 1 con cá vàng nhỏ lú đầu lên khỏi làn nước đón lấy cánh hoa. Tạo ra tiếng động nhỏ trên nước, tôi quay đầu nhìn lại, cách 1 bờ hồ, người nam nhân mặc bạch y đứng đó, cánh hoa mai bay lượn xung quanh anh. Anh giống như lần đầu tôi gặp nơi bờ biển, hoa mai hiện giờ giống như tuyết ngày ấy.

Tôi tìm thấy lại: “Ly Nhi, Ly Nhi”

Ly Nhi nghe tiếng vợ vã chạy đến: “Phu nhân có chuyện gì?”

Tôi vội nắm lấy tay cô bé: “Ly Nhi, em mau mau giữ người nam nhân mặc bạch y kia lại, đừng để anh ta biến mất.”

Ly Nhi nhìn theo hướng chỉ của tôi. Anh vẫn đứng đó, gió thổi bay bộ bạch y trên người, anh cứ như có thể tan biến bất cứ lúc nào, tôi cố chống tay lên ghế quý phi đứng dậy, chẳng hiểu sau chân tôi lại tê cứng rồi. Ly Nhi đã chạy đi trước, tôi cố trấn định lại tinh thần, nghiêng ngã vịn vào thành cầu mà đi, chiếc cầu gỗ bắc ngang qua hồ này, bình thường tôi đi chỉ 1 chút là qua được, nhưng không hiểu lý do gì mà hôm nay nó lại dài đến thế. Cũng may Ly Nhi đã chạy đến chỗ anh, hình như đã giữ anh lại để anh không biến mất được.

Khi tôi đến trước mặt anh, thì đã muốn quy xuống đất, cũng may Ly Nhi đã kịp thời đỡ lấy thân hình tôi: “Ly Nhi, em có thể đi rồi, ta có chuyện muốn nói với vị đại nhân này.”

Ly Nhi hơi chùng chờ 1 lúc, nhưng vẫn rời đi. Anh vẫn đứng im nhìn tôi không nói, sắc mặt anh rất trầm, khiến tim tôi đập loạn lên, tôi cố gắng hít thật sâu ổn định lại tinh thần:

“Anh quen tôi sao?”

Anh không nói:

“Anh có quen tôi sao? Tại sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Tôi lập lại. Ánh nắng mặt trời ngày xuân thật ấm áp, nó làm tan chảy băng tuyết ngày đông, sưởi ấm cho hoa mai có thể phá lớp vỏ cứng mà nở hoa. Anh nhìn tôi mỉm cười, nụ cười anh như ánh mặt trời ngày xuân:

“A Ngung, ta đến đón nàng.”

“A Ngung? A Ngung là ai?”

Mắt tôi mờ hơi nước, anh lại vẫn mỉm cười:

“Nàng có muốn đi cùng ta không, A Ngung?”

Tôi không hiểu sao tôi lại khóc, tôi thật sự là người dễ khóc đến thế sao, tôi lại càng là 1 người dễ dụ đến thế sao, tôi không rõ, chỉ biết khi nghe anh nói như thế tôi lại đồng ý, anh mỉm cười, trong mắt anh là khuôn mặt đầy nước mắt của tôi, còn trong mắt tôi chỉ có bóng dáng 1 mình anh. Những cánh hoa mai trắng rơi là tả trong gió, anh ôm tôi thật chặt:

“A Ngung. Ta tuyệt đối sẽ không bao giờ rời xa nàng. Cũng không cho phép nàng rời bỏ ta.”

Tôi thật ra không biết A Ngung là ai, chỉ là tôi lại rất tin tưởng người nam nhân chỉ mới gặp 2 lần. Lòng tôi ngọt ngào vô cùng. Tôi cũng thật xin lỗi Lý Nhạc, tôi phải hồng hạnh ra tường rồi (ý nói ngoại tình). Nhưng lần hồng hạnh ra tường này cũng quá đơn giản đi, người ở Lý phủ không ngăn cản tôi, Ly Nhi lại giúp tôi gói ghém quần áo, trước khi đi tôi còn được Lý Nhạc từ kinh thành gấp rút trở về tiễn tôi, hẳn còn nói 1 câu khiến tôi vô cùng khó hiểu:

“Nàng thắng rồi, đi đi.”

Thế là tôi nghênh ngang cùng gian phu của mình dắt tay nhau rời khỏi Lý Phủ. Sau này tôi mới biết được, tôi thật ra tên là Tống Ngung, còn người tôi cho là gia phu thật ra là phu quân của tôi tên Thẩm Ngan, chúng tôi có với nhau 1 đứa con trai tên là Thẩm Lạc, tôi còn có 1 đại ca rất yêu thương tôi tên Tống Diễn, đại ca cũng đã lập gia đình có vợ tên Lưu An Hảo, vị tâu tâu này cũng đối xử với tôi rất tốt. Tôi đúng là có 1 nha hoàn theo hầu từ nhỏ, tôi xem cô ấy như tỷ muội nhưng không phải là Ly Nhi mà tên là Lan Lan, Lan Lan cũng đã lập gia đình. Tôi còn có rất nhiều bạn bè nữa, có người tên là Bách Lý Tấn, có người tên Quân Phát... Tất cả đều do Thẩm Ngan kể lại cho tôi nghe, tôi vẫn chẳng nhớ gì cả, nhưng tôi lại rất tin tưởng những lời anh nói, so với câu chuyện là thiếp thứ 5 của Lý Nhạc tôi lại tin tưởng hơn rất nhiều.

Khi biết được mọi chuyện đó tôi thật muốn cầm dao chém vào khuôn mặt đẹp trai của Lý Nhạc mấy cái nhưng đó vẫn chỉ là ý nghĩ trong lòng, haha. Tuy ký ức trước đây đối với tôi chỉ là 1 mảng trắng xóa, nhưng có hay không có ký ức đối với tôi hiện giờ không còn quan trọng, tôi sống rất vui vẻ, rất hạnh phúc, Thẩm Ngan đưa 1 nhà 3 người chúng tôi đến 1 nơi sơn minh thủy tú sinh sống, những chuyện thế sự tranh giành, hay chiến tranh với các quốc gia trên Cửu Châu đã không còn quan trọng, ngay cả cái tin động trời là quốc vương Trần quốc lập 1 bài vị làm hoàng hậu, ngày ngày ôm bài vị lên chiều nhiep chính hôm nay tôi xuống trần đời gạo đã nghe được cũng không làm tôi bận tâm. Con người ta là phải sống cho hiện tại. Quá khứ không phải ta, tương lai cũng không phải ta, chỉ có hiện tại mới chính là ta.

“Mẹ, mặt trời sắp xuống núi rồi, chúng ta mau về thôi.” Thẩm Lạc kéo lấy tay tôi,

“Được, chúng ta về nhà.”

Mặt trời trải dài bóng hai mẹ con tôi trên đường. Tôi nắm tay Thẩm Lạc hướng về ngọn núi nhỏ cách đó vài dặm mà đi. Chúng tôi về nhà!

.....Toàn Văn Hoàn.....

Ngoại truyện: Một ngày của Tiểu Cố

“Vỹ Vỹ, không phải như những gì huynh thấy đâu, ta với Mai Hoa không có gì cả.”

“Không có gì? Không có gì, mà cô ta lại nắm tay người, người còn cười vui vẻ đến thế? Mắt ta không bị mù nha.”

“Không phải như thế. Là Mai Hoa bị ngã, ta đỡ cô ấy thôi. Vỹ Vỹ, huynh đừng giận mà. Ta hứa, tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra nữa đâu.”

“Người đừng theo ta!”

“Vỹ Vỹ ~ ~ ~ đừng bỏ mặc ta ~ ~ ~”

Tôi đang luyện kiếm, nhưng nhìn thấy 1 màn “huynh chạy, ta truy” của Bách Lý thúc thúc và Quân thúc thúc thì động tác trở nên cứng đờ, thanh kiếm đang cầm trên tay cũng không không chế được mà rớt luôn xuống đất, kêu “Koang” 1 tiếng.

Ngay sau đó liền ăn ngay 1 cán kiếm vào đầu. “Không được phân tâm!”

Bị cha nhắc nhở, nhưng tôi không có cách nào tập trung được cả. Chỉ có thể nhìn cha cười khổ 1 cái.

“Thôi được, nghỉ giải lao 1 chút!”

Mặc dù tôi đã nhìn nhiều, đã nghe nhiều, nhưng không thể chấp nhận nổi cảnh này. Cứ mỗi sáng sớm, là hai đại nam nhân thân cao tám thước, lại rượt đuổi nhau vòng vòng trong sân nhà, còn nói những lời, mà theo cách của mẹ tôi vẫn hay nói là: “khiến người khác muốn nôn mửa như vậy.”

“Hai tên đoạn tụ chết tiệt, đừng khiến người khác muốn nôn mửa như vậy.”

Đây, tôi vừa nhắc, thì mẹ tôi lại bộc phát rồi, có lẽ do tiếng ồn mà Bách Lý thúc thúc gây ra, làm mẹ không thể ngủ nướng được nữa. Nên như thường lệ, mẹ tôi đầu tóc rối bù, hai mắt đỏ ngầu, quần áo xộc xệch, đứng chống nạnh bên hông cửa nhà, hét lớn: “Nếu còn ồn ào, ta sẽ đá các người ra khỏi nhà ta.”

Nhưng có lẽ, Bách Lý thúc thúc chẳng xem lời mẹ tôi nói ra gì, cho nên vẫn tiếp tục rượt theo Quân thúc thúc, hô to gọi nhỏ:

“Vỹ vỹ, ta biết sai rồi, đừng giận ta nữa.”

Khiến mẹ tôi tức sùi bọt mép, cả người run lên. Tất nhiên, cha tôi lập tức đi đến bên cạnh mẹ, dịu dàng nói: “Đừng tức giận, vào trong, ta giúp nàng rửa mặt chải tóc.”

Còn không quên khoác áo choàng vào giúp mẹ. Mẹ vừa thấy cha đến, sắc mặt liền hòa hoãn trở lại, mỉm cười ngọt ngào với cha, ngã đầu vào vai người, mặc cho cha đi vào trong nhà. Cảnh này cũng thật “khiến người khác nôn mửa”. Tôi nghĩ, lần này không chỉ “nghỉ giải lao 1 chút” thôi đâu.

“Cầm kiếm lên, ta giúp muội luyện!”

Đang vui sướng vì không bị cha bắt luyện kiếm, thì cảm giác vui sướng của tôi bị giọng nói lạnh nhạt nhưng trầm ấm của người nào đó làm bay biến mất. Tôi ngược đầu, chớp chớp mắt, cố gắng nở 1 nụ cười thật tươi, theo cách mẹ nói là “có thể khoe được 32 cái răng”, nhìn thiếu niên cao lớn, mỹ mạo vừa đi tới cạnh tôi. Trong lòng khẽ đếm từ 1 đến 10. 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1...

“Lạc ca ca, Lạc ca ca, tại sao ca ca lại bỏ lại 1 mình Thanh Nhi mà đi như thế kia chứ?”

Một thiếu nữ khoảng 15, 16 tuổi trên người mặc hồng y, đang chạy nhanh về phía tôi. À không, nói đúng hơn là đang chạy về phía thiếu niên đứng bên cạnh tôi. Khuôn mặt thiếu nữ vốn thanh tú vì chạy nhanh nên đỏ lên càng khiến cho cô trở nên xinh đẹp hơn.

“Muội tự mình luyện đi, ta đi đây!”

Nhưng khi thiếu niên vừa nháy thấy bóng thiếu nữ, đôi mày liền nhíu lại 1 cái, bỏ lại 1 câu, rồi vụt 1 cái biến mất như làn gió. Khiến hồng y thiếu nữ tức giận, giậm chân xuống đất 1 cái: “Chết tiệt!”

Nói rồi lại chạy nhanh đuổi theo hướng thiếu niên biến mất. Tôi đứng bên nhìn 1 màn này thì không khỏi cười thầm. Thiếu niên mỹ mạo được gọi là “Lạc ca ca” là đại ca thân chinh của tôi, tên là Thẩm Lạc, còn thiếu nữ mặc hồng y khuôn mặt thanh tú vừa rồi là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với tôi Thẩm Thanh. Nhưng hai người bọn họ lại đặc biệt “thân thiết”, nếu không phải tôi biết rõ họ là huynh muội có cùng huyết thống với tôi, nhất định tôi sẽ tưởng nhầm họ là 1 đôi tình nhân. Ôi, đúng là loạn mất rồi, loạn mất rồi. À, đây cũng là lời của mẹ tôi đấy nhé. Có lẽ tôi hơi bị tiên nhiễm bởi mẹ, ai cũng nói tôi sinh ra giống mẹ hơn phụ thân, hahaha.

À, nói này giờ mà quên chưa giới thiệu. Chắc mọi người rất tò mò muốn biết tôi là ai. Thật sự có lỗi với mọi người. Tôi là đứa con thứ hai của tiền đại tướng quân Khương quốc Thẩm Ngạn, và cô Kính Võ công chúa Tống Ngưng – Thẩm Cố, thật sự không muốn nói đến cái tên này chút nào, bởi lẽ đời nào con gái lại mang tên Thẩm Cố. Vì cái tên này, tôi đã nhiều lần cãi nhau với mẹ, nhưng lần nào cãi nhau với mẹ, mẹ cũng giả vờ khóc lóc dựa vào vai phụ thân nũng nịu thế này: “Thẩm Ngạn, chàng xem, con bé ức hiếp thiếp.”

Sau đó là 1 cái liếc mắt của cha, và câu nói ngàn năm không thay đổi: “Không được làm mẹ buồn lòng, cái tên Thẩm Cố này mẹ đặt cho con vô cùng ý nghĩa. Mẹ con trước đây đã từng 1 lần đánh mất hết ký ức của mình, giờ nhớ lại, nên không muốn lại quên đi, nên mới đặt tên con là Cố.”

Tôi mặc dù chịu rất nhiều uất ức, nhưng không thể kể khổ với ai, chỉ có thể kể khổ với mỗi mình Bách Lý thúc thúc, nhưng chỉ có thể lựa những lúc không có Quân thúc thúc ở đó thôi. Bởi lẽ, chỉ cần có động vật giống cái ở cạnh Bách Lý thúc thúc trong vòng bán kính 1 trượng là Quân thúc thúc sẽ phát điên. Đúng là mấy tiểu thuyết gia kim kiếm khách nửa mùa như Quân thúc thúc tính tình biến thái, bản tính chiếm hữu rất cao.

“AAA... Đau quá!”

Đang ngẩn ngơ nhìn trời thì tôi bị giật mình bởi tiếng la thất thanh của Bách Lý thúc thúc, quay đầu nhìn lại liền thấy ngay 1 màn khiến tôi muốn nôn mửa. Bách Lý thúc thúc rượt đuổi Quân thúc thúc chạy vòng vòng quanh sân nhà, không biết vô tình hay cố ý mà chân phải vấp chân trái, té oạch 1 cái xuống đất. Quân thúc thúc nghe tiếng, nhìn lại thấy người trong lòng mặt úp sấp xuống, thân thiết hôn mặt đất, thì bao nhiêu giận dữ, bao nhiêu tức giận đều bay biến. Chạy nhanh đến đỡ lấy thân hình Bách Lý thúc thúc, ân cần hỏi han:

“Tần Tần, đệ có sao không, có bị thương chỗ nào không?”

Bách Lý thúc thúc, cái mũi đỏ choét, mày nhũ chặt, hai mắt rung rung nước mắt, ngã người vào vòng tay Quân thúc thúc, thò thè nói:

“Vỹ Vỹ, huynh đừng giận ta nữa.”

Quân thúc thúc ôm cứng lấy Bách Lý thúc thúc, ôn tồn nói:

“Không giận, ta sẽ không giận đệ nữa, đừng khóc.”

“Vèo!”

1 trận gió lạnh thổi qua. Người tôi phát lạnh, hầu như da gà da vịt gì đều nổi lên hết. Hai người này không biết đã chịu sự đã kích gì quá lớn không? Mà nay lại trở nên như vậy? Không thể nhìn cảnh tượng khủng khiếp nữa tôi đành quay mặt đi nơi khác, lúc này bụng lại bắt đầu ừng ực kêu đói, vừa ngửi thấy mùi thơm thức ăn tỏa ra từ phòng bếp, nên tôi xoay người hướng phòng bếp mà đi. Mặc dù ở nhà bếp cũng có cảnh khiến tôi muốn nôn mửa, nhưng... Đồ ăn do mẹ nấu, không gì sánh bằng.

Bạn đang đọc truyện *Tận kiếp phù du – Hoa Tư Dân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.